

MÁRAMAROSSZIGETI BOROS GÁBOR
ELTVILLEI SÍRVEREM

MÁRAMAROSSZIGETI BOROS GÁBOR
ELTVILLEI SÍRVEREM

RÉVAI DIGITÁLIS KIADÓ

ELŐSZÓ

(Az Eltvillei sírverem című könyv előszava)

Még alig fejeztem be az utolsó regényem, mikor az egyik éjjel álmomban késztetést kaptam arra, hogy a következő könyvemnek „Die Grube aus Eltville” (Eltvillei sírverem) legyen a címe.

Azt hiszem nem kell mondanom, mennyire elcsodálkoztam, mikor megfordultam, és mögöttem ugyanazt a jól ismert, kerek arcú valakit láttam mosolyogni, aki mindegyik könyvemnek előre megadta a címét.

Az illető – most úgy tűnt – mintha csak át akarta volna adni valakinek az üzenetét, mert hirtelen megfordult, hogy tovább álljon azért, hogy ébredésem pillanatában az elejtett szavakat újra hallhassam:

„Die Grube aus Eltville...”

Megvallva az igazat, nem csodálkoztam volna azon annyira, ha azt magyarul mondta volna; mert akkor csak lejegyeztem volna azt is, akárcsak a többi, és nem törtem volna hajnalig az agyamat azon, hogy mit is akart azzal mondani. Hiszen el sem tudtam képzelni, hogy németül írjam meg a könyvem, amikor – nem is olyan rég – még arra sem vállalkoztam, hogy a versek, meg a humoros elbeszélések mellett regényt „remekeljek”; habár azt is csak azért tettem, mert unokaöcsémnek – aki a Budapesti Film-művészeti Főiskolán utolsó éves volt –, az államvizsga dolgozatá-

hoz forgatókönyvet kellett írjak. S hogy mi lett belőle, nem is kell mondanom, mert azóta egyfolytában írom a színdarabokat és a regényeket, hogy az unokaöcsém későbbi pályafutását is egyengethessem vele.

Szóval mondhatni, most ott álltam egy újabb regénycímmel s nem tudtam mit kezdeni vele addig, amíg egy szép napon ki nem mentem a „tett” színhelyére, hogy szemügyre vegyem azt a vidéket, amit már nagyjából elég jól ismertem. És hirtelen, mintha egy ismert film képei indultak volna el peregni bennem. S azok úgy jelentek meg előttem, mintha én lettem volna benne az illető, akinek az ezelőtti életéből a múltját meg a sírját kellett volna arra megtalálnia. De amikor a temető hátából visszafordultam, és egy borostyánnal benőtt villa előtt elhaladtam, egy ismerős, franciás kiejtésű férfit hallottam beszélni egy szökőkutas kertben; kit a wiesbadeni múzeum előadótermében egy szellemtudományi előadáson, már meg csodáltunk a feleségemmel...

De ha jól átgondolom az egészet, már nem is tudom, hogy ott hallottam volna őt először szónokolni. S talán a szereplők is másak voltak, akik közé ebben az életében most visszajött lakni, azért, hogy a környezetét más „belátásra” bírja; de azt tudom, hogy minden igaz e történetben, mivel itt most az az igazság jut kifejezésre, amely a lelkünket élteni és menti az elkövetkezendő időkben...

Most engedjék meg nekem, hogy én is azt mondhassam a „nincsenek véletlenek” után, amit a hősünk barátja mondott, hogy: „nincsen igazságtalannak tűnő, sorsdöntő pillanat, csak a fel nem ismert, felvállalt feladat...”

ELTVILLEI SÍRVEREM

– Valamikor gyalogszerrel tettem meg ezt az utat – szólta el magát Louis a robogó vonat ablakában. – Akkor még szekerek és hintók zötyögtek a falu burkuskövein, és a házak is mind a kastély köré épültek, hogy közelebb legyenek a gazdáikhoz.

A vonat Eltville felé robogott Louissal, s a június végi hőség is az agyába szállt volna, ha a Taunus vonulata felől aláereszkedő hűvösebb levegő nem simogatta volna időnként végig erősen ve-rejtékező homlokát.

– Már ne haragudjon, uram! De nem értem, mit akart ezzel mondani? – kérdezte egy középkorú férfi mögötte, aki úgy tűnt, hogy egy tősgyökeres eltvillei lehetett, merthogy nem hagyta szó nélkül az emberünk által elejtett megjegyzését. – Én idősebb vagyok magánál és nem emlékszem ilyesmire.

– Ez nem lehet igaz! – szólalt meg újra Louis anélkül, hogy a kíváncsiskodónak valami magyarázatot adott volna. – A szőlős képes volt benőni a vasúti sínek mögé.

– Mondja már kérem, miről beszél, és miért kínoz itt minket a mellébeszélésével? Hiszen, amióta az eszemet tudom, erre mindig szőlős volt...

– Én nem mostanról beszélek – nézett maga mögé Louis az égszínkék szemével, s mintha újabb szöveget akart volna a tudakozónk fejébe verni, mosolyogva hozzátette: – Én az 1700-as évek

elejéről beszélek, amikor a Kellermann nagyanyám villájában laktam...

Azt hiszem nem kell mondanom, milyen nagy szemeket meresztett mindenki a kupében. Még az az egy méhecske is megállt a zümmögésével, amelyik a jegykezelő mögött repült be a huzatos folyosóról azért, hogy a cseresznyét szemelgető gyermek felé igyekezzen.

– Vigyázz kisfiam, mert a szádba repül! – hadonászott az anya az orrok előtt, miközben az összesúgókra figyelt.

– Mondja, kérem! Merre tart? – szólította meg újra a „múltban járó” az idősebbik, mikor a vonat az eltvillei állomásba érkezett.

– Egy villát keresek, amely a Schneiderék vendégfogadója és kovácsműhelyéhez van közel.

– De ilyesmi, hogy kovácsműhely, manapság már nincsen...

– Tudom! – volt röviden a válasz. – Elvégre azért keresem.

Az illető jobbnak látta először hallgatni, majd miután leszálltak a vonatról megpróbált Louissal tovább tartani, hogy még megtudhasson valamit tőle. A nap éppen akkor bújt elő a felhők mögül, ott ezüstözött az utakon, amikor az üzleteket és a standokat nyitották és állították fel a járdákon, hogy a járókelők bele botlódjanak.

– Ne haragudjon, uram! Kérdezhetek valamit öntől? – bátorkodott Louis, a középkorú felé fordulva.

– Hát persze!

– Van itt egy cukrászda vagy kávézó, ahol én megreggelizhetnék?

– Hogyne volna. De akkor maga a másik irányba kéne menjen – mutatott a sétány felé. – Azt nagyon sajnálnám, mivel én magával szívesen elbeszélgetnék – próbálgatta szavait az eltvillei, s mintha szájában nem akart volna tovább forogni a nyelve, rövi-

den még azt is hozzátette: – Meghívnám magamhoz reggelire. Itt lakom nem messze. Még a családom sincsen otthon, hogy evés közben zavarja önt...

– Jó! Elfogadom, ha nem leszek terhére! Különben van időm elég, mivel csak délire kell Wiesbadenben lennem. De addig még meg szeretném tekinteni a várost is.

– Abban is eligazíthatom! Van rá időm, mert éjjeliőr vagyok Wiesbadenben, a fiatalok börtönénél. Ha hallott volna róla...

– Ez sem véletlen – vágott az emberünk az eltvillei szavába, s mintha átvillant volna valami a gondolatában, hirtelen körül nézett.

– Mi nem véletlen?

– Hogy itt önnel beszélgetek.

– Miért? Meg volt ez maga szerint már beszélve?

– Igen. Valamikor régen – erre az eltvillei nevetni kezdett.

– Biztosan bolondnak tart engem. Uram...

– Werner vagyok! Manfred Werner – nyújtotta vaskos tenyerét az illető. – Már ne haragudjon, de még egy ilyen emberrel – mint ön – az életemben nem találkoztam!

– Elhiszem önnek – hagyta helyben Louis, majd megpróbálta kitörölni a fáradtságát is a szeméből.

– Azt hiszem pihennie kéne, mielőtt újra útra kelne! Addig én is alszom egyet, és aztán bemehetünk a városba is, ha akarja.

– Jó, de nem várhatom el öntől, mert az nincsen beírva a tervembe.

– Tekintsen el a tervétől, kérem! Ha kialussza magát, frissek lesznek a gondolatai is tőle...

Az út a szőlős felé vezetett, s a csillogó reggeli napsütésben ki-nyúltak az árnyékok előttük.

– Látja Werner, milyen nagy emberek lettünk! – mutatott Lo-

uis a lankás tájra, és viccesen hozzátette: – Biztosan önt is ismeri Eltvillében ez a táj. Azért simogatja a dédelgeti zömök alakját.

– Nem hiszem hogy éltem volna, Luj... Látja már a nevét is elfelejtettem, uram!

– Louis vagyok!.. Szólítson csak röviden Luinak!

– Louis... és még hogy? Szeretném tudni a családnevét is, hát ha ismerek erre valami hasonlót.

– A név is anyag – válaszolta mosolyogva az emberünk. – Mint ahogyan a testünk is porból lett és porrá lesz újra. Az nem határozza meg az ezelőtti életünket. De ha akarja megmondom, hogy hívnak: Louis Anouilh vagyok, és Elzász-Lotaringiából jövök.

– Ön francia?

– Igen. Ebben az életemben francia származású vagyok, mint maga német. Csak azzal a különbséggel, hogy a sorsom most úgy adta, hogy megtanulhassam újra a német nyelvet. Valamit jóvá kell még tennem.

– Micsodát, Louis? – állt meg a kapujában a középkorú, mint ha valamitől megijedt volna.

– Semmi olyasmit, ami velem szemben a segítőkészségét kétségbe vonná...

Reggelizés közben nem beszéltek. Ültek egymással szemben, és elkalandoztak a távolban.

– Én is hallottam már olyasmiről, hogy „reinkarnáció”, csak nem vagyok tisztában azzal – szólalt meg Werner az evés befejeztével.

– Én sem voltam tisztában addig, amíg amnéziába nem tettem, s az ezelőtti életembe vissza nem vezettek engem.

– Kik tudják ezt tenni?

– A hipnotizőrök. Egy hipnoterápia alkalmával, kénytelenek voltak visszavezetni, hogy megtudhassák rettegéseim okát...

– Mikor történt ez, Louis?

– Még gyermekkoromban, amikor a szüleim nem tudtak mihez kezdeni a gátlásaimmal – kezdte el mesélni élete történetét, mikor eszébe jutott a fáradtsága. – Ne haragudjon, Werner! Kaphatnék egy kávét?... Azt hiszem, a felindultságtól úgy sem tudnék aludni.

– Miért? Mi bántja lelkét, Louis?

– Az egyik életem, itt, Eltvillében.

– Jó Louis, ha akarja megegyezhetünk valamiben. Én alszom addig, míg maga a teraszon elfogyasztja a kávéját. De ígérje meg nekem, hogy ha felkelek tovább meséli a történeteket!

– Szívesen teszem, ha érdekli önt...

– Szólíts csak nyugodtan, Manfrednak! Azt hiszem megkérhetlek erre? – Persze, persze...

A ház oldalát borostyán borította, és amíg Manfred aludt, a tágra nyitott ablakokon át hűvösebb levegő özönlött a szobába. A nap még nem fordult be a ház sarkánál, hogy a déli oldalra eső teraszukra szórhassa sugarát, de a hőség már annyira terjedt, hogy a házigazda, az izzadságát törölgetve csak forgolódott az ágyában.

– Jé! Miért nem költöttél fel, mikor láttad, hogy mindjárt de-let üt az óra? – kérdezte Manfred, amikor felkelt, s az órájára tekintett.

– Mert olyan jól horkoltál, hogy élvezet volt hallgatni – viccelődött a vendég. – Különbben nem hiszem, hogy még lenne időnk a városba is menni, Mert a vonatom nemsokára indul.

– Elviszlek kocsival, ha akarod?

– Milyen kocsival? – nézett körül, Louis. – Te is vonattal jöttél haza. Vagy nem?

– Áh, úgy! – mosolygott Manfred. – Az is ritkán van így, hogy az autómát hétközben adjam fölül vizsgálatra. Már el is felejtet-

tem, hogy utána kéne menjek. Várj egy pillanatot! Már is felhívom őket, hogy meggyőződhessek, hogy készen van-e? – szólt s a következő percekben már úton is voltak az autójavító műhely felé.

– Látod! Ezt a vidéket már nagyjából ismerem. Csak a házak és az utak változtak azóta – mesélte izgatottan az emberünk, s a fejét ide-oda kapkodta. – Az is igaz, hogy abban az időben a háborúk sok mindent tönkre tettek. Először a franciák, majd a rauenthaliak; akik a franciákat űzték ki innen...

– Hogy te miket nem mesélnél.

– Ezt én mind megéltem, még akkor is, ha még kisgyerek voltam. A nagyanyám sem akart kiengedni a villából engem, mert az összecsapások voltak...

– Hányban volt az? – szakította félbe Manfred a barátját.

– 1709 körül. Már tízéves lehettem, s olyan bátorság fogott el, hogy azt hittem, én is kirohanok az utcára, hogy részt vehessek a franciák kiűzésében..., de a nagyanyám nem engedett...

Megvallva az igazat, akkor – amikor a rauenthaliakkal kiűztük őket – nagyon büszke voltam a németségemre... – gondolkodott el Louis, majd hirtelen felkiáltott: Jé..., a kovácsműhely!

– Ez nem kovácsműhely, ez az én autójavító műhelyem! Lehet, hogy a te „idődben” az volt, de amióta eszemet tudom, itt mindig ez volt.

– Nem látod a régi falakat? – mutatott Louis az építmény talpzatára.

– De igen. Csak Eltvillében mindenki úgy tudja, hogy ezen a helyen istállók voltak, és abból alakították át autójavító műhelynek...

– Hát az egy és ugyanaz. A nagyszüleimék villája akkor is itt kell, hogy legyen... Valahol arra! – közölte Louis Manfreddal, és megindult, hogy megkeresse.

– Amíg kiveszem az autót, menj és keresd meg a „villádat”, s aztán egy negyed óra múlva gyere vissza, hogy Wiesbadenbe vigyelek téged!

A tűző nap delectében égetett, és beragyogta a virágokkal teli tájat, ahol Louis áthaladva a sikátor utcákon megpróbálta felkutatni azt a kőből, agyagból s gerendákból épített házat, amelynek a hátában egy parkosított területen, valamikor a nagyanyja villája állt. A sűrűn benőtt kertek alatt elhaladva, Louis megközelített egy kovácsoltvas kerítéssel bekerített birtokot, amelyen futó növényzet borult ki az utcára, és a virágok halmaza közt egy kis helyen, beláthatott egy pompásan-gazdag területre.

A frissen festett villa előtt egy szökőkút állt, amely – a szikrázó napsütésben – úgy szórt csillámló vizét, mintha ezernyi ezüstpénzt és kristályt kívánt volna osztogatni a nézőinek.

– Itt kell legyen a bejárat. A magas kapu... – merengett el Louis magában, s mivel azt hangosan félig-meddig ki is mondta, mellé szegődött valaki, hogy megkérdezze őt:

– Keres valakit, uram?

– Hát nem egészen... Csupán csak nézelődöm! – hebegte-habogta. – Tetszik nekem ez a villa..., mert olyan szép, elegáns és tiszta.

– Louis, te itt vagy? – sietett az utca sarokról Manfred. – Ha tudnád mennyit kerestelek... Jó napot, Schmidt úr! – köszönt a városbeliének is közben, mikor azt Louis mellett megpillantotta. – Megtaláltad, amit kerestél?

– Igen – válaszolta Louis meghatódva, s a bejáratához közelebb lépve, eképpen folytatta: – Ez volt valamikor a nagyszüleimék villája!..

Amikor Louis, e mondatát a száján kiejtette, a tekintetek összetalálkoztak s rejtélyek mögé húzódtak.

– Mondja kérem, melyik nagyszüleire gondol? – kérdezte a korban jóval idősebb, pár lépést téve Louis felé.

– A Kellermann nagyszüleimre. Az 1700-as időkre...

Ekkor az öreg, mintha nem hitt volna a fülének, megfordult és odasomfordált a városbeliéhez, hogy megkérdezhesse:

– Mondja Werner, nem Kiedrichből, az ideggyógyászati kórházból szabadult ki ez az ember?

– Nem... – válaszolta Manfred röviden. – Ő egy pszichológus, aki hisz a reinkarnációkban.

Ekkor az öreg gondolkodóba esett, és hol az egyiket, hol a másikat figyelte. Viccnek tartotta volna, ha valahol az adatok nem lettek volna igazak.

– Mondja uram!.. – szólította meg Louist újra az öreg, amikor látta, hogy az miként hatol bennebb és bennebb az ő telkére. – Megmondaná, hogyan hívták a nagyanyját a lánykori nevén?

– Hát, persze! – kapott az alkalmon Louis. – Schmidt Eleonorenak hívták. Akinek a rokonai Rauenthalban laktak. Ők jöttek segíteni nekünk a franciák kiűzésében...

– Tudja meg, hogy minden igaz! – fordult Manfredhoz az öreg kutakodó tekintettel. – Mondja! Mióta ismeri maga ezt az embert?

– Ma délelőttől... A vonaton figyeltem fel a furcsaságára.

– A vonaton? Maga már vonattal jár?

– Áh! Dehogyan! Csak ma mentem vonattal Wiesbadenbe, mivel az autómát a javításban hagytam.

– És akkor hogy-hogy tegeződnek?

– Megbarátkoztam vele... Különben ez egy hosszú mese.

– Halló, fiatalember! – kiáltott Louis után az öreg. – Nem gondolja, hogy nagyon bemerészkedik az én telkemre?

– Már elnézést kérek! Ön ebben a villában lakik? – sietett ki

Louis az utcára. – Bocsássa meg nekem, de buzgóságomban tettem!

– Már nem tesz semmit! Úgy is megtörtént minden.

A hőség tovább terjedt, s Louis nyakig pirulva, a zsebkendőjével az izzadságát is törölgetni kezdte.

– Schmidt úr, elnézést, hogy a nevén szólítom! De hallottam ahogyan a barátom szólítja... Megengedné nekem, hogy mielőtt visszautaznék Strasbourgba, a villát belülről is megtekintsem? Kíváncsi lennék a belső lakosztályokra is...

– Jó, jó! De akkor jöjjön, amikor a családom is itthon van! Úgy öt óra felé! Akkor még egy kávéval is megkínálhatjuk magát...

Már a Manfred levizsgázott kocsija mellett álltak, amikor Louis az órájára nézett. Nem akart hinni a fülének, hogy számára az is megengedett, hogy a villát még belülről is megnézhesse.

– Most már nem érdemes Wiesbadenbe mennem – jelentette ki Louis. – A találkát már úgy is lekéstem... Csak föl kell még hívjak valakit, hogy a tudtára adjam azt, hogy csak estére érkezem oda.

– Ha egy telefont keresel, itt van a közelben! – mutatott Werner az autójavító műhely irodájára. – Biztosan megengedik ott neked, hogy telefonálj. Gyere, mert veled megyek! – mondta, és megindult az emberükkel.

Ami után Louis telefonált, megbeszélte barátjával, hogy a Schmidték villájának megtekintése után fölkeresi őt, hogy Wiesbadenbe mehessenek.

Az emberünk egyedül maradt s úgy, ahogyan azon a reggelen a kigondolta, megindult, hogy az alatt a pár óra alatt megnézhesse azt a sírhelyet is, ahova az ezelőtti életébe el volt temetve. Kikerülve a napnak tűző sugarát, átment a másik oldalra, hogy az épületek és a fák árnyékában, a temető irányába menjen.

Louis Strasbourgban lakott, ahol az elázók nyelvét még gyermekkorában elsajátította. Most örömmel nyugtázta, hogy németül is tudott, mert jól jött az eligazodásban. Mintha képzeletében összekeveredtek volna a nagyváros képei a kisváros hangulatával, megállt egy pillanatra, hogy a tanultaknak megfelelően lelki-szellemi időtlenséget hozhasson létre. Úgy vélte, a nap is megállt az égen, és szemmel láthatóan, az autók is lelassultak, hogy átváltozhassanak hintókká s szekerekké; hogy az 1700-as éveket idézzék.

– Jó úton vagy! – szólalt meg Louis lelkében egy nyugodt, szeretetteljes hang. Legutóbb ez az ismerős hang arra sarkallta őt, hogy induljon el, és keresse fel a „múltját”, a jóvátételre.

– A városon kívül van az a HOMOKGÖDÖR-nek nevezett helység, ahova temettek téged!..

Hiszen egy öngyilkos, az akkori törvények szerint nem érdemelt másat, minthogy távol a várostól s a többi síroktól száműzötten kaphassa a testi nyugalmanak helyét...

– Jó, jó! Megbántam ezt már százszor... De ha megmondanád nekem, melyik úton haladjak fölfelé, akkor leköteleznél vele engem! – kérlelte Louis a segítőjét, akivel a napokban annyira összeveszett, hogy azóta is lelkiismeret-furdalása volt.

– „Miért nem hagytál el, ha annyira átkozott voltam? Miért tartottál ki mellettem? – visszhangoztak Louis szavai.

– Mert kedves vagy NEKI! – vágta rá a másik, majd halkán hozzátette: – De jobb, ha erről nem tudsz semmit!

– Ki az a NEKI?

– Az ÖRÖKKÉVALÓ... Az EGYETLENEGY.

– Azért vagyok NEKI kedves, mert beláttam tévedésemet?

– Azért is... De nem ez a fő ok.

– Akkor micsoda?

– Hogy odaát nagy feladatot vállaltál. S azáltal, más tévelygőt is megválthatsz majd...”

Az út kanyargós volt s néha elágazódott, de a hang csak hallgatott és nem válaszolt.

– Meg akarsz büntetni azért, mert a múltkor nagyképű voltam?

– Én nem szoktam senkit sem büntetni!.. S főleg téged, aki csak gyermekcipőben jársz előttem...

– Bocsáss meg nekem!.. Ígérem, többé nem fogok ellent mondani neked!

– Az sem volna jó...

– Miért nem? – kérdezte Louis meg-megállva, hogy a homlokáról az izzadságát is letörölhesse.

– Mert nem lennél önálló. Tőlem várnád mindig a választ, mikor neked kell választanod...

A temető elmaradt, és újra a szőlős következett, amely a város határáig nyúlt ki egészen. Amikor Louis a Homokgödör vidékére érkezett, furcsa érzések vették hatalmukba.

– Ugye, hogy ismered ezt a tájat? Gyerekkorodban erre labdázta a barátaiddal, ahol akarva-akaratlan a későbbi feleségedet, Saraht is megszeretted... – magyarázta a hang mind halkabban és halkabban. Mielőtt eltávozott volna, hozzátette: – Én – aki ebben az életemben a segítő vagyok – elmegyek. A többi a te dolgod, hogyan és miként találod meg „régit” otthonod!..

Ha szembe kéne nézzen valaki az ezelőtti élete tévelygéiseivel, nem tudom, hogyan érezné magát a Louis helyében. Ő most úgy érezte magát, akár egy gyilkos, aki vissza-visszatér a tett színhegyére, azért, hogy megbarátkozzon a meggondolatlanul elkövetett tetteivel. S már tudta is, hogy nem lesz könnyű dolga, mi-

vel az öngyilkossága az 1700-as években, a mások összeesküvésére történt.

A nap úgy égetett, mintha a lustán tengődő szélben, maguk a nyilazó lángnyelvek akarnák felnyalábolni őt. És hogy ne égessék meg az ismert domboldalon – ahol még a cseresznyék is értek – körül nézett, hogy aztán alá ereszkedhessen a lejtőn.

Furcsa érzések hatották át Louis szívét. Hiszen ott, még a növényzet is arról tanúskodott, hogy valamikor arra az öngyilkosok lelkei ülhettek hatalmas tort. A Homokgödör lankája már csak a vermekre és a sülyedésekre figyelmeztette az embert. Mely gazzal begyepesedve inkább ásatásokra meg szemétdombokra emlékeztette az arra járókat. Borzalmas még a gondolata is annak, hogy valaki ilyen környezetben keresse sírját és annak maradványát; mert ha egy sírt be is nő az időviszontagság hord ereje, és az egy szintbe kerül a föld felszínével, nem tűnik úgy fel a szemnek mint egy behorpadt, nyitva maradt sírverem, mely rémülten rátong az égre.

Ez a jelenet Louist annyira megillette, hogy még meg is könyözött miatta. Tudta, hogy lelkében mindaz mekkora űrt hagyott hátra. Ártatlan volt, s neki az elhamarkodott tettéért anynyi éven át sötétben kellett maradnia. Fölmerült benne a kérdés – mely fejezetről nem tudhatott –, mi lett feleségének és a gyerekének a sorsa, ami után ő meghalt. Megpróbálta átgondolni azokat, majd föltekintett az égre, hogy itt, a helyszínen, könnybe lábadt szemekkel kikiáltta magából azt a kérelmet, amit ő „odaát” a sötétben többször ismételtetett:

Uram! Drága jó ISTENEM! Kérlek, bocsáss meg nekem!

Öt óra felé a nap már a nyugati égboltról nyilazott vissza. A magas fenyőfák mögül kacsingatott a villa melletti tájra. Louis

meg-megállva, már látta, hogy a családtagok kocsijai is mind beérkeztek a parkolóikba. Mikor csengetett egy fiatalon-kellemes, érces női hang szólalt meg a kapu melletti mikrofonban:

– Tessék!

Louis tétovázott, mit válaszoljon. Tudta, ha az Anouilh nevet bemondja, nem sokat fog az mondani nekik. Pár pillanat múlva francia kiejtéssel, a kapu oldalába súgta:

– Louis vagyok! Louis Anouilhnak hívnak!

– Fáradjon be, kérem! – szólt újra az illető hölgy, s már zümögött is az elektromágneses nyitórendszer, hogy a kapu két szárnya tágra nyílhasson úgy, mintha egy tehergépkocsi kellett volna behajtszon azon. Louist elfogta egy nevetés, mikor látta, hogy azok a hatalmas kovácsoltvas kapuszárnyak mögöttes elmaradnak. Még is megpróbált a villához komolyan közeledni, mivel érezte, hogy az ablakok mögül figyelik őt.

– Tessék, csak tessék! – jött ki mosolyogva a teraszra a villa tulajdonosa, hogy a vendégét maga előtt beereszthesse.

Louisnak abban a pillanatban az volt az érzése, hogy oda-benn valamit megbeszélhettek, amely persze a hihetlenség határán fickándozott a fejekben. A bemutatkozásnál már azt is tudta, hogy őt ott nem csak bolondnak, de vakmerőnek és álmodozónak is tartják.

Felvéve intelligenciájának a legmagasabb fokát, a nappaliban helyet foglalva egymásra helyezett térdekkal válaszolgatott a családnak férfi tagjának, akik pár perc leforgása alatt máris tudni akarták látogatásának okát. Mikor ironikusabbnál-ironikusabb kérdéseket tettek fel, megsokallva azt kijelentette:

– Ne haragudjanak! De úgy veszem észre, önök félreértik a jelenléteimet! Ha nem vagyok kíváncsi vendég, kérem, mondják meg, s akkor távozzom!

– Áh, dehogyis! – sietett válaszolni az öreg, akinek már hihető volt Louis jelenléte. – Bocsásson meg nekik, A-nuuu úr...

– Szólítsanak csak nyugodtan Louisnak!

– ...Ők még tapasztalatlanok az ilyesmikben. Ők az anyag emberei, s a túlvilági dolgokban nem nagyon hisznek. Na meg abban pláne nem, hogy valaki azért inkarnálódik ide, a közelbe, hogy fölkereshesse „volt” otthonát.

– Bocsásson meg, Schmidt úr drága! De ez nem így van – jegyezte meg a höszünk. – Ezt is megmagyaráznám, ha nem ironizálnának annyira; és persze megígéznék nekem, hogy a villa helyégeit is megmutatják utána...

– Már hogyan mutatnánk meg! Ha akarja már is mehetünk, hogy közben legyen amiről meséljen nekünk.

Örömteli boldog érzések hatották át Louis szívét. Mely úgy kezdett kalapálni, hogy attól tartott, hogy meghallják körülötte a háziak is; Akik közben felálltak, hogy az emeletre mehesse nek vele.

– Ha megengedik, bevezetőül először azokról az eseményekről mesélnék, amelyet a Kellermann nagyanyám mellett, itt, ebben a villában éltem meg...

– Erre már én is kíváncsi leszek! – jött elő az egyik szobából egy tizenéves lány, ki őt kihallgatva, pentyegően még azt is hozátette: – Már azért is, mert tudni szeretném, hová fajulnak el ezek a dolgok.

– Milyen dolog elfajulásról beszélsz nekünk? Csak nem félsz, hogy a vendégünk előlüköl előled mindent? – tette fel kérdését egy középkorú férfi, ismét Louisra tekintve.

– Ilyen abszurd dologra még nem gondoltam! – nevetett Louis, mikor a kétségbe esett arcokat meglátta. – Csak nem gondolják, hogy én ilyen szándékkal jöttem most ide?

– Áh, dehogyis! – mosolygott az öreg a kisebbik fiára nézve, ki dorgáló szemeket meresztett a lányára.

– Heike a nevem! – lépett a vörös hajú, és kék szemű leányzó Louishoz közelebb, hogy nyújthassa kezét.

– Louis Anouilhnek hívnak! De szólítson nyugodtan Louisnak! – mondta elmerengve a vendég, mikor az ismerős leányt meglátta. – Mondja! – nyúlt a leány után az emberünk a karját is megérintve. – Láttuk már egymást valahol az életben? Járt Strasbourgban?

– Igen! De nem hiszem, hogy ott találkoztunk volna – válaszolta idegenkedve a lány, majd hátat fordított a fiúnak.

– Akkor tévedtem... Bocsásson meg!

A feljáró, faragott korláttal ellátott falépcsője előtt megállva, Louis elkomolyodott, hogy mesélni kezdje:

– Tízéves koromban kerültem ide – mondta elgondolkodva. – Szüleim Wiesbadenben kaptak munkahelyet, és oda kellett költözzenek, hogy ne kelljen a kétkerekűvel minden nap be kocsikázniuk a városba. Akkor azért határoztak így mindketten, hogy engem a nagyszüleimék villájába hoznak, mivel az elemi iskoláimat is itt kezdtem el...

Azt a napot sosem felejttem el. A nagyanyám megmutatta a szobámat, amelyet időközben úgy rendezett be, hogy jól érezzem magam benne.

Még most is a szemem előtt látom azt a jelenetet, amikor beléptem.

Mohazöld bársony borította a falakat. A bútorzat is komoly diófából volt faragva, amihez hasonlót nem láttam Eltvillében. Tetszett nekem, de olyan nehéz volt a helyéről eltolni őket ha valami a hátába esett be, hogy alig bírtam segítség nélkül megtenni. Különben haragudtam a parkettára is, mert az annyira recse-

gett ha a déli órákban nem akartam aludni, és ki akartam osonni, hogy még a nagyanyám is meghallotta azt...

– Bocsáss meg nekem! Csak nem az én szobámról beszélsz nekünk? – vágott az emberünk szavába a lány, aki a történetben saját szobáját, és antik bútorzatát ismerte fel.

– Mondd Heike! Hogy jössz ahhoz, hogy a vendégünkkel tegeződj? – dorgálta meg lányunokáját az öreg, aki már annyira belemerülten hallgatta Louist, hogy egyenesen zavarta szemtelensége.

– Hagyja, Schmidt úr, kérem! Elvégre az a pár év korkülönbőség nem számít köztünk.

– Jó! Ha maga is úgy akarja akkor legyen! De induljunk tovább, mert itt ér minket az est! – intett a következő lépcsőfokra, hogy tovább lépjen.

– Tizenkét éves voltam, mikor a franciákkal az összecsapások voltak – folytatta Louis a leányra nézve. – Én – a nagy nemzetieskedő – aki a németiségre mindig büszke voltam, kiakartam osonni az utcára, hogy a leigázók ellen harcra kelhessek, de a nagyanyám nem engedett...

Nem is tudom, miért mesélem ennyire részletesen, mikor ebben az életemben is éppen olyan nagy francia voltam, mint akkor német. Ha nem ismerkedtem volna meg az elzászi barátaimmal, akkor nem tanultam volna meg a német nyelvet. Hiszen nálunk a németek, a franciák szemében, eléggé negatívan vannak beállítva... Elnézésüket kérem! – tette hozzá, hogy a jelenlévőket ne sértse meg. – Azért szeretnék úgy elmesélni mindent, hogy önök is átláthassanak azokon a testi-lelki beállítottságokon, amelyeket a sorsom miatt is át kellett itt élnem.

– Mondja csak úgy, ahogyan akarta – hagyta helyben az öreg, és a következő lépcsőfokra mutatott újra.

– Lenn, a földszinten már senki sem lakott. Csak a takarító-nők meg a kertészünk. Ha éppen nem fejezték be a munkájukat, akkor ott – a mindenesnek nevezett helységben – aludtak.

A nagyanyám szobája az enyémmel szemben, az első emeleten volt. Miután a nagyapám az élők sorából eltávozott...

– Miért? Mi történt vele? – röppent a kérdése a fiatal leányzó ajkáról megint, s elállta az emberünk útját azért, hogy a szemébe nézhessen.

– Engedd már, Anouilh urat, előre! – szólt rá az apja, aki ugyanúgy, mint a többiek, el volt már ragadva a vendégük fejtegetésétől.

– Igaza van a lányának! Azt is el kell, hogy meséljem, mert a nagyapa is fontos szerepet játszott a franciák kiűzésében.

– Hagyja most ezt, Louis! Ez nem olyan érdekes! Inkább meséljen az itt töltött élményeiről! – mondogatta idegesen az öreg.

– Azokban a napokban, mikor a villába költöztem, nagy viharok tomboltak a városunk fölött. Egyik este, amelyre nem számítottunk persze, az angliai rokonok is beállítottak váratlanul. Több hetes kocsikázás után kopogtak be az ajtón... Valahogyan úgy volt akkor az ember az ilyesmivel, hogy senkinek sem mert ajtót nyitni. Azért se engedte a nagyanyám, hogy kinyissam a bejárati ajtót, mert azelőtt temettük el a nagyapámat is, kit a franciák vallatás közben annyira megvertek, hogy belehalt sérüléseibe.

– „Kérlek, nagyanyó drága! De ilyesmi, mint visszajárás a túlvilágról, nincsen. – mondogattam halkán.

– Mit tudsz te ezekről! Mikor az egész Rajna-vidék tele van ilyesmikkel... Mindegyik kastélyban szellemjárás van ilyenkor.”

Mikor a vendégek az oroszlánfej-kopogtatóval verni kezdték az ajtót, és még az Eleonore nevet is kiáltani kezdték, akkor a nagyanyó a fejéhez kapott, mert hirtelen eszébe jutott a beígérkezésük.

– „Édes Istenem! Mennyire megfeledkeztem rólatok...” – siett beengedni őket, akik akkor már csurom vizesen léptek a vilába.

Akkor este nagyon fáradtak voltak. Még enni sem kellett nekik. Sarah, a leányuk – mert nem kívánt a szüleivel a második emeleten aludni – annak ellenére, hogy tiltakoztam ellene –, a szobámat nézte ki magának. A nagyanyám persze meg is engedte neki – tekintett Louis a leányzó szemébe.

A felső emeleten volt még három szoba, amelyek a rauentháli rokonoknak voltak télire főntartva. Ők voltak a nagyanyám részéről a bátyja gyermekei, akik – mint mi – szőléssel foglalkoztak Rauenthálban. Mikor segíteni jöttek, és az est is itt érte őket, akkor egy-két hétig odafenn, a második emeleten, a vendégszobákban aludtak...

Ami után Louis a leírásokat befejezte s feljutott a második emeletre, megkérdezte tőlük:

– Nem tudják, volt-e a tetőszerkezet cserélve?.. Szóval úgy restaurálva, hogy a régi gerendák még megmaradhattak belőle.

– Az én időmben, úgy tudom, hogy nem – közölte vele az öreg, mikor a fiai is az apjukra néztek.

– Akkor megmutatnék valamit! – szólt örömmel. – Ugyanis a kémény mellett még bele kell legyen vésve az akkori „Hansi” nevem...

– Hát maga volt a Hansi? – kérdezte az öreg idősebbik fia, nagy szemeket meresztve Louisra.

– Én voltam. És ha jól emlékszem, háromszor véstem be a nevem. Majd a végére véstem egy keresztet is, azért, hogy nem engedem ártatlanul többé magam, a nagyanyám által megbüntetni. Valahányszor igazságtalanul büntetett meg engem a nagyanyám, a padlásra mentem föl sírni...

– Úgy véli Anouilh úr, hogy igazságtalanul büntette meg a nagyanyja? – tette fel kérdését az öreg idősebbik fia.

– Abban az időben úgy éreztem, hogy igen. S ez azért volt, mivel az angliai rokonunk lányának, Sarahnak tetszett ha engem megfenyítették. Mert valahányszor látogatóba jöttek ide, a németek utálatával bosszantott engem... Olyankor persze nem bírtam ki, hogy ne húzzam meg a vörös haját – állt meg Louis a beszédével, hogy a lány szemébe nézzen; aki már úgy figyelte ennek a jóképű, csinos legénynek a szája mozgását, hogy majdnem megkönnyezett tőle.

– Eleinte Sarah nem értett semmit a nyelvünkön – folytatta Louis, amikor az utolsó szobát is megtekintette-, s ez azért volt, mert az apja a német feleségének megtiltotta, hogy a leányával németül beszéljen...

– Úgy veszem észre, hogy még most is zaklatják, ha reá gondol!

– Igen! Mert nem csak annyi volt, amennyi gyermekkorunkban történt, hanem később is, amikor a leányukkal elcsábították a szívemet...

Most nem szeretnék a továbbiakban ezekről beszélni. Már azért sem, hogy az akkori életem ne zaklassa fel a lelkemet. De ha megengednék nekem, akkor megtekinteném még azokat a neveket is, amelyeket abban az időben a gerendákba véstem!

– Már hogyne engednék meg magának! – egyezett bele a leány anyja. – Menjen csak nyugodtan, Heike majd eligazítja, ha nem találna oda! Addig egy süteménnyel és egy kávéval megvárjuk magukat a nappaliban!

A padlás előtere egy stúdió szobának volt kiképezve. Louisnak úgy tűnt, hogy az a helység a téli napokban egy kandallóval, a család hangulatát fokozta odafenn.

– Várj, mert előre megyek! – érintette meg Heike Louis kezét,

amikor az emberünk egy ósdi lépcsőn a padlás felé igyekezett. Majd amikor a gerendákba vésett nevek alatt voltak, megszólalt a lány újra:

– Ugye, hogy én voltam Sarah?

– Honnan veszed ezt?

– A közelmúltban sokat álmodtam arról a fiúról. Ami után kértem, hogy csókoljon meg, beárultam a szüleimnek, és akkor ő annyira kikapott miattam, hogy ide jött fel a gerendák alá sírni elkeseredésében... Ugye megbocsátasz nekem, amiért ezt tettem veled? – nyújtotta Heike a kezét kibékülésre.

Persze azok a szavak a nappaliban még kávézás közben is csengtek a fülekben.

– Megmondaná Louis, mi volt az, amit odafenn a lányomnak meg kellett bocsátania? – kérdezte Joachim, összeesküvésekre gondolva.

– Honnan veszed ezt, papa?

– Nem tőled kérdeztem!

– Az az érzésem, hogy most tovább kell mesélnem a történetet, hogy a lányoknak és nekem higgyenek.

– Miért kéne higgyünk magának? – nézett Louisra az apa. – Mit szólna ahhoz az én helyemben, ha rájönne arra, hogy a lánya összeszövetkezett valakivel?

– Na most aztán papa, nem gondoltam volna, hogy ilyen lehetlenséget tételezel fel én rólam!.. – ugrott fel a lány, hogy a nappaliból ki siessen.

– De, Schmidt úr drága! Ne haragudjon, hogy azt mondom, a lányának igaza van! Hogy is képzeled el, hogy ismert engem, mikor ebben az életünkben még nem is találkoztunk? Ő odafenn csak annyit kértett, hogy ő volt-e Sarah? S mert magára ismert, bocsánatot kért tőlem.

– Na jó, nem akartam gyanakodni! De ezek az ismeretlen dolgok megzavartak egészen. Kérem bocsássonak meg nekem, hogy ennyire hitetlen vagyok! – nézett Heikera, aki az ajtóban megállva, dühösen tekintett vissza.

– Megmondanátok nekem, miről van szó? – szólalt meg az öreg idősebbik fiának a felesége, aki pár perccel azelőtt mehetett haza.

– Óh, Ingrid! – szólt a menyére az öreg. – Nem látod, mennyire várjuk a fejleményeket? Mondtam már neked, hogy később elmeséljük az ezelőttiakat! Csak légy türelemmel, kérlek!

– Az egyik nyáron, ugyancsak váratlanul toppantak be hozzánk az angol vendégek, s a lányok megint csak az én szobámat választotta ki magának – folytatta Louis sietve, mielőtt a hangulat elmérgesedne. – Akkor én tizennyolc éves voltam, míg ő csak a tizenötöt töltötte be. Szégyelltem elé állni és azt mondani neki, hogy van elég szoba odafenn a másodikon, amelyben ellakhatna addig, amíg nálunk vendégeskedik. Nem szóltam semmit, hátat fordítottam neki, és kimentem a barátokkal labdázni, de ő utánam osont, hogy ott, a pályánk széléről szurkoljon nekem.

Abban az időben még nem ismertük a mai futballt, de valami hasonló labdajátékot már játszottunk, amelyre persze külön csapatunk volt. Egy sikeres gól után – melyet én lőttem be – úgy örvendezett, hogy a pálya szélén ugrált örömeiben. Hazafelé menet azon a gyönyörű nyári délutánon, megérintette a kezem, hogy szerelmet vallhasson...

Nem is tudom, miért mesélem el ezt ennyire részletesen. De egyet azért még hozzá tennék: hogy azzal, amit ő akkor velem oly gyöngéden tett, meghódította szívemet.

Kicsi korában sem volt csúnya, megvetendő leányka, de felnőtt korára egészen szép, csinos hölgyé változott. Égszínkék szemei

úgy világítottak, mint tova úszó hajók, a tengernyi naplementében. Ott vontam őt először magamhoz, s ott csókoltam meg először őt.

– „Ugye, te is szeretsz? – kérdezte, utána való délután tőlem.

– Persze, hogy szeretlek, Sarah!.. Hát nem veszed észre?

– De igen. Csak attól tartok, hogy megjátszod magad előttem.

– Mi okból tenném ezt, Sarah? Mondd, mi jutott eszedbe!?” – láttam, hogy elpirul hirtelen, s elgondolkodik azon, hogy mondja vagy sem. De a kérdésemre a teljes igazságot csak, amikor a feleségem volt, akkor mesélte el.

Történt, hogy Sarah egyik délután, mikor a szülei a nagyanyámmal a Rajna-partra mentek ki sétálni, megfogta a kezem, hogy a gerendákba vésett neveket mutassam meg. Furcsának tartottam, mert egy hajadon lány abban az időben nem volt szabad alkalmat adjon egy fiúnak arra, hogy kikezdjen vele...

Bocsánatot kell kérnem az aprólékos leírásokért, de úgy kell elmesélnem, ahogyan történt! Hogy önök is láthassák, milyen megszervezett, törbe csalás volt az egész...

– Mondja, csak mondja!

– A padlás rejtélyesen-sötét volt. Csókolózások közben nem is tudom miért kértem, hogy feküdjön le velem, de azt tudom, hogy az egyik szellőztető lyukon éppen oda, ahova valamikor egy szalmazsákot tettem, még a nap is besütött, hogy megvilágítsa Sarah rózsaszínű combjait. Először persze úgy engedett mindent, ahogyan kértem, de amikor látta hogy a fölindultságtól remegek mellette, szorosan magához ölelt engem, s a fülembe súgta:

– „Ha akarsz, helyezd be egészen!..”

Azon a nyáron más senkire sem gondoltam, csak az én Sarahmra. Örömben a barátaimnak is beszámoltam róla. Egyik

alkalommal, amikor egy tapasztaltabb fiúnak meséltem, megkérdezte az tőlem:

– „S az nem fáj neki?

– Nem... Miért kérde?

– Mert akkor másnak is lefeküdt teelőtted.”

Amikor ezt kiejtette, úgy néztem rá, mint borjú az új kapura. Nagy szeget vert fejembe. Mielőtt elvált volna tőlem, felvilágosított, hogy Sarah, akit abban az időben már nagyon is szerettem, kijátszott engem. Megvallva az igazat addig nem hittem a barátomnak, míg azon az őszön Sarah be nem állított az apjával...

Azt a jelenetet még ebben az életemben sem felejttem el. A szüleinél voltam Wiesbadenben, és csak estére érkeztünk haza Eltvillébe. Magammal hoztam őket is, mivel a vizsgáim sikeres letételét szerettük volna velük megünnepelni. Akkor fejeztem be az eltvillei borászoknál az inaséveimet, és olyan büszke voltam, hogy önálló lehetek, hogy örömben kikiáltottam volna azt mindenkinek. De amikor Saraht az apjával megláttam, gondoltam, hogy valami nincsen rendjén...

– „Mondd, Hansi, kérlek! Mivel érdemeltük ki ezt tőled? Miért éltél vissza a bizalmunkkal az nap, amikor magatokra hagytunk itt titeket?”

Mikor ezt a nagyanyám a száján kiejtette, azt hittem, hogy a föld alá süllyedek szégyenérzetemben. Elkapott egy szédülés. Még annyi időm sem volt, hogy kimagyarázzak valamit.

– „Sarah szüleivel, annyira hittünk neked, hogy nem gondoltuk volna, hogy ilyen szégyent hozol a családunkra. Még jó, hogy a szüleid is itt vannak! Mert kényszeríteni fognak téged a helytálásra!

– Mondd már mama, miről van szó!.. Milyen borzalmas dolgot művelt a fiunk?

– Elcsábította Saraht azért, hogy teherbe ejtse.
– Hát 'azért' nem!.. – tiltakoztam. – De ha arról van szó, hogy állapotba esett, vállalom a felelősséget is, és elveszem feleségül, mielőtt a gyerek megszületne!..

– Csak ennyit akartam tudni, Hansi! – ugrott fel helyéről a Saha apja, aki lesütött szemekkel addig a nagyanyám dorgálását hallgatta. – Tudtam, hogy karakán ember vagy. És azt is tudtam – ha már megtörtént ez – bízhatunk benned” – jött hozzám, hogy megöleljen, és kezét foghasson velem.

Nem kell mondjam, hogy a jelenlévők mennyire elcsodálóztak a történeteken. Tudták, hogy valami nagy teher esik le az angol apa szívéről, de mégsem értették őt, miért bocsát meg oly hirtelen.

A beígért esküvőnk rá egy hónapra volt megtartva. Sarah szüleit olyan boldognak még nem láttuk, mint azon az éjjelen. Úgy szórakoztak, mintha lányuk a legnagyobb partit kapta volna. Csak a szüleimék voltak elkenődve, mivel akkor, a nagy színjátékok mögött ők is feléreztek.

– „Mondd, Hansi fiam! – lépett apám hozzám közelebb akkor éjjel. – Így tettél volna akkor is, ha Sarah nem esik teherbe?

– Lehet, hogy igen, s lehet, hogy nem...

– Milyen válasz ez?

– Mert közben rájöttem, hogy volt már valakije énelöttem.

– Ez nem lehet igaz! – helyezte apám a fejét a tenyerei közé. – És te képes voltál őt mégis elvenni, mikor még az is lehet, hogy a gyereke nem is tőled van?” – mikor apám a száján kiejtette, úgy éreztem, hogy a világ legfelszarvazotabb embere lettem.

A szégyen kiverte a verejtékemet, míg apám csak figyelt és figyelt, miként változtatom a színemet.

– „Már ne haragudj! Te nem gondoltál mostanáig erre?

– Nem.” – válaszoltam lehangoltan, és magára hagytam apámat...

– Ha nem haragusznak meg, nekem most mennem kell! Tudják Manfred is vár rám, hogy az előadásomra vigyen – szólott Louis a karórájára nézve. – Higgyék el, erősen sajnálom, hogy nem érhettem a történetem végére. Ha Wiesbadenben járok, ígérem, hogy fölkeresem önöket még egyszer!..

– Kérem, Louis! – szólott az öreg hirtelen. – Jöjjön vissza, és aludjon itt, nálunk!.. Úgyis Németországban fogja érni magát az éjjel.

– Ezt szeretném kérni én is, nagyapa drága! Mert kíváncsi volnék arra, mi okozta, s miért lett Hans öngyilkos.

– Hát te Heike! Honnan tudsz ezekről? – állt meg Louis a napali ajtajában. – Hiszen erről még nem beszéltem senkinek sem.

– Látja, Louis! Éppen ezért kell magának visszajönnie, hogy kitisztázzon mindent – tekintett Joachim a lányára, mire a többi családtagok is igenelni kezdtek. – Ha akarja, az előadása befejeztével maga után megyek...

– Nagyapa drága! – kérlelte Heike az öreget. – Louis úgyis visszajön. Engedj el engem is arra az előadásra!

– Miért engemet kérsz? Miért nem kérdezed apádat?

– Ő úgyis elengedne engem. Hiszen ő megérti a mai fiatalságot, vagy nem? – mosolyogott a leány az apjára.

– Jó! – egyezett bele az öreg. – Felőlem mehetsz, ha Louist nem várja ott a felesége.

– Még nem vagyok nő. S nem vár ott engem senki más ismerős. Ha akarsz, velem jöhetsz! Még örvideni is fogok neked – válaszolta az emberünk elpirulva, és megállt az ajtóban, hogy addig, amíg a lány öltözik, bevárhassa odakinn.

Manfred a kocsiával a Rajna mentén robogott végig, hogy a vendég azt az útszakaszt is megismerhesse.

– Mondd, kérlek! – szólította meg új barátját a hősünk. – Mit kell ma Wiesbadenben tenned?

– Már elfelejtetted, hogy én oda dolgozni megyek?

– Óh, bocsáss meg nekem! Kiment az eszemből, hogy te a fiatalok börtönénél tevékenykedsz...

– Hogyne felejtetted volna el, mikor a fejedben két élet „eseménye” keveredik. Na meg egy ilyen jelentéktelen embert, mint én, hamar elfelejtenek.

– Miért sajnáltatod magad előttem? Én örök hálával tartozom neked. Már azért is, mert rávezettél engem az ezelőtti életem eseményeire.

– Arra te vezettetted rá magad akkor, mikor degressziót végeztetted azzal a hipnotizőrrel...

– Ilyesmit is lehet csinálni? – szólta a beszédükbe a szemfüles lány. – Arra én is kíváncsi volnék. Mivel akkor, nemcsak az álmaimból, de a hipnózisból is arra következtethetnék, hogy én voltam Sarah.

– Mondja, kisasszony! Magácskának mi köze van a Louis ezelőtti életéhez? – tekintett Manfred a visszapillantó tükörbe.

– Sok minden! – vágta rá mosolyogva Heike. – Hiszen én voltam a felesége, ki őt – nem is tudom mi okokból – de az öngyilkosságába vezettem.

Hosszú csend következett. Manfred és az utasai belemerültek a gondolataikba. A gyönyörűen kivilágított Rajna-part olyan szép volt a naplementében, hogy a szemek is csak arra kacsingatnak egyfolytában. Úgy tűnt, mintha a csendben folydogáló vízen apró láncszemekben úszkáltak volna a hajók. Amelyekről persze, kellemesen szóló, halk zeneszó is hallatszott. A múzeum elé érve Manfred megkérdezte:

– Mielőtt visszautaznál Strasbourgba, lenne annyi időd holnap, hogy eljőjj ebédre? Hogy a családomat is megismerhesd. Na meg egy olyan estről is szeretnénk veled beszélni, mely egy ártatlanul bebörtönzött, fiatalemberről szól...

– Olyan nincs, hogy valaki ártatlanul ül valakiért! Legalább is úgy nincs, ahogy most előadtad!

– Látod, ezért is szeretnénk veled beszélni róla! – kiáltotta utána, mikor az autóból kiszálltak, s megfordult, hogy el roboghasson onnan.

Estére viharos szél kerekedett, és még az eső is eleredt.

Az előadás több mint három órát tartott, mivel a hozzászólók sem hagyták szó nélkül, amit az emberünk mondott.

A reinkarnációról volt szó. Louis oly élethűen adta elő, hogy semmi kétség sem férhetett ahhoz, hogy az nem volt igaz.

– Mondd! – szólalt meg Heike, mikor elhagyták a múzeumot, és a kijárat lépcsőjén leérkezett. – Miért kellett neked – ezeknek a materialista felfogású embertömegnek – töviről hegyire elmesélni a mi esetünket?

– Mert fizettek érte – válaszolta a lány szemébe nézve. – Mert vannak akik a tudásért pénzt fizetnek, míg mások az életüket adják érte.

– Nem értem?

– Egyesek úgy gondolják, mindent megvásárolhatnak, míg mások, kik a nehéz életeik árán tapasztalatokat szereztek, pénz nélkül is megkaphatják mindazt.

– A tudást?

– Igen, mert az a lelkükben, mint szellemi fényszövet a születésük óta bennük van...

– Louis! Heike! Itt vagyok! – kiáltott Joachim a túlsó oldalról, az autója mellett állva, s a karórájára meg a szemerkélő esőre mutatva, sietett visszaülni az autóba.

– Gyere, mert apám már tűkön ül, úgy idegeskedik! – mondta a lány, s megfogta a Louis magyarázkodni készülő kezét, hogy a forgalmas úttesten, az autók közt lavírozva, átsiethessen vele a másik oldalra.

– Mindjárt éjfél ut az óra, s ti meg sétálgattok... – nézett dühösen Joachim a lányára.

– Bocsánatot kérek öntől, Schmidt úr! Én vagyok a hibás, mivel annyira belemerültem a dumámba, hogy alig bírtam félbe hagyni.

– Mi volt az, ha szabad kérdezni? – nézett szelídebb arckifejezéssel Joachim a visszapillantó tükörbe, és a baloldalára jelezve, kigördült a forgalmas úttestre azért, hogy a Reisinger-Anlage felé vehesse útját.

– A reinkarnációról tartottam előadást.

– Akkor az érdekes lehetett. Ha tudtam volna, én is beneveztem volna. Akárcsak a lányom – tekintett mosolygós szemekkel Heikera, s amikor látta, hogy a lánya elbűvölten néz a vendügre, ironikusan hozzátette: – Megértettél mindent, amit Louis mondott?

– Hogyne értettem volna meg, papa drága? Mikor a bevezetőt odahaza, nálunk tartotta meg.

– Akkor most tényleg sajnálom, hogy nem voltam én is az előadáson.

– Bocsássa meg nekem, Schmidt úr! – szólt Louis a hátsó ülésről előre hajolva. – Nem gondoltam volna, hogy önt is érdekelni fogják már ezek.

– Ahogyan maga adja elő, az érzésem, sokan megértik ezt.

– Nem hiszem – válaszolta Louis lehangoltan. – Már abból a szempontból sem, mivel az emberiségnek a kétharmada, ezeket a szellemtudományi dolgokat fel sem foghatja.

– Úgy gondolja?

– Igen. És nem csak úgy gondolom, de megvagyok győződve arról, hogy úgy is van. Az emberiség nagyobb része az érzéseiknek meg az élvezeteiknek szolgáltatják ki a lelküket-szellemüket...

– Bocsánat, hogy közbeszóllok! De vegye úgy, hogy én is az anyag embere vagyok! Mit kell tegyen az ember, hogy „odafenn” jónak mutakozzon?

– Semmi olyasmit, amire ön gondol. Hiszen az Atyának a gyermekeivel szemben nincsenek különösebb kívánságai. Ő nagyon jól tudja, hogy ők még „iskoláztatásokra” várnak; de mégis elvárja tőlük azt, hogy az emberré válásuk érdekében, legalább azt a tíz parancsolatot éljék. Nem látja, hogy továbbra is ölnek, lopnak, gyilkolnak s paráználkodnak? Vagy soroljam most ugyanazokat a meggondolatlanul elkövetett tetteket, amelyeket az Atya valamikor, az atlantiszi időben már megsokallt egyszer? Hát nem látja, hogy most ugyanazt teszik az emberek, mint abban az időben? Más sincs a lelkükben, csak az egymás elleni harc, a nagyra vágás, az irigység s az utálat, ami maholnap, az egész földünket megmérgezi. De egyet azért mégis elárulok önnek: hamarosan véget fog érni az emberiség fejlődési ideje, s akkor már csak az „elszámolás” következik.

– Hogyan értsem ezt?

– Hogy az alacsonyabb szintű lelkek leszünetése megszűnik és Krisztus ezeréves uralma következik, mely egy sokkal magasabb szellemi fokozatra emeli fel földünket.

– Ez már a Biblia, ugye?... – tekintett a visszapillantó tükörbe Joachim, és a kétellyel telt, mosolygós szemeit rávetette a leányára.

– Ez nem csak a Biblia; ez a világ összes szellemtudományokkal foglalkozók könyve. A segítők üzenete, amely nemcsak, hogy

felkészíti az emberiséget az elkövetkező időkre, de nagy szeretetet nyújt, azoknak a ködös felfogású tévelygőknek, akiket utoljára még megpróbál megérinteni az Isteni Kegyelem.

– Maga honnan gondolja, hogy ezek alól a „megpróbáltatások” alól kivételes lesz?

– Senki sem kivétel! – sietett válaszolni Louis, átlátva a csipkelődéseken. – Abból a szempontból se, mert egyformának voltunk teremtvé. De azért még egyet elmondok önnek, ha már rá kényszerít engem: Itt, a földön hamarosan mindenki le lesz „mértve”, s ha a lelkükben-szellemükben ennyi idő után még alacsony szintű érzések, primitív tulajdonságok találhatók majd, visszakerülnek az őszanyagi állapotukba, ami borzalmas lesz számukra!

– Elkápráztató a maga filozófiája, Louis. Már alig várom, hogy tovább mesélje saját lelki fejlődésének útját.

– Én is – hagyta helyben apja ajánlatát Heike, és mélyen Louis szemeibe nézett; melyek egy jelző lámpa vörös fényében, könnybe lábadtnak tűntek.

Éjfél előtt érkeztek haza, s miután leparkoltak, már nyitotta is a villa ajtaját az öreg.

– Na milyen volt az előadás? – dobta oda kérdését az unokájának, aki kipirulva, a vendégük előtt elsőnek sietett be a házba.

– Elragadtató! Ilyesmit még egyikőtök sem hallott. El nem tudjátok képzelni, mennyit kéne még tanulnunk ahhoz, hogy mindezt felfoghassuk...

– Ezt azért még sem mondhatod Heike, mert a földi tudás nem egyenlő a lélekben felismert tudat állapotunkkal; és azt, hogy valaki rávezesse magát ezekre az igazságokra, annak nem a földi iskolákat s egyetemeket kell kijárnia – mivel az csak az anyagot boncolgatja –, hanem lélekből-szellemből kiindulva, rá kell ép-

redjen mind jobban és jobban az ő igazi „mivoltjára”. Az ő fenti ÉN-jére...

– Nem tudom, hogyan kövessem magát, Louis? – szólt a hörsünk szavába vágva Hildegard, aki a nappali bejáratánál állva, már várta lányát s a vendégét, hogy a család többi tagjaival újra helyet foglalhasson a nappaliban.

– Üljetek a helyetekre, kérlek! – mondta az öreg, és előre sietett, hogy ő is elfoglalhassa helyét a fotelében.

– Jó! Akkor tovább mesélem az ezelőtti életemet ott, ahol abahagytam – jelentette ki Louis a kandalló, pirosuló lángnyelveire figyelve, majd bele merülve „múltjába”, a szeme sarkából Heikera nézett.

– Sarahval a házasságunk, kényszeredettnek látszott sokak szemében.

Még a szomszédaink is tudták, hogy már csak részemről sugárzik valamiféle szeretet, mely nagy megértéssel volt másik hibáival szemben. Sarah tévelygésére még a nagyanyám is felhívta a figyelmemet, mikor megbetegedett, és ágynak esett.

November eleje volt. A világításról jöttünk haza, mikor prüsszölni kezdett.

Azon a napon olyan csontig érő hideg szél fújt odakint, hogy ő azt nemcsak hogy megérezte, de meg is jósolta:

– „Tudjátok meg, hogy ebből megint hűlés lesz! Mindig, amikor kiráz a hideg, másnapra csorog az orrom is tőle.”

Úgy is volt minden. Másnapra belázasodott. Az orvos először egy hűlést állapított meg, amelyből persze tügyulladása lett.

Egyik este, amikor a kandallóba tüzet raktam, hogy őt is magunk közé vigyem, elmosolyodott s azt mondta:

– „Ne haragudj, Hansi! De az az érzésem, hogy közétek többé már nem megyek!

– Miért, nagyanyó drága?
– Mert nehéz nekem, s az utolsó napjaimat a szobámban szeretném eltölteni. Távol a város pletykáitól. Távol a problémáitoktól...

– Mondd, mire gondolsz!
– Vegyél egy széket, és ülj ide az ágyam mellé, mert nem szeretném, ha a feleséged is meghallaná, amit mondani fogok!..”

Akkor mesélte el azt, amiről a városunkban pletykáltak: hogy a feleségem, a törvényszéki bíró leányával, Edeltraud Möllerrel Angliába egy férfinak szerelmes leveleket küldözgetnek. Mely úgy becsületbelileg, mint gazdaságilag is érinthetne minket. Megvallva az igazat, nagyjából én is éreztem. Mert mikor testileg közeledni kezdtem, mindig kitalált valamit, amiért kikosarazzon. Egyszer azért, mert előre haladott állapotban volt, máskor mert nem érezte jól magát...

Egy hétre rá – amikor a nagyanyó meghalt – Sarah elém állt, hogy kijelentse:

– „Most úgy csináljuk, hogy – amíg a kicsi megszületik – külön szobában alszunk! Külön lakrészt rendezünk be magunknak, hogy később a kicsinek is helye lehessen!

– De miért Sarah, édesem? Már nem érzed jól magad velem? – kérdeztem tőle.

– De igen, Hansi drága. Csak az a helyzet, hogy most már nem szabad közösjük veled..., mert koraszülés is lehetne belőle...”

Abban maradtunk, s a temetés után – miután megtudtuk, hogy minden a kettőnk nevére volt hagyva – elosztottunk magunk közt mindent.

Akkor vette át Sarah a nagyanyám szobáját s rendeztette be magának nappalinak; míg én a vendégszobákból magamnak egy hálósobát s egy könyvtársobát alakítottam át, hogy a szülőter-

mő vidékünk könyvelési papírjait is ott rendezzem. Persze azt is a kedves feleségem akarta úgy, hogy a rauentháli rokonságnak a villában ne maradjon helye...

Egyik este, mikor tiszta vizet akartam önteni a poharainkba, megkértem Saraht, hogy a sok pletykából ő is meséljen el valamennyit:

– „Tudom, valamit titkolsz még előttem, és azt is tudom, hogy Edeltraudnak is kiöntötted szívedet. Kérlek, mielőtt a gyermekünk megszületne, tedd a szívedre a kezed, és mondd el nekem is az igazságot! Azt, hogy kivel feküdtél le énelőttem?”

Mikor meghallotta kérdésemet, elpirult, s mereven tekintett a kandalló tűzébe.

– „Ha megmondod nekem, hogy honnan tudod, én is elmondok mindent!

– A nagyitól... Mielőtt meghalt volna, magához hívott, hogy a város pletykáiból valamit ő is elmondhasson nekem...

– A város pletykáiból? – nézett elpirulva rám.

– Igen, mert az egész város tudja, csak én, a felszarvazott férjed nem tudok semmit... Biztosan a postás mesélte el mindenkinek, hogy Angliából Edeltraudékhoz leveled érkezik.

– Jó! Mivel tudom, hogy szeretsz engem, elmondom neked, mert addig úgy sem tudnék a szemedbe nézni, amíg nem tudsz te is mindent!.. – tekintett maga elé, majd halkán mesélni kezdte:

– Edwardot Angliában két évvel ezelőtt, a barátnőmtől hódítottam el. Annak az lett a vége, hogy le kellett feküdnöm neki. Amit először nagyon sajnáltam. De amikor megszerettem őt, többet akartam kicsikarni tőle. Többek között azt is, hogy feleségül vegyen. Titokban csináltuk, hogy apám – aki mindent ellenezett – ne tudhassa meg. S amikor anyámtól megtudta, hogy állapotos maradtam tőle...

– Állapotos maradtál tőle? – kérdeztem megrémülve.
– Igen, azon a nyáron, mielőtt meglátogattunk volna titeket.
– Ez nem lehet igaz! S akkor miért vétetted el magad velem?
– Mert a szüleim rám parancsoltak, hogy úgy tegyem – válszolta könnyes szemekkel.

Amikor ezeket mondta, eszembe jutottak apám szavai. Aki az esküvőn már megemlítette ezt a változatát is. Csak olyankor, milyen az ember, még az igazságnak sem akar hinni, nehogy beteljesedjék.

– Ugye megbocsátsz nekem? – hallottam kérdését, a lángoló fapattogó tűzénél, majd láttam, amint a gömbölyű hasára helyezi kezét, hogy felálljon mellőlem és elvonuljon szégyenérzetében.

– Megbocsátok neked, mert nagyon szeretlek!.. – nyúltam a keze után, hogy vissza ültessem. – De ígérd meg, hogy többet nem levelezgetsz velem!

– Ígérem neked, Hansi!” – csengtek fülemben az ártatlan szavai, amíg karácsony előtt az ő éjjeliszekrényében újabb levelet nem fedeztem fel.

Épp egy bölcsőt meg egy járókát készítettem a születendő gyermekének, mikor valamit keresve, rá bukkantam Edward angol levelére, amiben többek közt, ezt írta:

„Drága egyetlenem!

Azt a dolgot mégsem értem, miért kellett ennyi időt várnod, hogy a levelemre válaszolj. Elvégre én úgy értettem akkor, hogy te egy megbízható személyen keresztül küldöd leveleidet... Tudt meg, én is kívánlak látni téged, csak még nem tudom, hogyan látogassalak meg. De ha azt mondod, hogy a férjed nem lesz odahaza, akkor – azokra a napokra – le kocsikáznék Eltvillébe...”

Nem hittem a szememnek, amikor azokat olvastam. Nem gondoltam volna, hogy a feleségem – aki könnyek közt egy hónappal azelőtt megígéri, hogy nem levelezget többet – tovább folytat mindent. Vízkereztre mindig a szüleimhez utaztam le két hétre. Tradíció volt nálunk, hogy azokon a napokon csillagforgatóként velük énekelgetek. Persze idejében még Sarahnak is bejelentettem, ezért tudta angol barátjának oly pontosan lelevelezni azt.

A levél meg változtatta a tervemet. Vízkerezt napjára megüzentem szüleimnek, hogy a nejem előrehaladott állapota miatt, el kell halasztanom mindent, majd megkértem a legjobb barátomat, hogy engedje meg nekem, hogy azokon a napokon náluk aludhassak... Még az ellenségemnek sem kívánom azt az érzést, mikor a villába léptem. Sarah, kedvenc angliai parfümillatával volt megtelve a ház. A hangok és a szuszogások után osonva megpillanthattam a volt hálószobánk ajtaját, mely – a meleg levegő nappaliból való feláradása végett – tágra volt nyitva. Ott ült Sarah az ágyunk szélén, meztelen testtel, míg az olajlámpából kiáradó fényben Edward, a hasa alatti részeket simogatta...

– Anouilh úr!.. – szakította félbe Louist a nagypapa. – Nem tudná mellőzni ezeket a pontos leírásokat? Heike unokám miatt is, ha lehet.

– Óh, nagytata drága – pirult el a lány hirtelen. – Csak nem gondolod hogy nem hallottam még ilyesmiket?

– Bocsánatot kérek! De én úgy szerettem volna elmesélni az egészet, ahogyan történt!

– Mondja úgy, ahogyan akarta! – tette hozzá Joachim, hogy a feszélyezett hangulatokat befejezze. – Biztos vagyok benne, hogy a tévében látott a leányom ilyesmiket...

– Jó! Rontsad csak el őt! S akkor majd meglátod, milyen sors vár rá az életben!

– A Heike sorsáról beszélt éppen? – tette fel Louis a kérdését.
– Igen! Vagy nem jól fejeztem ki magam?
– De igen. Ennek nagyon is örvendek, mivel a „történetemnek” is van egy ehhez hasonló mondanivalója.

– Akkor mesélje úgy tovább, ahogyan akarta!
Amikor az öreg kimondta, Louis újra Heikera nézett, hogy ott folytathassa, ahol abba hagyta:

– Az ajtó mellől dermedten figyeltem a szerelmeskedőket, egészen addig a pontig, amíg Sarah Edwardot magához nem ölelte, úgy, hogy a férfi hevültségével együtt, a maga érzéseit is kielégítette.

Önök is gondolhatják, hogy az a látvány mennyire borzalmas volt a számomra, mikor tudtam, hogy a feleségem gyereke nemcsak, hogy nem tőlem van, de annyi hónapon át engem mellőzve, a saját érzéseit is a barátjával elégítette ki...

Ott álltam az ajtóban, s hirtelen azt hittem hogy elájulok, ha meg nem szólalok.

Ekkor beléptem az ajtón...

Csak annyira emlékszem, hogy a vonaglásukat figyeltem éppen, amint a bíbor fényben, az izzadt testrészeiken sötét foltokban játszadozni kezdett előttem minden...

* * *

– „Agyvérzése volt! – mondták mellettem, mikor félig bénultan nyitogatni kezdtem szemem. – Nem hiszem, hogy lesz belőle valami!.. Két hete fekszik ugyanebben a helyzetben, és ha nem fog enni, bele fog halni agyvérzésébe.” – ezen szavakat a háziorvosunk egy orvosprofesszornak mondta, ki anyám kérésére engem, ugyancsak megvizsgálni jött ki Wiesbadenből Eltvillébe.

Gyermeksírásra lettem figyelmes, és az arra következtetett engem, hogy amíg beteg voltam, a feleségem is szült. De a többit – az azelőttieket – mintha kitörölték volna az emlékezetemből, elfelejtettem.

– „Mi tör... Mi történt?..” – gagyogtam.

Január végi hideg szél süvített az udvarunkban. A fagyos akácfaágak az ablakunkat elérve, csapkodni kezdték fatábláinkat, melyek a délelőtti napfény özönére, reggel óta kiakasztva állhattak.

– „Milyen jó, hogy magához tért, Kellermann úr! – jött az orvosprofesszor, hogy megvizsgáljon újra, s mielőtt elköszönt volna az ott tartózkodóktól, hozzátette: Most, már csak enni kell adni neki, s akkor helyre fog jönni...

– Hansi! Drága fiam! – tette anyám homlokomra a kezét, és féltő szeretettel kérlelt engem: – Gyere, próbálj meg egy keveset enni!..”

A szó szoros értelmében fel kellett tápláljanak engem. Melyet csak anyámnak köszönhettem. Másképp a feleségem a szeretőével – aki közben egy Rajna-parti hotelszobában a halálomra várokozott –, hagyták volna, hogy éhen haljak...

– „Sokat ittál azon az estén – válaszolta Sarah, mikor vallatni kezdtem.

– Kérlek! Hogy is mondhatasz ilyesmit? Tudod jól, hogy én nem iszom.

– De az orvos arra gyanított, mikor Edeltrauddal kihívtuk őt... Úgy büzlöttél a bortól, hogy megállni sem tudtunk mellette.

– Én büzlöttem?

– Legalább is az orvosunk ezt állapította meg...

Mikor láttam, már nem emlékszem semmire sem, belenyugodva, megkérdeztem őt:

– Fiúval vagy kislánnyal áldott meg az Isten?
– Egy leánnyal – válaszolta kurtán és szégyenlősen.
– Miért jött ilyen hamar a világra?
– Miattad. Mert akkor este az agyvérzéssel, annyira megijesztettél, hogy szülnöm kellett.”

Valami mégsem volt tiszta előttem. Főleg a viselkedése velem szemben, mert akkor, amikor lábadozni kezdtem s az ágyból is kikelhettem, a villában továbbra is idegennek nézett engem. Közben, azt is kitalálta, hogy fertőző betegséget terjeszthetek, mely a gyermekére nézve halálos lehet.

Történt, hogy egyik délután, amikor kimentem a ház elé havat seperni, valaki megszólított engem:

– „Üdvözöllek, Hansi! El sem tudod képzelni, mennyire vártam, hogy láthassalak – jött felém, hogy kezet foghasson velem. – Mondd! A történetek óta most, hogyan jössz ki a feleségeddel?

– Milyen történetek óta? – kérdeztem ráncolt homlokkal tőle, s közben feltekintettem a villa egyik ablakára, hol a nejem a kicsiét szoptatva, szólitgatni kezdett engem.

– Mindjárt jövök! Várj egy pillanatra! – kiáltottam vissza, majd az illetőhöz fordulva, újra faggatni kezdtem:

– Mondja! Mit akart azzal mondani, hogy a történetek óta?

– De, Hansi! Már nem ismered meg? – nézett rám kétségbeesetten. – Én vagyok a Johann. A te egyetlen barátod, akinél vízkereszt napjáig, azokat a 'várakozó' napokat töltöttem – amikor a száján kiejtette, hirtelen, mint egy villámcsapásból valami cikázni kezdett a fejemben, majd lassan – akár egy távoli álomból fel szálló ködből – világosodni kezdett minden.

– Bocsság meg, kérlek!.. – tettem homlokomra a kezem. – Még nem érzem olyan jól magam, hogy az elfelejtett dolgokra vissza emlékezzem!..

– Látom, Hansi! Veszem észre.
– ...De ha Sarahval tisztázni fogok mindent, meglátogatlak titeket.”

Abban maradtunk, s ami azután következett, most jobb ha nem beszélek róla...

– De kérem, folytassa! – kérlelte Louist az öreg.

Ekkor Louis, a keserű emlékek torz fényénél megint Heikera nézett, mintha ő lett volna hibás mindenben.

– Sarah nem akart velem beszélni. Behúzódott a szobájába, és még a vacsorához sem akart lejönni, habár a házvezetőnőnk kétszer is felment szólni.

Akkor éjjel keveset aludtam. Egyébbel sem foglalkoztam csak avval, hogy rájöjjek agyvérzésem okára. Mikor kitisztult előttem, elhatároztam magamban, hogy úriember leszek, és békében rendezek el vele mindent. Másnap – mikor láttam, hogy nem jön reggelizni – én mentem fel hozzá kibékülni.

– „Mondd, Sarah! – szóltam hozzá a kulccsal bezárt ajtón keresztül. – Mit vétettem, hogy már nem akarsz beszélni velem?

– Hogy mit vétettél? – kérdezte az ajtó mellett suttogva, hogy a kicsije ne ébredjen fel. – Én, aki az agyvérzésem a szívemen hordtam a barátod előtt el kellett viselnem, hogy ne törődj velem.

– Nem értelek!

– Mit nem értesz rajta?

– Hogy nem vettelek figyelembe a tegnap. Mikor még azt is hozzátettem, hogy mindjárt jövök, csak várj egy keveset.

– És ha meghűltél volna? Nem nekem kellett volna tovább ápoljalak téged?

– Gyere! Nyisd ki az ajtót, kérlek, hogy tiszta vizet öntsünk poharainkba!

Erre a kérésemre lassan kikulcsolta az ajtót, hogy elővigyázatosan megkérdezze:

– Megmondanád, mit mondott a barátod? Azért kérdem, hogy lássam, mi volt annyira fontos neked.

– Megmondom, ha az én kérdésemre is válaszolsz...

– Gyere, üljünk le ide! – mutatott az asztalához. – Itt megbeszélhetünk mindent!

A dupla ágya mellett, a faragott bölcsőben a kicsije aludt s a hangosabb vitatkozásoktól tartva, rövidebbre fogtuk a szót:

– A barátom nem mondott nekem semmit... Ő csak kérdezett.

– Mit kértett?

– Hogy mi történt akkor este, amikor tőlük ide, a villába jöttem?

– Hogy-hogy, tőlük?

– Akkor – amikor Edward levele a kezembe került – elhatároztam magamban, hogy megleslek titeket...

Sarah arca elváltozott, és lehajtott fejjel maga elé bámult.

– Nem tudok más lenni! Nagyon sajnálom, de nem tudok más lenni! – ismételte majdnem sírva. – Érzem, hogy igazad van s amellet még szeretsz is engem; de testileg Edwarddal jobban jövök ki, mint veled.

– Nem értelek!.. Mondd, miről beszélsz!

– A házasságunk alatt sosem gondoltál arra, hogy én is kielégüljek.

– Miért csak most mondod nekem? Miért kellett megcsálnod engem? Hiszen tudhattad volna, hogy senki sem születik ilyesfajta tudománnyal. Különb, már úgy is mindegy – tettem hozzá keserű szájjal. – A legjobb lenne, ha össze szednéd magad, és haza mennél a gyerekekkel Angliába!

– Micsodaaa? – húzta el a szót dühösen. – Azt hiszed fejre eszem? Hiszen a villa a kettőnk nevére volt átírva. Gondolod, engedem kijátszani magam?

Ekkor a kicsi Kathrin felébredt, és nyöszörögni kezdett.

– Látod! Jobb lett volna, ha be sem engedlek, mert felköltötted a gyereket – mutatott dühösen az ajtóra.

– Te emelted fel a hangodat és nem én.

– Hát hogyan emeltem volna fel, mikor ilyesmit követelsz tőlem!

– Én nem követelek semmit sem tőled, de jobbnak látnám ha a történetek miatt elválnánk egy időre..."

Abban maradtunk és egy hónapig nem beszéltünk róla. Addig, amíg egyik este – amikor a kandallóba tüzet gyújtottam – magamhoz nem hívtam őt is.

– „El nem tudod képzelni, mennyire szenvedek azóta lelkileg – kezdtem el szomorúan. – Még a munkámat is elhanyagoltam. Ha így fog ez menni, a gazdaságunkat is elveszítjük..."

– Kérlek, Hansi! Ne haragudj rám! Bocsáss meg, hogy ilyen meggondolatlan voltam! – tört ki megint sírásba.

– Jó! Meg kell, hogy értsenek én is téged, mivel én is csak magamra gondoltam a házasságban... De ha akarod, megpróbálhatjuk újból!" – fogtam meg a kezét, hogy a hálószobámba vigyem.

Hajnaltig szerelmeskedtünk, s én újra meg újra átadtam az elsőbséget neki. Attól a naptól kezdve időt hagytunk a házasságra, hogy az kiegyensúlyozott lehessen. Ez így ment egy pár hétig, majd az egyik délután apósom is megérkezett, hogy pontot tétessen mindennek a végére...

Akkor a borászok találkozásáról mentem haza, mikor megállt a hintó az udvarunkban. Azt a kimértséget, amit apósom velem

szemben tanúsított, még most is magam előtt látom. Gondoltam hogy Sarah beszámolt a dolgokról; de viselkedéséből ítélve, valami mégis csak furcsa volt. Mert nemcsak, hogy nem akart velem beszélni, de annyira parasztosan viselkedett, hogy ki kellett kérnem hogy velem, hogyan beszéljen. Mikor elmeséltem neki, hogy a lányával kibékültem, hirtelen barátságosabb lett, és ételt s italt is hozatott velem, hogy igyunk az egészségünkre.

Másnap reggelre – akár egy kártyavár – minden összedőlt benem.

– „Sajnáljuk Kellermann úr, de most velünk kell jönnie! – mondták az ágyam mellet a rendőrök, mikor ébredtem.

– Miért? Mit vétettem?

– Azt majd kiderítjük a rendőrségen – válaszolta durván egy civilbe öltözött, és unszolt, hogy öltözzem. Mikor a lépcsőházban Sarahval össze találkoztam, úgy nézett rám, mint egy gyilkosra.

– Mondd, drágám! Mit vétettem? Mivel vádolnak engem?..” – kérdeztem kétségbeesetten tőle.

A lelkem mélyén, még most is hallom a hangom. Elöttem látom Sarah tekintetét apja meggyilkolásáért. Összeszorított foggal a sírástól már semmit sem mondhatott...

Nem részletezem tovább a dolgok menetét, de annyit elmondok, hogy azokban a napokban a kínzásokban, majdhogya bele nem haltam. Addig – amíg magamra nem vállaltam mindent – nem hagytak békén a vallatók sem. Különben az akkori életemnek már semmi értelmét nem láttam. Azért is vallottam be olyat, amit még gondolatban sem tettem volna meg. De mert az apósom az én faragott nyelű törömmel volt leszúrva – amelyet a rendőrök állítólag az ágyam mellett találtak véresen – nem tudtam volna semmiképp kimagyarázni nekik. Hiszen minden indok reám mutatott.

Persze a bíróság előtt még sem vallottam be azt, hogy én voltam a gyilkos; habár akkor már a közönség közül is sokan lehurogtak, és hazugnak, gyilkosnak tituláltak.

– „Csináljanak velem, amit akarnak! – mondtam, mielőtt az ítélethozatalra került volna sor –, de akkor sem vallhatok be olyasvalamit, amit sosem tennék meg.

Mikor kimondták rám a halálbüntetést, Sarah felkiáltott:

– Kérem, kegyelmezzenek meg neki, mert agyvérzésében tette!..”

A rákövetkező vasárnap, mielőtt az evangélikus pap megérkezett volna, bejött a cellámba az őr, hogy átadhassa anyám írásbeli üzenetét, melyben megnyugtató, hogy fellebbezés lesz és a kivégzésemet is elhalasztják addig. Nem kell mondjam, mennyire kétségbe ejtett az a tudat, hogy előlről kezdődik minden. Hiszen addigra, nem csak hogy belenyugodtam a halálomba – amelyet megváltásnak kívántam magamnak –, de a Sarahval való rossz kapcsolatomban miatt is értelmetlennek tartottam már mindent... Akkor elhatároztam magamban, hogy öngyilkos leszek – állt meg Louis a beszédével, mert könnyek jelentek szemében.

– Nem tudom, hogyan magyarázzam önöknek, amit tettem. Egyet tudniuk kell, mennyire szigorúan vesznek „odaát” egy öngyilkossági kísérletet. Mert az ATYA a földi életünket, a javulásunk érdekében az ezelőtti életünk jóvátételére adja, s nem pedig a magunk önkényesen makacs elhatározásunkra, s mert én – aki a halálába – a nemlétbe kívántam menni, annyira csodálkoztam, mikor egyebet sem láttam odaát a sötétben, csak mindig ugyanazt: hogy a vacsorához adott késsel, miként vágom fel újra meg újra az ütőereimet...

Ha megengedik, most befejezném a történetemet, mivel a továbbiak, nemcsak borzalmas érzéseket gerjesztenének bennem,

de a gyerekkori félelmeimet s gátlásaimat is vissza hoznák; amelyet a pszichológusok többszöri kísérletekkel, pszichoanalízisekkel hoztak lelkemben helyre!

– Jöjjön! – szólt átszellemülten az öreg. – Most megmutatjuk magának, hol vetettünk ágyat! – intett a tenyerével előre, hogy az első emeletre menjenek.

– Ezt nem tehetik, Schmidt úr drága! – nézett Louis elpirulva a lányra. – Ez az unokájuk szobája...

– Persze, hogy az övé! Ne restellje magát, mert ő ajánlotta fel magának, arra számítva, hogy „otthon” fogja érezni magát megint – amikor az öreg kijelentette, könny szökött újra az emberünk szemébe s titkolva belső érzéseit, Heike felé fordulva, elakadt hangon csak annyit mondott:

– Köszönöm!.. Nagyon köszönöm neked!

Sokáig nem jött álom Louis szemére. Fölkavarta őt az a tudat, hogy jó háromezred száz évvel ezelőtt ugyanebben a szobában hajtott le a fejét. Ahonnan persze másnap reggel, a rendőrök vezették őt el.

Furcsa érzések hatották át a lelkét. Érezte, túl lépte az érzések határát, hogy megsajnáltatta magát a hallgatósággal. De nem bánta tettét, mert azóta, amióta megismertették vele az ezelőtti életét, csak egyetlen vágya volt, hogy azt a szobát – amit ő annak idején a nagyanyjától kapott – még egyszer láthassa. S most nemcsak hogy láthatta, de meg is engedték neki, hogy benne aludjon.

Louis hozott gyerekkorából egy álmot, amelyre mostanáig nem kapott magyarázatot, és most szinte egyetlen nap alatt, minden beteljesedett számára.

Végtelen mezőkről, a nyár forró derekán rohant haza, és úgy

vélte, hogy egy vörös hajú leányka is száguld mellette egy irányba. Amikor a margaréta táblákon át a sötét erdők felé futott, a leányka eléje ugrott, hogy azt mondhassa:

– „Erre nem szabad!

– De miért?

– Mert megakarlak menteni téged attól, hogy a szakadékba hullj!..

– De erre nincs szakadék.

– De van, csak te azt most nem látod – fogta meg a kezét, hogy más irányba vezesse őt, és amikor egy tisztásra értek, a vörös hajú lány felsóhajtott, s azt mondta: – Hála a Mindenhatónak, hogy reám hallgattál s nem magadra!

Odahaza őt a kapuban a nagyanyja várta s az ősz haja most úgy volt befonva, hogy a copfok közepétől a margarétaszálak – amelyeket ő azelőtt nap szedett a mezőn – egytől-egyig mind kilógtak.

– Tudtam, ő segíteni fog neked, hogy haza találj.

– De miért, nagyanyó drága?... Miért?

– Mert ő volt az, aki valamikor a rossz útra vitt téged – jelentette ki a fehér hajú hölgy, majd kitárta a kapu két szárnyát előtte.

Reggelre az emberünk hangos madárcsicsergésekre ébredt. A sötétítő rolók le voltak húzva, hogy a korán kelő napnak sugara ne ébressze őt fel. A ház népe már fenn volt s már csak reá vártak, hogy tállalni tudhassák a reggelit. De amikor ablakán felhúzta a rolót, a szökökút zuhatagával találta magát szemben, s erre újra megkönnyezett.

– Be kell valljak valamit!–szólalt meg Louis evés közben. – Ilyen örömet, amit önök okoztak azzal, hogy a „volt” szobámban alhattam, még a következő életemben sem felejttem el...

– Ez még nem minden, Louis drága – vágott a hősünk szavába az öreg.

– Mi van még, papa? – kérdezte Rudolf, az elsőszülött fia az öregnek, aki valami okból örökösödési hagyatéokra gondolt.

– Egy meglepetést szántam a vendégünknek...

– Mit, nagytata? – kérdezte mosolyogva Heike is, akinek a vörös haja most olyan volt, mintha az éj folyamán átfestette volna.

– Hajnal felé már nem tudtam aludni – kezdte titokzatosan az öreg. – Elhatároztam hogy én, mint egy nyugdíjazott polgármester, ha betekintést kaphatnék a városunk irattárának papírjaiba, megnézhetném azt is, hogyan folytatódott Hans utólagos pere...

– Óh! Schmidt úr drága! – tette szívére Louis a kezét. – Megtenné értem?

– Már meg is tettem! – vett elő zsebéből egy papírlapot, hogy abból olvashassa fel:

1718 tavaszán, mikor már ezen a környéken is a Bajor herceg, Pfalz-Neuburgi Ferenc Lajos uralkodott, a Wiesbadenből hivott nyomozó papírjaiból kitűnik, hogy a Hans Kellermann ellen emelt vádak, hamisnak bizonyultak. S mivel a durván vallató helyi rendőrség, megfélemlítette és öngyilkosságába hajszolta a vádlottat, az Udvarház pert indított a tettesek, a feladatukat felelőtlenül végző ítéletet hozók ellen... A nyomozói aktából az is kitűnik, hogy Hans Kellermann egy összeesküvésnek lett az áldozata; amelyet apósa, a lánya szeretőével, Edward Pikhens nevű férfúval még Angliában az ideérkezésük előtt eszelt ki vele. Akkor éjjel, mikor a gyilkosság történt, a megbeszéltek alapján az após, John Beecham – miután a veje borába altatót tesz – beengedi a gyilkost is, hogy a közben másként alakult ügyeket lezárassa vele. Az eredeti tervekről, a fennmaradt írás már nem tesz említést, mivel a szerető – ami után a vádlott törével meggyilkolja

John Beechamet, elhagyja az országot azért, hogy nyoma vesszen. Mindezt a feleség, Sarah Kellermann, második vallomásából tudhatjuk csak meg, mert Edward Pikhens csak a megboldogult férj öngyilkossága után tudatta özvegyével egy levelében, amelyben bevallja, az állítólag „véletlenül” elkövetett tettét...

A további papírokból az is kitűnik, hogy a feleségnek ehhez az összeesküvéshez semmi köze nem volt. A vitát az okozta, hogy az áldozat a partnerének azt ígérte, hogy a tervek végrehajtásával összehozza őt a lányával, hogy a villa s az egész birtok a kettőjük nevére legyen átírva. Mivel a házasság kibékülése miatt ez nem úgy sikeredett, Edward Pikhens még akkor éjjel zsarolni kezdi a partnerét, és ekkor kerül elő a vádlott szobájából az a kés, amivel John Beechamet leszúrja. A nyomozói papírokból az is kivehető, hogy az áldozat felesége, Jane Beecham, Angliában a férje gyilkosa ellen pert indított; és amikor Edward Pikhens mindazon tortúrákat már kilátástalannak látta, egy utolsó levelében az állami hatóságoknak is bevallja tettét, hogy aztán véget vethessen életének úgy, hogy a Temzébe veti magát.

Megjegyzésképpen azt is hozzá tenném, hogy Sarah Kellermann a férje öngyilkossága után idegösszeroppanást kap, amelyet élete végéig ki sem hevert. Leányát, Kathrint később egy Ingo Schmidt nevű rauentháli rokon veszi feleségül, hogy a villa meg a birtok arra az ágra maradjon.

– Hálásan köszönöm önnek, Schmidt úr! – sóhajtott fel Louis elérzékenyülten. – El sem hiszi, mennyire örvendek, hogy az igazság kitudódott... Most – ha nem haragusznak meg – búcsút vennék önöktől, mert Wernerékhez is megvagyok hívva ebédre! – nézett a karórájára, hogy nyújthassa kezét.

– Louis! Csak még egy szóra! Ígérje meg nekünk, hogy hamarosan felkeress újra!

– Igaza van nagyapának! – helyeselte az öreg kérését Heike.
– Ha már Heike is így akarja, akkor szeptemberben jönni fogok megint! – válaszolta Louis mosolyogva, majd elköszönt tőlük.

A forró júniusi nap, már a delelő égbolton lángolt, mikor Louis a szőlős alatt hangokat hallott:

- Ugye mennyire hihetetlennek tűnnek ezek?
- Hát, tényleg...
- Most az a te feladatod, hogy tovább miként folytatod...
- Mire gondolsz?
- Arra, hogy haladj tovább az utadon!

Ezek a szavak Louisnak ismerősök voltak, és ezért nem is firtatta, hogy neki azt külön megmagyarázza, de amikor a Werne-rék kapuján becsengetett, különös érzések vették őt hatalmukba.

– Mondja, Louis! – szólt az ebéd befejeztével a feleség, a tizenéves leányára nézve. – Lehet, hogy mi is éltünk már Eltvillében?

– A feladatának megfelelően kapja születése helyét az ember...

– Helgával azért kérdeztük, mivel úgy érezzük, hogy valamikor már éltünk erre; habár én nem is itt születtem...

– Minden lehetséges. Már abból a szempontból is, ha valamit elvétettek, s ebben az életükben helyre kell hozták együtt... Csak azt ne kérdezzék meg, mi az, s mi annak a közös célnak a feladata, mert arra önök kell megadják maguknak a választ! Akárcsak én, amely érzésem szerint, nagyon is hasonló az önökéhez.

– Lehet, hogy azzal a fiatalemberrel kapcsolatos, aki most ártatlanul ül a börtönben? – kérdezte mosolyogva Hanna, s a tenyerét a leánya keze fejére helyezte.

- Akiről a férje is beszélt?
- Igen, az...
- Mondják már! Mit tett az a szerencsétlen?

– Semmit! – válaszolták szinte egyszerre.

– Na, jó! Hát semmiért nem ítélik el az embert.

– A nagybátyja halála miatt rakták őt börtönbe – kezdte mesélni Manfred leánya. – Egyik éjjel leszúrta valaki az öreget, s az unokaöcs tenyerébe nyomta a gyilkos fegyvert...

Louisnak elállt a lélegzete. Akarva-akaratlanul a saját problémáira kellett gondoljon.

– Hihetetlen, amit önök mondanak nekem. Nem jön, hogy higgyek a fülemnek, annyira összevágna a dolgok... Számomra egyenesen félelmetes.

– Milyen dolgok, Louis? – kérdezte furcsállva Manfred, a feleségére nézve.

– Ezekre csak akkor adhatom meg a választ, ha mindegyikőtök elmeséli az életrajzát is nekem!

Késő estére került sor, hogy Manfred a vendégét a nemzetközi-re ültette. A család tagjainak Louis nem csak azt kellett megmagyarázza, miként működik az Atya törvényeiben minden; de azt is, hogy a feladatuk, attól a pillanattól kezdve „összfeladattá” változott.

Mikor eljött a szeptember mindkét családnak le volt már telefonálva, hogy az emberünk találkozni szeretne velük.

Azon az estén mindenki a Schmidt villában tartózkodott. A nappali felé az ajtó nyitva állt, mikor Louis jó estét kívánva, megjelent köztük.

– El sem tudják képzelni, milyen boldog vagyok, hogy önöket együtt találom most.

– Azért, mert nekünk is megnőtt a feladatunk?

– Eltalálta, Schmidt úr drága! – tekintett Louis mosolyogva a társaságra –, mert beszéltem valakivel Franciaországban, hogy

holnap délire jöjjön le ide Eltvillébe, azért, hogy visszavezethesse önöket is az ezelőtti életükbe...

– Hát az nagyon jó lesz! – örvendezett Heike. – Hiszen azóta, amióta itt jártál nálunk, egyebet sem teszünk csak álmodunk azokról.

– Ha ez így van, örvendeni fogok, hogy végre sikerülni fog. – ezen szavak után a család más témába kezdett. Louis először a gyerekkoráról beszélt, majd áttérve a szellemtudományok terére, elmagyarázta nekik, miként működik az Atya törvényében az, amikor egy embernek le kell születnie, hogy a hibáit kiegyenlíthesse. Majd másnap, mielőtt a hipnotizőr megérkezett volna, Louis tanácsot adott mindenkinek, miként kell viselkedniük, ami előtt el lesznek altatva.

– Most, hogy senki sem hiányzik közülünk (nézett arra a fiatalemberre, akit Manfred a börtönből arra a délutánra elkérkedzett), kötelességemnek tartom a felvilágosítást a visszavezetéssel kapcsolatosan; amelyet mi úgy végzünk el, hogy károsodás ne érje azokat a lelkeket, akiket – mint szellemtudománnyal foglalkozókat és feladatvállalókat – elhívni jogosítunk fel...

Mindenkinek tudnia kell, hogy azok után, ami után megismeretik vele az ezelőtti életét, a jelen életébe nem szabad azt beiktatnia; mert az bonyodalmakat, megoldatlan terheket vonna maga után! Ami persze az Atyai törvényeknek sem szándéka. Mindenki arra kell gondoljon, amit az este mondtam: hogy a jelen életünk az ezelőtti életünkből adódott. Mely kihívás is egyben azok számára, kik ugyanazon hibákból már egyszer elbuktak – jelentette ki Louis, s még be sem fejezte a tanácsadást, már meg is érkezett a barátja.

A nap fönnebb emelkedett, hogy a sárguló tájat tükrözze vissza. A vendég, a bemutatkozás után viccelődni kezdett, hogy jó hangulatot teremtsen a társaságban.

– Aztán kérjük, Sebastian, hogy ne hagyjon sokáig az ősemberi állapotunkban, mert nem szeretnénk, ha valami vadállat fölfalna és nem tudnánk visszajönni onnan – jegyezte meg valaki ebéd közben.

– Attól, hogy felfalják önt az állatok, még félhet; de attól, hogy nem fogom tudni a lelkét visszahozni, attól nem szabad féljen. De különben sem vezetek vissza senkit se az ősemberi állapotába, mert annak vizsgálata nem felelne meg a céljainknak. Itt az ezelőtti életükről lenne szó, hogy rávezessem önöket is jelenlegi életük feladatára – közölte velük Sebastian mosolyogva, majd nyugtatásképpen azt is hozzátette:

– Kérem, ne féljenek! Meglátják, milyen bő ismerettel rendelkeznek, mikor felébresztem önöket! Hiszen ez, egy hétköznapi ember számára többszöri leszületéssel járna. Ezért kell örvendeniük...

– Most mondják meg, hogy hol s kivel kezdjem? – állt fel a vendég az asztaltól, az örege nézve.

– A legalkalmasabb hely lenne erre a stúdió terem, mely ennek levezetésére már előkészítve áll odafenn... Azon a véleményen volnék, hogy idősségi sorrendben tegye, hogy ne essen sérződés közöttünk!

A hipnózis, délután három óra felé ért végett.

– Csodálatos dolgokhoz érkeztünk el! – jegyezte meg Sebastian, mikor a Manfred leányával, Helgával minden befejeződött. – Hihetetlennek tűnne azok számára, akik nem jártasak az ilyesmikben! – közölte az öreggel a vendég, a lépcsőn lefelé jövet.

– Mi volna az?

– Egy kis türelmet kérek, mindent megmagyarázok önöknek! Mert magam sem hiszem el, hogy ilyesmi lehetséges...

– Jöjjön a nappaliba, hogy meséljen nekünk is el mindent!

– Van egy pohár vizük?

– Hát már hogyne volna. Még sör, bor is elő van készítve a nappaliban – intett a kezével előre, majd beengedve maga előtt a vendéget, izgatottan hozzátette: – Már annyira kíváncsiak vagyunk, hogy azóta mindenki csak a maga gondolatával van elfoglalva.

– Elhiszem önnek, Schmidt úr! Mert, ha nem éppen az egészre, de egy elaltatott lélek halványan azért vissza emlékszik a történetekre.

A nappali kandallójában már javában lobogott a láng, mikor Sebastian átszellemülten mesélni kezdte:

– Először az unokájukkal, Heikeval kezdeném mindezt, hogy a történetünknek is megfelelhessenek!

Való igaz, hogy itt mindenki a saját hibáiból is tanulhat, de ezen alapon kipellengérezve, úgymond a „leghibásabbal” kell kezdenem...

– Mondja csak úgy, ahogyan gondolta! – hagyta helyben elképzelését a ház ura.

– Heike – aki ezelőtti életében Sarah volt – hipnotikus állapotában, ezeket mondja:

– „Sa..rah-nak hívnak!

– Milyen Sarahnak? – kérdeztem tőle.

– Sarah Kellermann-nak, aki öngyilkosságába hajszolta a férjét.

– Mondd, milyen évet írnak ott?

– Ezer...hét száz...ötvenet. És nagyon beteg vagyok... Azt hiszem, hamarosan meghalok...

– Menj vissza, kérlek, az évekkel! Legalább harmincat, ha lehet...

– Jó! Itt vagyok.

– Most hol tartózkodol?

– Ugyanabban a villában, mint azelőtt.

– Mit csinálsz ott?

– Az eredményhirdetést olvasom, és nagyon sírok.

– Milyen eredményhirdetést?

– A per felújításának kihirdetését, amelyben felmentik a megboldogult férjemet a vádak alól...

– Milyen vádak alól?

– A gyilkosság vádja alól. Amit Edward, a volt szeretőm követett el. Aki aljas módon megölte apámat, hogy Hansira foghassa.

– Ki az a Hansi?

– A férjem, aki szégyenében öngyilkos lett.

– Mikor lett öngyilkos?

– Miután halálra ítélték, rögtön utána, mert nem bírta kivárni a végét. Felvágta az ereit a vacsorához adott késsel, s elvérzett szegény.

– S te most egyedül maradtál otthon?

– Nem. Én a leányommal, a Kathrinnal élek, s az anyósom ápol engem.

– Miért? Mi történt veled?

– Miután megtudtam az igazságot, és a férjem is öngyilkos lett, idegösszeroppanást kaptam miatta, mert rájöttem arra, hogy mennyire szerettem őt...

– Mikor szeretted meg Hansit ennyire?

– Tulajdonképpen őt gyerekkorom óta szerettem.

– És akkor mi volt a probléma a házasságotokban?

– Nem tudta figyelembe venni az érzéseimet.

– Hol ismerted meg Edwardot?

– Az iskolájuk előtt. Meg akartam mutatni a barátnőmnek, hogy engem jobban szeret, mint őt.

– Nem bántad meg?
 – De igen... Még most is hibáztatom magam amiatt.
 – Él még az édesanyád Angliában?
 – Él. Feladta törvényre apám gyilkosát, Edwardot. Képes lett volna ő zsarolni minket azzal, hogy elvéteti a lányomat.
 – Neki mi köze van a te lányodhoz?
 – Ő a Kathrin apja.
 – És tudta ezt a férjed?
 – Tudta. Mert mindent elmondtam neki, amikor összeházasodtunk.
 – Miért csak akkor mondtad el neki, s nem annak előtte?
 – Mert apám megtiltotta, hogy Edwardhoz feleségül menjek... Különben anyám sem akart keveredni vele, azért szőtték ki azokat a terveket, hogy a terhességet Hansira fogjuk...
 – Ha rossz hatással van rád a felelevenítés, vissza mehetünk pár évet?
 – Jó! Menjünk vissza, kérlek!
 – Most hol vagy?
 – A barátnőmnél, a szomszédban.
 – Annál a barátnődnél, akitől elcsábítottad Edwardot?
 – Áh, dehogyis!.. Az Angliában él, s én itt vagyok Eltvillében.
 – Hogy hívják a barátnődet, és mit keresel nála?
 – Edeltraud Möllernek hívják. Vele terveztem ki, hogy a nevén írjunk Edwardnak...
 – Most ki van a lányoddal?
 – Milyen lányommal?.. Nekem még nem született meg a gyermekem.
 – Akkor menj a hónapokkal előre, amíg megszülsz a gyermeked!
 – Jó!

– Most hol vagy?
 – A hálószobánkban, a gyerekemmel. Szoptatom, hogy ne sírjon, mert nem szeretném Hansit felköltetni vele.
 – Miért? Mit csinál ő ott?
 – Alszik, mert agyvérzése volt.
 – Mi okozta az agyvérzését?
 – Megfogott Edwarddal szerelmeskedni. De magához tért s mindent elfelejtett. Még azt sem tudja, hogy korábban szültem a kelleténél.
 – Hogyhogy korábban?
 – Mikor Edwarddal megláttuk Hansit az ágyunk előtt állni, olyan vonaglásokba kezdtem, hogy rögtön elindult folyni a magzatvíz belőlem. De ezt csak Edeltraud tudja, mert ő hívta ki hozzánk az orvosunkat.
 – Edwarddal mi lett?
 – Semmi. Csak átment Edeltraudnak szólni, és visszament a Hotelbe addig, míg magához nem tért Hansi.
 – Miért várákozott ő Eltvillében addig?
 – Remélte, hogy Hansi belehal agyvérzésébe, és ő ide a villába költözik...
 – Edeltraud miért játszott össze veled?
 – Mert haragudott a férjemre.
 – Ő azt nem mesélte el neked?
 – Nem. Csak azt vettem észre, hogy ő is gyönyörködik Hansiban. Elvégre jó képű volt mindig a férjem...
 – Most menj, kérlek, előre az évekkel! Addig, amíg a halálos ágyadon fekszel.
 – Igen. Itt vagyok, és nagyon beteg vagyok! Szinte minden erőm elhagyott.
 – Hány éves vagy ott?

– Negyveeen...nyolccc...

– Ki van melletted?

– A lányom a fiával.

– Hogy hívják a leányod férjét meg a fiát?

– A vejemet Ingo Schmidtnek hívják, míg az unokámat Oswaldnak keresztelték..., de én Oskárnak nevezem, ha a szülei nem hallják.

– Hány éves az unokád?

– Várj, mert ezen már gondolkodnom kell! Harminchatban ment a leányom férjhez és rá egy évre született az én Oskárom. Most ezerhétyszázötvenet írunk... Szóval most tizenhárom éves az unokám.

– Boldogan él Kathrin a férjével?

– Úgy veszem észre, hogy igen. Habár, abból az oldalból is rábeszéléssel jött létre a házasság.

– Nem szerették a fiatalok egymást annak előtte?

– Nem... De ennek is én vagyok az oka, mivel a barátnőm fiát – akit Kathrin szeretett – nem akartam vejemül fogadni...

– Az Edeltraud fiát?

– Igen, őt.

– Azt miért tetted?

– Mert rájöttem hogy befolyásolta a bíró apját az ítélethozatalban.

– Milyen ítélethozatalban?

– A megboldogult férjem halálra ítéelésében. Edeltraud apja volt az a bíró, ki a lánya rábeszélésére, nemhogy életfogytiglant adott volna Hansinak, de gyorsan halálra is ítélte őt. Mindezt azért tette, mert Hansi másodszor is visszautasította a leányát.

– Mikor történt ez?

– Rögtön utána, ami után megtudta agyvérzésének okát, s ki-

adta nekem meg a gyermekemnek az útját. Akkor nyalta be Edeltraud magát a férjemnek, hogy őt vegye el feleségül, ha elválík tőlem. Akkor Hansi lemondta őt mindennek, mert azelőtt összeszövetkezett velem. Mikor kibékültünk és vele megszakítottuk a kapcsolatot, sietett férjhez menni, hogy a fiával újabb sakkjátékokba kezdjen... Most hagyjál, kérlek, meghalni, mivel itt van mindenki köröttem, hogy elbúcsúzzam!..

– Sarah! Hallasz még?

– Igen. Még hallak, és most olyan boldog vagyok...”

– Ébredj, Heike! – szóltam hozzá, mert nem akartam a haláláig vezetni őt.

– Szóval én voltam a bíró... – motyogta csalódottan az öreg.

– És én Edward.

– Én pedig az após. Aki...

– Várjanak, kérem! – vágott hangosabban szólva, Sebastian a szavukba. – Nem szeretném ezeket elhamarkodtatni és zsákutcába vezetni, mikor mindegyiküknek „okulniuk” is kéne belőle... Ne haragudjanak, hogy ilyen erőszakos lettem! – bánta meg a hangoskodást Sebastian. – Tudom, hogy a találgatások megfelelnek a valóságnak, de az „összefeladatok” miatt most más metódust kell alkalmazzak...

– Mi kérünk elnézést magától, Sebastian! – szólt az öreg. – Kérem legyen szíves, és folytassa úgy, ahogyan megkezdte!

– Köszönöm! – mondta mosolyogva, és a lehajtott fejű Heikera tekintve, így folytatta:

– Először kielemezném most a Sarah tévedéseit, mielőtt a többiekre kerülne sor; mivel Sarah Beecham is hozhatott az azelőtti életéből magával egy nagy adag feszültséget, nyugtalanságot, ami kihatással volt az akkori életére. Persze az vezette őt oda, hogy fi-

atal korától nem tudott lemondani azokról a dolgokról, ami az élettel kapcsolatos volt. Meg akarta mutatni angol barátnőjének, ha le is kell feküdnie Edwardnak érte, hogy mégis elcsábítja őt tőle. Ezzel, nem csak azt a parancsolatot szegte meg, hogy: „Ne kívánd felebarátod” valamiét is, de a „Ne paráználkodj!” parancsolatot is semmibe vette. Nem beszélve arról, amikor a tévedését is helyre hozhatta volna, újra a saját érdekeit tartotta előtérben. Nem engedte, hogy a fiatalok – kik tényleg szerették egymást abban az életükben – egymáséik legyenek...

Azt hiszem, így folytatni a tévedéseit, most nem érdemes, mert manapság egy értelmes embernek fel kell már éreznie azt, hogy hol tévedett, s hol követett el olyasvalamit, ami az égiek szemében bűnnek sorolhatóak be. Mert itt, most arra kell összpontosítsuk a figyelmünket, hogy az ilyen hibák és tévedések – még akkor is ha azokat az ember a halálos ágyán már belátta – mégis beíródnak az ember lelki szövetébe, amit aztán az az egyén kiegyenlíteni kíván egy újabb inkarnációja során. Ez a legjobbként, mert erre a lélekre nyugodtan mondhatjuk, hogy a „fentiek” vigyáznak rá, hogy a hibáit helyrehozza. De mikor makacs indulatokból, ugyanazon hibákat az az illető újra meg újra elkövetni kívánja, elzárja magát a Teremtő segítő ereje elől; ami azt jelenti, hogy a földi évek szerint jó pár ezer évig reménytelenné válhat újraszületése.

Nem könnyű ezt megértetni önnkel, de ha arra gondol az ember hogy itt, a földön mi ugyanazt tesszük a börtönre ítélt emberrel, akkor valami kevés hasonlattal mégiscsak szolgálhattam vele.

És most – mielőtt a következő „páciensemét” analizálnám ki önöknek – annyit még hozzátennék, hogy Heike ebben az életben, ha felismeri az égiek által kapott útját, meg vagyok győződve, hogy mindazon hibákat, amit abban az életében elkövetett, kiegyenlíti majd... Csak akarja persze.

– Muszáj, hogy akarja!.. Hiszen a nagyapja most vaskezekben tartja – jegyezte meg Joachim kacagva.

– Mind tarthatna, ha én nem olyan volnék, mint amilyen vagyok.

– Milyen vagy? – nézett az öreg az unokájára.

– Hát becsületes. Tízszer is meggondolom azt, hogyan viselkedjem azok közt a fiatalok közt, kik azt akarják, hogy én is olyan legyek, mint ők.

– Hát nem megmondtam, hogy Heikeből angyal lesz! – nevetett Sebastian. – Tulajdonképpen, így lesznek az utolsókból is első; ahogyan a Biblia írja...

– Louis életéből nagyjából már ismerik azokat a „szereplőket”, akik úgy a jóban, mint a rosszban közre játszottak a történetünk kialakulásában – kezdett Sebastian egy másik témába. – Éppen ezért, most nem úgy fogom elmesélni a további szereplők életeit, mint ahogyan tettem; hanem úgy, hogy összefadatoknak is megfelelhessenek...

Manfred Werner – aki itt született Németországban és jelenleg a fiatalok börtönénél, Wiesbadenben tevékenykedik –, az ezelőtti életében az angol származású, John Beecham volt. Aki, mint tudjuk, saját hibájának lett az áldozata. Erre a tettére persze, egy nagyon jó bibliai közmondásunk van: „Aki másnak vermet ás, maga esik bele!” Itt ő nemcsak, hogy az Isteni Törvények ellen szegült, de olyan alattomos gyilkossági szándékkal ment Edwarddal a lánya családjához, hogy öncélúságának jó előre már korlátlan határokat szabott...

Borzalmas dolgok ezek, amiről persze most nem szeretnék beszélni. Elégedjünk meg azzal, hogy a szegény szerencsétlen még abban az életében a büntetésének a legnagyobb részét már letörlesztette!..

A lélek leszületése összhangban van a kozmikus világ törvényszerűségeivel s csak annak harmóniájában, a feladatának megfelelően inkarnálódhat le a földre. Manfred Werner leszületésének feltételéhez szükséges volt először az az országterület, ahol ő a feladatának megfelelően jóváteheti azokat az alacsony szintű szellemi kihatásokat, amelyeket a német faj ellen, mint angol nemzeti-eskedő a lelkében is kitermelt. Ezt mellékesen mindig csak azért említtem önöknek, hogy ezen példán keresztül is tisztán láthassák a születési törvényeket. Manapság – és talán minden nemzet közt vannak ilyenek –, akik más fajt vagy nemzetet valami okból gyűlölnék. Azok az Atyai törvények ellen, a szeretet törvény ellen vétkeznek. Nem kell mondanom, hogy milyen hibák, milyen kiegyenlíteni vágyó feladatokat hoznak magukkal, mivel mi itt, csak az okozatokat, az igazságtalannak tűnő sorscsapásokat vesszük észre; ami után – a ködös felfogásunknak megfelelően – ítélkezünk. Manfred Werner, ezen törvényszerűségeket már jól a lelkébe véste, és ebben az életében a többi hibákkal együtt, helyre is fogja hozni. Biztos vagyok benne...

Most rátérnék a feleségére, Hanna Wernerre, aki az ezelőtti életében Jane Beecham volt, aki a férje halála után a veje iránt is elhamarkodott előítélettel rendelkezett. Aki később, miután megtudta az igazságot, a törvény kezére adja Edwardot. Személyére csak azok a hibák írhatók, ami a halasztásokért, a nem egyéni határozatok betartása miatt, általa is megtörténhetett. Nem állt ki az igazságok mellett, hogy a leánya, Sarah tiszta kártyával menjen férjhez...

A félrevezetésekben, hazugságokban ő is egyetértett a férjével, és az, hogy most, a Fiatalok Szociális Lelkipásztoraként dolgozik egy magas fokú pozícióban, az sem véletlen; mivel egyéni határozatokat kell ott hozzon a tévelygők felett.

A következő személy Helga Werner volna, aki az ezelőtti életében a Sarah elvillei barátnőjének a szerepét játszotta. Ő volt annak a bírónak a lánya, aki nem csak, hogy reménytelenül szerette Hansot, de bosszúálló tevékenységével végül is az apjával halálra ítelteti őt... Ne haragudjanak, de így nem szabad szeretni embert! Még akkor sem, ha mi azért szenvedünk. Nem szabad egy másik embertől kieroszakolni olyasvalamit, amit az semmiképp sem érez. Egoistának, önkényes magatartásúnak tartják a „fentiek” az ilyen embert, mivel a szeretet törvényeibe ütközik.

Nagyjából ismerjük Edeltraud tetteit, de amit még nem ismerünk, az az, hogy ő is, akárcsak Sarah, még serdülő leány korában határozza el azt, hogy érdekeinek megfelelően, odaadja magát Hansnak. Ezeket a „cselszövéseket” most nem érdemes, hogy hosszú lére eresszem, de annyit mégis megjegyeznék, hogy egy gyermek világrahozatalával egy anya, senki emberfiát nem volna szabad megmetéyezzen; mert az betegségekkel járhat...

Egyik nyáron csoportos kiránduláson voltak. A Rauenthal-i erdőben senki sem gondolta volna, hogy Edeltraudnak a fejében, olyan cselszövések is megteremttek, hogy Hansot az erdei nyaralójukba csalja. Akkor a fiatalok tizenhat és tizennyolc évesek voltak. Hans utolsó éves volt, közel a nősüléshez, mikor Edeltraud a Sarahval való kapcsolatát megtudta. Kitervelte, hogy a kiránduláson Hanssal úgymond eltévedjen, s ott, az erdei nyaralójukban le is fekdjön vele. Azt is hozzá kell tennem, hogy Edeltraudnak – ugyanúgy, mint Sarahnak – már volt férfi az életében, amit Hans azelőtti tapasztalatából fel is ismert, s már annak fejében folyt tovább a „játék”. Mindketten megegyeztek abban, hogy a későbbi kötelezettségekre is – ha úgy adódna – elnézéssel lesznek. Persze Edeltraudnak más eshetősége sem maradt, csak az, hogy állapotos maradjon Hanstól...

Itt látjuk még egyszer a Hans sorsát, amit előbb-utóbb az azelőtti életéből hozott tapasztalatok hiánya miatt meg kellett kapnia, hogy abban az életében, a testi érzelmek megtartóztatására készítse őt. Edeltraud oldaláról persze, mivel nem maradt állapotos, a zsarolás azzal folytatódott, hogy, amikor találkozott vele, csak a testi és lelki tönkretettséget emlegette neki. Ezekről a Hans életéből, már azért sem tudhatunk, mert ezek közös meg egyezésre jöttek létre...

Most át térnek a Rudolf Schmidt meg az Ingrid Schmidt életére, akik ugyancsak házaspárként éltek Eltvillében. Ők voltak akkor a Hans szülei, akik – elsősorban a maguk kényelmére gondolva – a nagyanyjánál hagyták a neveltetésre, s az iskoláztatásra váró gyereket. Mondhatni, ráhagyva arra az idős asszonyra saját felelősségüket...

Az akkori életükről most nem tudok sokat mondani, mivel azok nem kapcsolódnak közvetlenül ehhez a témához. De annyit mégis megemlítenék, hogy a halasztások és a szülői feladatok hézagossága miatt, őket is sújtja az Atya törvénye!

Erre most hosszadalmas lenne, hogy kitérjek, hogy egy szülőre nézve mit is jelent egy gyermek felnevelése; de azért a közös feladatunkért nekik is megemlíteném, hogy egy gyereknek meg kell adni legalább azt a lehetőséget, hogy ott mellettük, ne csak testileg, de lelkileg és szellemileg is fejlődhessen. Ez azért van így, fentről adva, hogy az a lélek, a továbbképzését is maradéktalanul elvégezhesse; mert ha a szülők, a feladatuk elől megfutamodnak, akkor azt a gyereket – ki éppen ezen okok miatt kereste fel őket – lelki károsodás fogja érni.

Hans esetében is láthatjuk, hogy a nagyanyja már nem olyan türelemmel neveli unokáját, mint ahogyan azt éppen a szülei tették volna. Ezért a szülei – mikor megtudják, hogy a gyermekük a

hiányos neveltetések miatt hibát követ el – mindent visszaforgattak volna, csak hogy mentse Hansot a halálbüntetésektől...

Hipnotikus állapotában Johanna Kellermann, lelkiismeretfurdalást tanúsított velem szemben, melyet élete végéig akarva-akaratlan magával hordott. Míg apja, Armin Kellermann – aki csak a fia esküvőjén jön rá arra, hogy egyetlen gyermekét, a tapasztalatlansága miatt kerítik csapdába – ő is a feleségét hibáztatja. Hiszen, ő akarta, hogy amíg ők Wiesbadenben dolgoznak, a fiúk a nagyanyjánál nevelkedjen. A jelenlegi életükre persze, mint másoknak, ugyancsak az a feladatuk maradt, hogy lemondva az anyagiakról, nemcsak hogy gyerektelenül éljenek, de mások iránti megértéssel is legyenek. Tulajdonképpen ezen még el is kell gondolkodniuk mindannyian!..

Most a Heike szüleiről szeretnék beszélni, akik akkor ugyancsak együtt voltak és a Sarah leányának, a Kathrin férjének a ráuenthali szülei voltak, akik a fiukat arra a kieresztakolt házasságra beszélik rá. Nem kell mondjam, milyen nagy feladattal rendelkeznek most mindhárman, mert amit akkor „kifőztek”, most együtt kell megegyék. Szóval olyasvalamit kell a Heike szüleinek helyre hozniuk, amit a fiatalok ellen Sarahval véghez vittek!

Most rátérnek Heinrich Schmidt ezelőtti életére, ki akkor a legnagyobb „beszélési szerepet” töltötte be. Ő volt Friedrich Möler, aki a leánya kérésére halálra ítélte Hansot. Akinek az akkori törvények szerint is inkább csak életfogytiglant kellett volna adnia; ki aztán később a felülvizsgáló bíróság előtt is be kellett vallja a tettét. Hipnotikus állapotában elmeséli nekünk, mi játszódik le a lelkében akkor, amikor Edeltraud kérésére halálra kell ítélje Hansot.

Azon a reggelen a leánya azt mondta apjának, hogy inkább öngyilkos lesz Hans miatt, ha úgy tudja, hogy a volt szerelme élet-

fogytiglan ül börtönben. A vitába a bíró felesége is bele kapcsolódik, és megemlíti neki azokat a hibákat, korrupt eseteket is, amit azért hogy meggazdagodjanak, annak előtte megtett.

Friedrich Möller megemlíti nekünk azt is, mennyi guldent gyűjtött azokból a pénzekből össze, amit az igazságszolgáltatás ellen, mások lelki bánata árán hajtott végre...

Itt nem részletezem tovább, miként fogják perbe – s a vagyon elkobzás után, hogyan állítják a legfelsőbb bíróság elé –, mivel az a valamikori lelki szenvedéseit növelném vele. Inkább annyit említenék meg belőle, hogy ő azután depresszióba esik, és az élete hátra levő részét a közeli ideggyógyászat zárt osztályán végzi...

Most rátérnék a Thomas Burghardt nevű, német állampolgár esetére, aki jelenleg, a wiesbadeni fiatalok börtönében, állítólag ártatlanul sínylődik. Akit persze azzal vádoltak, hogy öröklési célokból agyonverte, és egy konyhakéssel halálra sebezte nagybátyját. Ez az ítélet egy olyan bíróságtól származik, amelynek fölül vizsgálatát csakis a legfelsőbb bíróság engedélyezhetné nekünk. Ezt, azért említem önöknek, mivel most – az igazság kiderítésével – fellebbezést indíthatnánk érte. De sajnos itt egy olyan sorsba vágó esetnek lehetünk tanúi, melynek tényezőit csakis az Atya szeretet törvényén keresztül oldhatnánk meg. Mielőtt hozzá kezdenénk, figyelembe kell vennünk azt is, hogy az a lélek a földre jöttével a korábbi „bűnöket” is kívánja kiegyenlíteni. Ugyanis, amint már gondoljuk Thomas az ezelőtti életében az az angol származású, Edward Pikhens volt, aki nemcsak előre megfontolt szándékkal gyilkolja meg azt, aki útjában áll, de aljas tettét álcázva, arra is ráirányítja, akit azelőtt ugyancsak áldozatának szemelt ki magamagának...

Három nagy hibát követett el abban az életében, amelyet a túlvilágon a lelki szenvedésein keresztül, már valamennyire jóvá ír-

tak; de mégis ottmaradtak azok a bűntényezők, melyeket ő egy hasonló „büntetésvállalással” hozhatna csak helyre. Hipnotikus állapotában, akárcsak a többi lélek, megbánást tanúsít előttünk, melyben részletezni igyekszik azokat a tetteket, amit állítólag nem maga akaratából visz véghez. S így, ezen keresztül még mindig a megszállottság tüneteit mutatja nekünk.

A továbbiakat nem érdemes, hogy folytassam, mivel a történetet már ismerjük; de azért annyit mégis megemlítenék belőle, hogy ő, aki abban az életében németellenes volt, most ő is az akkori „ellenfél” oldaláról kell lássa életét. Mely tényezőt ő nem-hogy kinőtte volna azóta, de a franciákat meg az angolokat épp-úgy utálja erről az oldalról, mint akkor a németeket arról... Ezt csak megjegyzés képpen mondtam, de vegyék úgy, hogy ő még csak egy gyereklélek s az élete folyamán majd sok mindent másként kell megítéljen...

Most egy olyan érdekes fejezetig jutottam el, amit hipnózisos gyakorlataimban a valósággal alig-alig tudtam be azonosítani. Megpróbáltam Thomas felsőbb énjén keresztül azt az éjszákát is vissza idézni, amelyen ő ugyancsak egy összeesküvés áldozata lett... Álom-állapotán keresztül egy olyan különös világba láttam, melyben Gerhard Burghardtot, a nagybácsit interjúvolhattam meg. Aki Hans idejében azt a nyomozórendőr szerepét töltötte be, ki addig kínoztatta az emberünket, amíg az magára nem vállalta azt is, amit ő nem tett volna meg... Hogy tisztán lássák ezt, ő volt az a lélek, aki azokat nemcsak hogy elkövette, de most ugyanazokat kellett neki is elszenvednie, hogy hibáit helyre hozhassa. Épp, ezen érzések miatt veszi magához unokaöccsét, és nemcsak azért, mert azt a szülei, az elválásuk után magára hagyják, de a vagyont sem szerette volna olyan kezekre hagyni, akik a napot lopják, és trehányul viselkednek vele.

Thomas Burghardt esetét egyben úgy is nézhetjük, hogy amit ő akkor Edwardként tervezett, a rokonság ugyanazokat a terveket szötte ki ellene, mikor azon az estén a teájába altatót tesznek, hogy a gyilkosság elkövetése idején őt mély álom érhesse.

A bérgyilkosokat a másik két unokaöcs fogadja fel, kik most – az újonnan kikényszerített testamentum alapján – végül is annak a hatalmas vagyonnak az örökösei lettek...

– Akkor a takarítónőnk, és a munkanélküli férje tette... – kiáltotta Thomas örömeiben, akinek mesélés közben mind szigorúbbá s szigorúbbá változott a képe. – Nekik volt egyedül kulcsuk a villánkhöz... Ő főzte meg akkor este a teámat..., s hogy adta a szentet a kur...

– Úgy nézzenek rá, hogy igaza van! – vágott a Thomas szavába Sebastian, mert nem akarta, hogy a takarítónőjüket olyan trágár és durva szavakkal illesse. – Mielőtt még a találgatásokba kezdenénk, végig szeretném mondani a mondókámat!.. Ha megengedi Thomas nekünk!

– Persze-persze. Már elnézést kérek a kirohanásomért! – toldotta meg a fiatalember, amikor a szigorú szemsugarakat észere vette.

– A nyomozás persze a másik oldalra volt terelve, amelyik a kriminológusoknak a legkézenfoghatóbbnak tűnhetett – folytatta Sebastian. A véres kés, nemcsak hogy az unokaöcs kezében volt; de a veréssel kierőszakolt hamis testamentum is bőven olyan tényezőkről tanúskodott, amit Thomas a törvényszék előtt is be kellett, hogy valljon.

– Az nem éppen úgy volt, ahogyan beállították...

– Hát hogy volt? – nézett Sebastian a fiatalemberre. – A takarítónőjük vallomásának is igazat kellett, hogy adjon. Vagy nem?

– De igen, csak...

– Tudom, nem könnyű most ezt egy olyan embernek felfognia, akinek a bőre forog kockán. Aki – ezen adatok után – most megmenekülhetne. De az Atya törvényében nincsen igazságtalannak tűnő, sorsdöntő pillanat, csak a fel nem ismert felvállalt feladat! – tért el Sebastian az aranymondásával a válasz elől. – Mivel az, ki az ezelőtti életében annyi rosszat követett el, s a feladata elől az öngyilkosságával elmenekült, az nem ugyanazt érdemelte ebben az életében? Vagy nem lát most át az „igazságtalannak tűnő” dolgokon?

– Szóval én a börtönben ártatlanul kell most tovább szenvedjek?... – tette fel kérdését Thomas megkönnyezve.

– Mondtam már, hogy nem e miatt, a magára fogott gyilkosság miatt!

– Igen... de... abból a tizenöt évből, nem lehetne most felmenteni engem? Mire kijönnék a harmincon is túl volnék, s akkor mihez kezhetnék az életben?

– Ez így igaz! De a felmentése – úgy, ahogy most ecseteltem – a sorsába ütköznének.

– Az lehet... De most úgy érzem, hogy a szívem mélyéig mindent megbántam.

– Mondja, ha úgy érzi!.. Miért nem tudta megvédeni magát az esküdtszék előtt?

– Mert a tények mind arra mutattak, hogy a gyilkosság az én érdekem is volt. Mert szemtelen és arrogáns voltam a nagybácsimmal. Hiszen a szüleim nevelése hiányában nevelkedtem és egyszer-egyszer a pénz miatt a nagybácsimat is pumpoltam, amit a takarítónőnk is mondott; de Isten bizony, távol állt tőlem, hogy megöljem őt... – állt neki a fiatalember sírni.

– Én is tudom! – sajnálta meg Sebastian a kétségbe esettet. – Hiszen kifagattam magát hipnózis közben, s nem kaptam olyas-

valamit, amivel vádolhatnám most. Különben én senkit sem vádolok, mert a vád egyedül csak az Atya Fiára, a mi Urunk Jézus Krisztusunkra tartozik; de azért tudja meg, hogy segíteni fogunk!

– Persze, hogy segíteni fogunk! – hagyta helyben az öreg Schmidt is, a könnybe lábadt szemű Thomasra tekintve. – Mert én is felismertem a feladatomat mellette...

– Vajon a többiek is felismerték ezt? – nézett mosolyogva Sebastian a társaságra –, mert akkor ezzel be is fejezném a kínos beszédemet? – tette fel feltételes módon a kérdését, s mint egy filmfelvevő gép a szemével, lassan körül tekintett a szánalommal teli arcokon.

* * *

Két év telt el azóta, amióta Louis meglátogatta Eltvillét, hogy az ezelőtti életéből a „múltját” fölkeresse. Ahol ő, az ismerősei körében, olyan radikális változásokat vitt végbe, hogy annak megítélésére egy átlagembernek semmi esélye se volna; mivel az a lelkekben, a tudatosulás fokán megy végbe. Így is mondhatná annak a szellemtudománnyal foglalkozó körnek a tagja, amelyben Louis azóta kimagasló szerepet játszott Franciaországban meg Németországban.

Péntek délután volt, mikor Louis a wiesbadeni állomás előtt, egy telefonfülkéből felhívta őket.

Meleg őszi nap volt, és a száraz leveleket „begyűjtő” autó, olyan nagy zajjal seprte végig a járdákon, hogy a fülkében az emberünk a hangját se hallhatta.

– Mondd már, hol vagy, s honnan telefonálsz nekünk! – nyugtalankodott az öreg, aki az idők folyamán a hősünkkel tegező vi-

szonyba került. – Hallod, Louis! Hol vagy, mert nem értelek téged?

– Itt vagyok Wiesbadenben, egy biztosító vállalat előtt, és egy telefonfülkéből telefonálok most nektek. Várjál egy keveset, amíg ez a zajt csináló elhalad mellettem! – kiáltva értekezett, és pár pillanat múlva fellélegezve tovább folytatta: – Olyan zajt csinál ez a semmiség, hogy a hangom sem hallom idebenn...

– Mondd, kocsival vagy!?

– Igen. Mert beláttam, hogy – ebben a gyorsan fejlődő, iparosodásra irányuló világban – nélkülül én sem létezhetek. Mert azaz, hogy én nem tartok autót, még nem lesz tisztább a levegő, és persze ahhoz, hogy ezt megmagyarázzam a világnak, már késő.

– Miért késő?

– Mert tönkre tettük környezetünket, s ezért a föld meg fogja bosszulni magát érte...

– Felkeresel ma este minket?

– Nem hiszem.

– De legalább egy órára, mert Heike is nagyon várja.

– Ha ő is akarja, akkor megyek!.. Csak még nem tudom hány óra lesz, mire mindent befejezek – dörögtek a szavak a fülkében, ahol már itt-ott eldobott cigarettacsikkek is bűdösödtek.

– Ez lenne az a világ, amelyben az ember jól kéne érezze magát?.. – tette fel Louis a kérdését magamagának, miután a kagylót letette s a betört ablakokra tekintett. – Vajon mit fog mondani az utókor erre? Hogy annyira sem voltunk képesek, hogy megneveljük ezt a generációt?

Közben a nap, valahol a házak mögött letűnt s még csak a Belügyminisztérium titokzatosan hátra hajtott ablakainak, a visszavert sugaraiból sziporkázott némi fény, amely az ős által megfestett falevelei közt, itt-ott még pompásan színeződött.

Miután Louis ezen is eltűnődött, megindult, hogy új kocsijával az előadóterme felé igyekezzon.

Éjfél felé járt, mire Eltvillébe érkezett.

Kellemes őszi este volt, hiszen a vénasszonyok nyara is csak akkor kezdődött. Az enyhén meleget fújdogáló szél, már avart kergetett a kertekben. Amikor becsengetett, a száraz levelek mind fel szökdöstek a bejáratuk elé, hogy ajtónyitáskor a villa előszobájába repüljenek.

– Óh!.. Megint ezek az átkozott levelek – duruzsolt az orra alatt az öreg. – Ne haragudj Louis, hogy ezzel fogadlak téged, de ma már háromszor kellett sepernem!

– Miért neked kellett ezt végezned? Hol van a kertészetek, a mindenesetek?

– Már két éve annak, hogy nincsen. A házimunkát magunk rendezzük...

– Nem értelek, Heinrich bátyám. Csak nem mentetek anyagiilag tönkre?

– Áh, dehogyis! Hiszen azóta – amióta itt jártál nálunk –, többnyire meg gazdagodtunk.

– Ezt most már tényleg, nem értem.

– Gyere be! S akkor mindent elmagyarázunk neked!.. – tette helyre a seprűt, és intett a vendégének, hogy menjen előre.

A nappali kandallójában már leégett a fa, mely jóformán csak jelképesen melegítette föl a házat.

– Menj az ebédlőbe, amíg kezet mosok!

Arra a meglepetésre Louis, nem számított. Még álmában sem gondolta volna, hogy azok a barátok, akiket ott a villában utoljára látott, most mind ott lesznek náluk.

– Na mit szólsz ehhez, hogy sikerült nekem ma estére összehoznom őket? – tette az öreg a Louis vállára büszkén a kezét, utol

érve őt, aki persze a csodálkozástól még köszönni sem tudott hirtelen.

– Ez nem lehet igaz! Ez lehetetlen! – sietett kezet fogni mind-egyikkel. Majd, amikor a tizennyolc éves Heike szemébe nézett, kézfogás helyet a lány megölelte őt, s meg is pusilta örömében.

– Ez igen – jegyezte meg az apja. – Így találkoznak azok, akik háromszáz évvel ezelőtt már házasság is voltak...

– Hát, igen. Most kezdhethéne persze előről – hagyta helyben az emberünk a mondottakat s elpirulva a két fiatal lány, Heike meg Helga székei közé – a neki előre elkészített helyére – ült le.

– Mondd, Louis! Te szerinted, mióta ismerjük egymást? – tört meg a villa örököse, a kínos percek.

– Egy pár ezer éve biztosan ismerlek téged... – közölte szemrebbenés nélkül, s lehajtott fejjel félhangosan az evés előtti imájába kezdett.

– Louis, kedves! – szólt az öreg. – Te nem vagy kíváncsi, miként folytatódott a Thomas ügye?

– Dehogyis nem! Mondjátok már, mi történt vele!

– Két évvel ezelőtt azon az éjjelen, amikor elmentetek tőlünk, alig aludtam. – Nemcsak az ezelőtti életem hiányosságaival bajlódtam, de a „jóvátétel” gondolatával is foglalkoztam. Azt a bírót szerettem volna megkönyékezni, aki akkor azt az elhamarkodott ítéletet hozta. Akkor is, ha az kellemetlen volt nekem, másnap beementem Wiesbadenbe, hogy fölkeressem őt...

Aznapi, ha jól emlékszem, már őszi fény hunyorgatott az utcákon, és mindenki, aki valakire is várt ott, át ment a napos oldalra sütkérezni.

– „Hát te, Heinrich, mit keresel itt?” – szólított meg valaki egy fa mögül. Amikor megfordultam, a kérdezőben egyik volt kollé-

gámat ismertem föl; ki tanácsokat adva egyik ügyfelének, sietett elkészönni tőle, hogy felém igyekezzen.

– Mi járatban vagy erre? Csak nem ügyvédeskedel te is a nyugdíjas éveidben?

– Áh, dehogyis, Friedrich!.. Honnan veszed ezt?

– Látom a gondokkal teli homlokodon – mondogatta, és hirtelen eszébe jutott az álma. – Különben álmodtam rólad. Az volt az érzésem, hogy valamiben segítenem kell neked...

– Valahol igazad van! – vágtam a szavába. – Egy olyan agyatekert ügynek járok a nyomában, amit nem is tudom, ki vizsgálhatna át újra.

– Nem hiszek a fülemnek! – mosolygott a volt kollégám. – Te, aki valamikor jártas voltál itt mindenben, most másra vagy szorulva?

– Nem úgy, ahogyan elképzeled...

– Hogyan?

– Nem szeretnék újabb pert indíttatni. Csak azt a bírót akarom megkörnyékezní, aki ártatlanul az egyik ismerősom fiát ítélte el.

– Ártatlanul? Hogyan ártatlanul? – kérdezte nagy szemeket meresztve. – Te miért nem szóltál bele?

– Mert csak most tudtam meg az egészet... – így folytattuk egy ideig, amikor egy másik bíró ismerősom is hozzánk csatlakozott, s nem kell mondanom, miután elmeséltem nekik a történetünket, az utóbbi a fejéhez kapott, és azt mondta:

– „Tudd meg, én voltam az a bíró, aki akkor azt az elhamarkodott ítéletet hozta! De meg sem fordult volna az agyamban, hogy az igazság másképpen van...”

– Mondjátok! – nézett az öreg Louisra. – Vannak még véletlenek?

– Hát nincsenek... Tényleg, hogy nincsenek – hagyta helyben

az emberünk, majd azt is megkérdezte: – Hol van most a te „felmentetted”?

– Wiesbadenben. A villájában. Amit a nagybátyja, egy korábbi testamentumában hagyott rá mindenestől...

– Megtudnátok mondani, hol lakik?.. Megszeretném látogatni őt, hogy tanácsokkal láthassam el.

– Nem hiszem, hogy elfogadná a tanácsaidat tőled! – jegyezte meg lehajtott fejjel Manfred, aki végig hallgatva a történeteket már alig várta, hogy a lánya udvarlójának újabb hibáit elmesélje.

– Óh Manfred! Hát nem úgy volt szó, hogy Thomasról nem mondunk neki semmit? – kérdezte a feleség keserű szájjal és a lányára, Helgára tekintve – aki a szégyentől vörös lett egyszerre –, még azt is hozzá tette: – Miért kellett most Louist befolyásolnod, mielőtt személyesen nem győződne meg?

– Hagyjad, Hanna kedves! Manapság már nem olyan könnyen vezetnek engem félre – jegyezte meg, s rátért a két éve történetek elmesélésére.

Másnap reggel, mikor már mindenki felkelt s a reggelihez várak az emberünket, bekopogott az öreg Louis szobájába.

– Egy gyönyörűen szép, jó reggelt kívánok neked!.. Bejöhetek?

– Hogyne jöhetnél be, Heinrich bátyám drága?

– Tudod az a helyzet, mielőtt a reggelihez ülnénk, megszeretnék valamit kérdezni.

– Kérdezd csak nyugodtan! – szedte össze az ágyát Louis, mely a délkeleti oldalra, az ablak felé volt már át irányítva.

– Hallottuk, hogy az éjjel az ágyadat egy másik irányba fordítottad el...

– Ne haragudjatok rám! Miután bevetem, vissza is helyezem.

– Most nem arról van szó! Mi is szeretnénk tudni, hogy mire volt az jó.

– Nem is tudom, hogyan magyarázzam meg! Az én véleményem, hogy jobban alszik az ember, ha az ágya délkelet felé néz.

– Ez is egy fajta filozófia?

– Ez a megállapítás nem tőlem származik. De az energiák felvételére nézve, jó ha betartjuk – válaszolta mosolyogva a hősünk, s az öregre nézve, hamar hozzátette: – Kérdezhetek valamit én is tőled?

– Igen.

– Mi történt veletek, hogy már nincsen pénzetek segítőkre? Hogy mindent magatok csináltok a villában?

– Meggazdagodtunk – vágta rá az öreg Schmidt mosolyogva.

– Nem értem...

– Egy birtokot örököltünk Rauenthálban – kezdte el mesélni, majd oda lépve unokájának az íróasztala mellé, leült egy székre, hogy ráérősen folytathassa: – Nekünk sok mindent kellett belátunk az életben.

– Mit?

– Hogy mi nem úgy élünk, hogy azzal a feladatunkat teljesíteni tudjuk. Erre te vezettél rá minket. Miután elmentél, összeültünk, hogy megvitassuk téves nézeteinket. Ami persze inkább az anyagiak felé, és nem a lelkiek felé irányultak...

Azt sem tudtuk, miért élünk, és miért születünk le erre a földre. Hiába volt meg mindenünk, mégis elégedetlenek voltunk. Mikor elhatároztuk, hogy azontúl csak a szükségleteinknek élünk, meghalt Rauenthálban a fivérem, akinek nem volt más örököse.

– Mit csináltatok a többlettel?

– Beváltottuk pénzre, élelemre és sok-sok ruhaneműre. A belátásunk szerint itt-ott e világon árvaházakat, a szegényeknek meg az öregeknek otthonokat létesítettünk, és most boldogan mondhatjuk, hogy erre megy el a fölösleges pénzünk.

– Le a kalappal előttetek!.. Engedd meg Heinrich bátyám, hogy megöleljelek érte! – lépett Louis az öreghez, hogy örömét ekképp fejezze ki.

Arra az estére Louis a Manfred családjával Thomashoz volt meghívva vacsorára.

Csendes őszi eső fogadta őket a pompásan kivilágított villa előtt. Hihetetlen volt az emberünknek az a látvány, mikor – Hanna kocsiójából kiszállva – meg pillanthatta Thomas villáját. Mely úgy, fehérre festve a századunk legelegánsabb építkezési stílusának felelt meg. A csodálkozástól, azokkal a titkon kísérető szemsugarakkal találkozott, amelyek a környékre érkezésük óta őt egyfolytában kísérték.

– Azt várjátok tőlem, hogy véleményt mondjak róla? – kérdezte a női személyiséget Louis a bejárat előtt.

– Igen! – válaszolta Hanna, és mosolyogva a lányára, Helgára nézett. – Vagy nem érdemelte meg Thomas teszerinted?

– Igen is, meg nem is – vágta rá Louis, aki közben átlátott a barátja feleségének gondolatán. Átlépve a nedves faleveleket, az újonnan kikövezett úttesten tapintatosan, azt is hozzátette: – Ha alkalmat adtok rá nekem odabenn, Thomas előtt is elmondom a véleményem!

Amikor becsengettek, a lakáj mögött a házigazda is megjelent.

– El nem tudod képzelni, mennyire örvendek neked! – szólát át Thomas a hölgyek feje felett. – Legalább megmutathatom neked, mit örököltél! – mondta, és amikor Louissal kezét fogott, bal kezével megveregette bizalmasan a hősünk karját is azért, hogy letegezze. – Megengeded, hogy előre menjek? – szólát, és a mellette álló szolgákra nézve, intett, hogy a Louis kabátját is vegyék el tőle.

Miután Thomas megmutatta a villa helységeit, a márvány lép-

csőházban megkérdezte tőle: – Na mit szólsz hozzá, barátom? Nem érdemltem meg, hogy felmentsenek börtönbüntetésem alól?

– Azt még nem tudjuk megítélni most...

– Miért nem?

– Mivel életed elején állsz, s a megpróbáltatások, a feladatod felé irányuló buktatók is csak ezután jönnek. Vagy azt hitted, ennyiből áll a feladatod, hogy a mindennapi gondok, problémák nélkül lógathatod életed végéig a lábad?

– Na, jó! Ha már az ágyam is meg van vetve, akkor nem könnyebb?

– Igen is, meg nem is...

– Gyertek! – szólt a Louis szavába vágva a ház ura zavartan. – Üljünk le addig a kandalló elé, amíg az ebédlőben a vacsorát találják nekünk!

– Kik találják? – kérdezte Helga, a Thomas jobb karjába kapaszkodva.

– Hát az „ENTE (KACSA) ÉTTEREM”-től a pincérek.

– Tudod! – súgta a hölgynek fülébe Manfred. – Az „ENTE”, Wiesbaden legdrágább s legelegánsabb vendéglője, ahol csak híres és gazdag személyek engedhetik meg maguknak, hogy étkezzenek.

– Ne haragudjatok, hogy a kiválasztottammal előremegyek, de ma este az egy éves barátságunkat is megszeretnénk ünnepelni Helgával!

Szemmel láthatóan érdekes hangulati viszonyok alakultak ki köztük.

Egyrészt a Thomas oldalára állt hölgyek, az anyagiakba vetett hitük kérdése fűzte őket a gazdag ifjúhoz közelebb; másrészt a Manfred rossz előérzetéből fakadó – Louis előtt, szinte alacsony szintűségre valló – gondolatai, hatott hozzátartozóira.

– Már ne haragudj Louis, hogy erről a témáról kérdezlek! – kezdte el a nappaliba érkezve, elővigyázatosan Hanna. – Lehet úgy is Istennek tetsző módon élni, hogy a vagyonát az ember ne kelljen szétossza?

– Persze, hogy lehet.

– Hogyan? – kérdezte Manfred, akire hirtelen, kárörvendően-mosolygós szemsugarak nyilaztak.

– Nem tudom, hogyan magyarázzam meg nektek! De nem szeretnék a válaszzal senkit se megsérteni...

– Mondjad, csak mondjad!

– Először is, ki kell hangsúlyoznom, hogy egy vagyon öröklése, vagy egy szerencsejáték megnyerése nem okoz katasztrófát az embernek. S még inkább akkor nem, ha az ember a feladatát is felismeri mögötte.

Nem könnyű ennek a témának a megítélése, mert ahány eset, annyi feladatot rejthet mögötte. Hiszen mindenki a maga lelkiállapotának megfelelően, kell mérlegeljen. Gondolatok csak el egy olyan gazdag embert, aki a vagyonából gyárat épít, s úgy segít pénzhez juttatni sok ezer embert; míg más, nemcsak kenyeret ad így az éhezőknek, de szellemi segítséget is nyújt a feladatukat végző emberiségnek. Ha meg arra gondolunk, hányan éheznek s szűkölködnek e világban, akkor azokra a dőzsölőkre kell gondoljunk, akik ezektől a szerencsétlen „testvéreinktől”, elvették részüket. Úgy képzeljétek el, mikor a jó Isten megteremtette a földünket, minden egyes gyermekének a megélhetéséhez a legfontosabbakat is kiosztotta, és most milyen szemmel nézi azt egy igazságos Atya, aki a másiktól az utolsó falatját is elharácsolja?

– Szóval most azt akarod mondani, hogy én is úgy kéne tegyek, mint az öreg Schmidt családtagjai teszik?.. Akik a vagyonuk nagyobb részét a szegény gyerekek megsegítésébe fektették?..

Akik tőled tanulva, a vagyonukat elpazarolva most úgy gondolják, hogy jóvá tudják tenni mindazokat, amit az ezelőtti életükben elrontottak.

– Még véletlenül sem akarok neked ilyen tanácsot adni – nézett Louis a felháborodott házigazdára. – Hiszen ilyen s ehhez hasonló tanácsot nekik sem adtam. Ezt mindenki saját lelki-beállítottságának megfelelően kell, hogy tegye...

– Na jó! És ha most nem osztozkodom, megbüntett engem az Isten emiatt?

– Nem az Isten büntet meg téged, barátom – folytatta mosolyogva Louis. – Te bünteted meg magad azzal, hogy az anyagiakban hiszel, s egész életedet arra áldozod, míg a lelki-szellemi fejlődésedet elhanyagolod... Nem beszélve arról, hogy a fölösleg megtartásával, hatalmas bünt követsz el az Atyai törvények ellen; ami kihátással lehet egy újabb inkarnációdban (ha nem zárkózol be közben egészen az anyagi testedbe), mert jöhetsz te is e világra szegény családba inkarnálódva, és étlen-szomjan, rongyokban kell majd tengetned földi életedet...

– Bocsánat, hogy közbeszóllok! – vágott az emberünk szavába Hanna. – Te mit tennél az ő helyében, ha ilyen nagy vagyont örökölnél egyszerre?

– Nem hiszem, hogy én anyagiakat örökölnék. De ha még is úgy lenne, akkor biztosak lehetnétek abban, hogy én magamnak s a családomnak csak annyit tartanék meg, amennyi a lelki-szellemi fejlődésünkre elegendő volna. Nem meg mondta a mi URUNK, Jézus Krisztusunk azt, hogy: „Könnyebb egy tevének a tű fokán átmenni, mint egy gazdagnak az Isten országába bejutni...”

Suhant az autó Eltville irányába, amelyet Manfred vezetett házáig. A két hölgy hátul ülve titokzatosan suttogott, miközben a férj magába merülve, csak annyit mondott:

– Nem könnyű ez az élet! Főleg azoknak, akik úgy gondolkodnak, mint a nagy tömegek!

Azon az éjszakán Louis Manfredéknál aludt. Az ágya a vendégszobában volt megvetve, ahol a szél most erősebben tombolt, mint máshol a déli oldalon. Úgy verte viharos esővel az ablakot, hogy többször is meg kellett ébredjen arra, hogy paskolja.

A sötétítő redőnyök le voltak húzva, amelyen átlátszottak közben az utca lámpafényei előtt a szélben játszadozó ágak; melyek az utolsó levelüket is ledobták magukról azért, hogy felkészülhessenek a téli napokra.

– Melléd bújhatok? – kérdezte váratlanul a házigazda lánya, az emberünk ágya előtt állva.

Helga úgy osont be a vendégük szobájába, hogy azt senki sem látta.

Louis összerezsent, amikor a lányt a félhomályban rövidke hálóingben meglátta.

– Hát te... mit keresel éjnek idején... nálam? – dadogta.

– Melléd szeretnék bújni, Louis!

– De miért?

– Először engedj be magad mellé, s aztán megsúgom neked! – jelentette ki Helga kéjelegve.

– Jó! Gyere, ha nagyon akarsz! De tudd meg, egyenesen kétségbe ejt a viselkedésed!.. – emelte meg Louis a takarója szélét, hogy a virgonckodót maga mellé fektesse. De mikor a lány forró combjait meg – érezte, levegő után kapkodva, csak annyit mondott: – Nem tudom, mi akar ebből lenni; de gondold meg jól, mit teszel. Én nemcsak, hogy idősebb vagyok nálad, de ép és egészséges férfi vagyok, aki persze más gondolatokkal is bírhatok...

– Tudom Louis, tudom! Nem kell, hogy mondjad, hiszen volt már férfi az életemben...

Louisnak az volt az érzése, hogy valami megismétlődni készül az ezelőtti életéből. Csak akkor, azt a leányt Edeltraudnak hívták, és nem Helgának, aki akkor abban a faházikóban kitudta csálni a testi kapcsolatot tőle. És milyen a lélek – gondolta magában –, most a tizenhét éves Helga alakjában jön elő őt próbára tenni újra.

– Szeretlek, Louis! Nagyon szeretlek téged – súgta Helga a Louis fülébe átkarolva, és a remegő combjai közé szorította. – Ugye te is szeretsz engem?

– De ez nem igaz, Helga drága! Elvárnád, hogy hazudjak azért, hogy kedveskedjem neked?

Louis remegni kezdett, s küszködött érzéseivel. Tudta – ha most enged – bűne egész életére kihatással lesz. Mert akkor, amikor utoljára egyetemista korában egy évfolyamtársnőével, baráti alapon elkalandozott, a test kiszolgáltatottságának is helyt adott.

– Mondd, Helga! Te nem gondolsz arra, hogy ezzel a Thomas szeretetét is semmibe veszed?

– Nem. Mivel ő is ezt teszi a volt barátnőivel.

– És ha állapotos maradsz tőlem?

– Az sem történhet meg, mert egy jó ideje fogamzásgátlót szedsz!..

Így beszélgettek suttogva, mikor Helga a Louis rövid szárú pizsamanadrágja alá nyúlt.

– Várj, kérlek! Mert ez így nem mehet! – fordította le magáról Louis a lányt.

– De, kérlek! Csak egy keveset, s aztán aludni hagylak utána téged.

– Nem arról van szó, Helga drága...

– Akkor miről?

– Hogy én nem szeretlek, s ezt a részemről paráználkodásnak

tartom. Ezzel csak a testünknek tennénk eleget, feledve a lelket s szellemet.

– De én szeretlek téged!.. Az nem érdekel téged?

– De igen.

– S akkor, miért nem adod meg nekem azt az örömet, hogy kielégyjek veled? Hogy örök életedre a barátnőd legyek?.. Nehéz most megtenni értem? – tette fel kérdését Helga akadozó hangon, és közben sértetten, hanyatt vetette magát makacsul.

– Nem tudom! Hidd el nekem, hogy nem tudom, hogyan képzelted el; de ha annyira akarod gyere, hogy paráználjunk! – fordult a duzzogó felé, hogy a kecsesen csinos derekát a karjába vegye.

Már majdnem világosodott, mikor Helga elhagyta a Louis fekvőhelyét és visszament lefeküdni. A hősünk, a történetek miatt egy ideig még nem tudott napirendre térni, úgy maradt ágyában, mintha kivégezték volna. Nem fért agyába, hogy Helga – aki tőle az ezelőtti életében, Edeltraud alakjában a testi érzelmét kicsikarta – ebben az életében is törbe csalta.

Felült ágyában, hogy a párás ablakaira meressze szemét, mely a hajnali órákban a testillatot árasztó szobában, az üvegen lecsorgott.

Olyan későig Louis, mint akkor, még nem aludt. Még a szülőknek is feltűnt, hogy a fiatalok nem mennek reggelizni.

– Mondd Manfred, te nem furcsállod, hogy ezek olyan sokáig alusznak? – kérdezte férjétől Hanna, hosszan elgondolkodva.

– Na és? Te bánnád, ha a leányod a Louis felesége volna?

– Persze, hogy bánnám! Olyan jól szituált valakit, mint Thomast, az életében még egyet nem kapna.

– De, Hanna drága! – nézett ráncolt homlokkal Manfred a feleségére. – Te nem tanultál semmit abból, amit Louis magyarázott neked?

– Nem! – válaszolta a feleség elkéservedve, és sietett, hogy legalább az ebédhez terítse meg négyüknek az asztalt.

Louis nyugat-németországi körútja után, mielőtt haza utazott volna Strasbourgba, a megígértékhez képest visszaérkezett Eltvilébe.

Kerek egy hónapot töltött távol a hazájától, hogy a szellemtudományok köréhez tartozókat összegyűjtse, és új tananyaggal lássa el. Persze ezen gondolatokba merülve csengetett be barátai kapuján, amelyet most feltűnően zárva talált.

– Ki zárta be a kaput közületek, mikor megmondtam nektek, hogy hagyjátok tágra nyitva? – kiáltott dühösen az öreg, mikor látta, hogy a vendégük megérkezett és az utcán parkol le.

– Ülj vissza a kocsidba, mert nyitom! – szólt mosolyogva újra, a teraszon állva, mikor eszébe jutott az unokája; aki truccolva a szobájába zárkózott be Louis elől.

– Ne bosszankodj, Heinrich bátyám! – sietett az emberünk kezét fogni az öreggel.

– Nem azért bosszankodom, mert ki kellett, hogy szállj az autóból; hanem, mert illetlenségnek tartom ezt. De közben rájöttem, hogy ki volt a cinkos.

– Csak nem az én kiválasztottam? – kérdezte Louis hátsó gondolatokkal.

– De igen! Ő zárta be előled a kaput.

– Miért tette?

– Azt neked kell tőle megkérdezned!.. Ha egyáltalán kíváncsi lennél rá.

– Hogyne volnék kíváncsi, mikor nem vétettem ellene semmit se?

– Mi nincs mit mondjunk többet neked. A többi a ti dolgotok, hogyan osszátok s szorozzátok!..

A sértett még az ebédnél sem volt jelen.

A protestálásával Louist annyira sem érdemesítette, hogy kijöj-
jön üdvözölni őt, nemhogy a béküléseket rendezze.

– Ha nem haragsztok meg, elvonulnék egy pár percre! – jelentette ki a hősünk az asztaltól felállva, miután megköszönte az ebédet.

– Jó! Menj, csak menj! – hagyta helyben Hildegard a kijelentetteket, s miután Louis behajtotta maga után az ajtót, bentről csendes susmusolást hallott: – Nem hiszem, hogy meg fog bocsátani neki!

A hősünk nagyjából gondolta, miről van szó, hiszen érzései után is tudta, hogy Helga mindent elmond majd Heikenak.

– Bejöhetek? – kérdezte, amikor kopogására nem érkezett válasz.

– Gyere, ha nem restelled magad!

– Mondd! Mit vétettem, hogy ilyen utálatosan viselkedsz velem?

– Még te kérded, mikor magadat gondolatolvasónak tartod? Te, aki a találkozásunk első percétől fogva tudtomra adtad, hogy mi ebben az életünkben is összetartozunk? Hogy a becsületesség a legfontosabb, ha a házasságunkban boldogok akarunk lenni? – hadarta a lány megállás nélkül, miközben fehér orcáira kigördültek a könnyei.

– De, Heike édes! Itt valamit tisztáznunk kell, mielőtt a világ legnagyobb szélhámosának tartanál azért, amit azzal a rafinált eszű Helgával tettem...

– Látod, hogy tudod miért haragszom!

– Persze hogy tudom! Már akkor tudtam, hogy el fogja mondani neked, amikor azt a dolgot – akaratom ellenére – megtétet-
te velem.

– Hogyhogy akaratod ellenére? Mikor ő azt mondta nekem, hogy közben szép, szerelmes szavakat súgtál fülébe? – fordult meg Heike a székével, hogy szembenézzen az elpirult vendégével.

– Gondoltam, hogy nem fogja neked úgy elmesélni, ahogyan volt, mert akkor saját magát kellett volna blamálnia. Ha akarsz, elmesélem a szín igazságot, hogy lásd milyen a sors...

Késő délután volt, mire Louis a lánynak töviről hegyire elmesélte a történeteket. A nap már lemenő félben volt, és a szomszéd ablakából vissza kacsintott, hogy Heike hosszan göndörödő, loknis haját vörösebbre festhesse a kellenél.

– Ha nem tudnám, hogy az ezelőtti életemben te voltál Sarah, akkor most végképp meggyőződhetnék afelől, hogy te voltál ő – jegyezte meg Louis elragadtatva, miközben gyöngéden megérintette a lány kezét, amely az ártatlanságtól most áttetszőbbnek tűnt, mint azelőtt.

– Ugye, hogy engem szeretsz? Mondd, hogy engem szeretsz és senki másat! – foglalt helyet Heike Louis mellett az ágyon, hogy a vállára hajthassa a fejét.

– Nézz rám előbb, és mondd, hogy megbocsátottál nekem azok után, amit azzal a furfangos eszű Helgával tettem, és akkor én is megmondom, mikor szerettelek meg téged!

– Mikor? – kapta föl Heike a fejét, s remegő ujjával hátra fésülte a szemébe hulló hajtincseit.

– Először mondd te, hogy megbocsátottál nekem; s így, ezekkel a hibákkal – ha eljön annak az ideje – elfogadsz engem férjenednek.

– Hát ebben az életedben is feleségül akarsz venni?.. – nézett Heike Louisra kipirulva.

– Természetesen! Mit gondolsz, mi volna, ha nem a sorsomnak megfelelően tennék?

– Benne van a sorsunkban az is, hogy megint a feleségem kell legyenek?

– Hogyne volna! Másképpen nem találkoztunk volna – jelentette ki bizalmasan, míg a lány duzzadt ajkára figyelt, hogy megcsókolhassa.

– Mondjátok! – nyitott be az öreg az ajtón. – Meddig akarjátok ti ezt így csinálni?

– Micsodát? – kérdezte Heike zavartan.

– Ezt a békülési folyamatot. Mindjárt vacsorázunk, és te még nem is ebédeltél.

– Már is jövünk! – fogta meg a fiú a lány kezét, hogy az újra fölmelegített ebédéhez vigye.

– Nekem most mennem kell!..–jelentette ki a hölgy az ebédelő előtt, és gyöngéden megérintette a kiválasztottja kezét, azért, hogy elköszönhessen tőle. – Ma még anyám születésnapját is meg kell, hogy ünnepeljük!..

– Mondd, Heike! – szólt, szinte a hölgy szavába vágva az anyja. – Louist is meghívtad a születésnapodra?

– De tényleg! El akartad hallgatni előlem?

– Egy órával ezelőtt igen...

– És most? – mosolygott Hildegard.

– Most már más a helyzet, mivel ő megkérte a kezem.

– Mi a fene! – örvendett az öreg. – Ti ezt a témát is megbeszéltek, és nekünk nem szóltok róla?

– Én is csak most, pár perccel ezelőtt tudtam meg – közölte a körülötte állókkal a zavarba hozott lány, majd Louisra nézett magyarázatért.

– A szüleimnek már beszéltem róla...

– Ezt még én sem tudtam. És mit mondtál nekik?

– Hogy megszerettelek, és feleségül kell vegyelek.

– Miért „kell”?
– Másképpen nem tehetem jóvá azokat a hibákat, amit az ez-
előtti életemben elrontottam...

Hazáig az emberünk álmodozott.

Maga előtt látta Heiket, amint könnyed mozdulattal a vörösbe hullámzó haját az arcából félredobja, hogy elválásuk előtt őt meg-
csókolhassa. Majd maga előtt látta Helgát is a félhomályban, aki
akarata ellenére azon az éjjelen, a testi szeretetét kívánja.

Október ötödikén Louis egy gyönyörű virágcsokorral és egy
méretén felüli plüssmalaccal, állított be a Heike születésnapjára.

Azon a reggelen a nap annyira ércesen tűzött a Schmidt-villa
bejáratára, hogy, amikor becsengetett az ünnepeltnek hunyoríta-
nia kellett az ajándék előtt, hogy Louist felismerje mögötte.

– Te, jó ég! Mit hoztál ennyi mindent nekem? Honnan tudtad,
hogy én a malacokat szeretem?

– Az ezelőtti életedből. Akkor is a porcelánmalacokat gyűjtöt-
ted.

– Gyere, megmutatom neked, hátha felismersz belőlük egy pá-
rat! – ragadta meg a lány az emberünk kezét, hogy egyenesen az
emeletre vigye.

– Várj, hogy a háziaknak is kívánjak legalább egy „jó reggelt”!

– Majd később! – húzta a kezétől Louist a lépcsőkön föbbebb
és föbbebb, és a stúdióterembe érve, még a virágcsokrot is kivette
a kezéből, hogy a nyakába csimpaszkodjon csókokért.

– Szeretlek, Louis! Nagyon szeretlek téged! – jelentette ki bol-
dogan. – Hajnal óta várom, hogy találkozzam veled. Mert...

– Mondd, drágám! – szakította félbe a fiú a lányt a sietős be-
szédében. – Akarod, hogy megtanítsalak csókolózni?

– Igen. De remélem, nem kell szégyellnem magam emiatt? Ezt

tényleg nem volt kivel gyakorolnom – válaszolta a lány elpirulva,
és alávetette magát Louis tanításának.

A Heike születésnapjának megünneplése, a késői órákba húzó-
dott el. Ott nemcsak diák ismerősi köréből voltak meghívottak,
de a Werner család meg Thomas is ott volt nála az új kocsjával,
aki Helgával úgy robogott be az ünnepelt udvarába, hogy a kö-
vecskéket is kiröpítette a kerekei alól.

A nappali egy hatalmas táncteremnek volt berendezve, hogy a
fiatalok ott, az új táncok ritmusában kitombolhassák magukat.
Louis először az ebédlőben a család többi tagjával beszélgetett,
ahol finomabbnál-finomabb falatok voltak föltálva; majd az ün-
nepelt társaságában szünetet tartva, Heike iskolatársai is a Louis
közelébe férkőztek, hogy kikérdezhessék őt:

– Igaz, hogy a szellemtudománnyal foglalkozók lenézik a mai
fiatalságot, mivel azok úgymond a „rossz” útra tértek el?

– Nem igaz! – vágta rá az emberünk mosolyogva, mivel tudta,
hogy az a meglett hölgy, aki a kérdést feltette, mire célzó. – Abból
a szempontból sem igaz, mert a szellemtudománnyal foglalkozók
nem engedhetik meg maguknak hogy lenézzék embertársaikat,
mikor nekik irántuk a legnagyobb megértéssel, és szeretettel kéne
lenniük. De azt, hogy a hátsó gondolataikban sajnálják az Atya
törvénye alól a kibúvókat – mivel ők nem tudnak mást elképzelni
maguk körül, csak az anyag megnyilvánulásainak formáit a föl-
dön –, az megint egy más kérdés volna...

– Mondja, csak mondja! – kérte a lány Louist, mikor látta,
hogy az osztálytársai közül is sokan köréjük gyűlnek.

– Tudom mindengyikőtököt hajtja a tudás vágya, hogy vala-
mikor mindazt, amit tanultatok, beválthassátok az életeitek értel-
mét adó anyagiakra... Ezt azért mondom így, mert másképp nem
tudnátok felfogni azt, mi az élet értelme. De tudjátok meg, hogy

két út halad egymás mellett! Egyik újra meg újra visszatér, míg a másik az *ÖRÖK VALÓSÁG*-ba ér. S amíg az egyik az anyaghoz meg a földi feladatotokhoz vezet titeket, a másik Atyai igazsággal lát el titeket. Az utóbbit ha összehasonlítani akarnátok valamivel, akkor úgy tűnne, mintha a földi életeteket egy rossz álommal cserélnétek fel; ahhoz képest, milyen gyönyörű s rendezett „oda-át” az élet.

Tulajdonképpen minden korosztálynak meg vannak a maga áldozatai, hiszen a megpróbáltatások és a sátáni késztetések is leginkább ott ólálkodnak a fiatalok körében, azért, hogy a gyengébbjét, a lelki-szellemi életképtelenjét félrevezesse... Csak egy tanácsot adhatok nektek. Mások után sose menjetek! Még divatból se tegyétek, ha azt akarjátok, hogy életeteket ne a tévelygések meg a megpróbáltatások romhalmazain végezzétek; hogy aztán később egy egész nemzedék pálcát törjön fölöttetek, mert nem voltak képesek a jelen életetekben emberségesen élni...

Hajnal felé volt mire a ház népe ágyba került.

Odakint nyirkos fény bolyongott s az ablakok párkányait is tapadós levelekkel fújta be az október eleji szél.

Louis, mielőtt leengedte volna belső redőnyét, kinyitotta ablakát, hogy friss levegő özönljön a szobába, mely Heike jóvoltából ezennel, a parfüme illatával volt megtelve.

Másnap reggel – mivel az iskolákban őszi vakáció volt –, odasomfordált Louis a lány anyjához, hogy pár napra Strasbourgba engedje őt el.

– Nem is tudom, hogyan kezdjem el, Hildegard drága! – szólott Louis a reggeli befejeztével. – Mielőtt eljöttem volna otthonról, megígértem anyámnak, hogy Heikeval megyek innen haza...

– Igaz ez? – sietett Heike Louishoz.

– Hogyhogy, a leányunk még nem is tud róla?

– Nem, mert nem akartam addig – míg el nem engeditek – fölzaklatni őt – próbálgatta franciás kiejtéssel Louis a betanult szövegét.

– Jó-jó! De mit szól hozzá az apja – tekintett hirtelen Hildegard a férjére.

– Ugye apukám, hogy te is benne vagy?

– Mit mondhatnék erre másat? Hiszen úgylis a feleséged leszel... Vagy nem?

– Az a számításom, hogy jövőre – az érettségi sikeres letétele után – feleségül veszem!

Erre a kijelentésére Heike, akaratlanul is a fiú nyakában állt meg.

– Most már ne nyalakodjatok! – szólott az öreg morogva. – El vagytok engedve, csak vigyázzatok magatokra! – csengtek a nagypapa szavai kettőjük fülében, és a következő órákban már úton is voltak Strasbourg felé.

Verőfényes autópályán rohant az autó délnyugat irányába. Heike, a rádió zenéje mellett, szinte tetszelegve mozgatta magát benne.

– Látod, kedvesem?.. Ez is az én világom – mutatott a rozsdás levelű erdők felé. – Különben minden az én világom, ha úgy veszem hogy nem az enyém.

– Nem értem?

– Sosem szabad az ember valamit is a földön magáénak valljon, mert a lelkében akkor csak ragaszkodások jönnek létre. Ilyenkor jönnek létre a hazájához, a népéhez s a nyelvéhez való kötöttségek, amely – a ma élő emberének – már nehézségeket hozhat a lelkében létre.

– Hogyan?

– Ahogyan Sebastian is magyarázta: Nem szabad valaki magát

és nemzetét a másik fölé helyezze, hogy a másikat azzal lenézzé. Mert a következő életében majd az „utált fél” oldaláról kell lásson mindent...

– Jó! S ha én most nagyon ragaszkodom hozzád?

– Az megint egy másik probléma.

– „Probléma”?

– Igen, mert ha nem eléggé erősen szeretsz, csak éppen úgy, ahogyan az ezelőtti életedben tetted, akkor problémát okozhatsz magadnak s másoknak vele – jelentette ki Louis kacagva, mikor látta, hogy Heike dühösen néz rá.

– Nem ezt akartam tudni tőled...

– Akkor mit?

– A féltékenységtől eltekintve, a Helgával való kapcsolatot tényleg karmikusan kapcsolódik a mostani életedhez?

– Azt még nem tudhatjuk. Mivel annak még mostanáig semmi jelentősége sincsen!

Strasbourggot Heike kívülről ismerte. Arra már többször is járt az osztályukkal, hogy ott, a helyszínen a német történelmi ismereteit is fel frissítsék vele.

Ismerte a főtér pompás épületeit a magasba törő Münsterrel, mely – a közben besötétült város esőt hozó felhői után – bele nyúlt a végtelenbe, hogy az autó leparkolása után egyenesen a házba siettesse őket.

Louisék Strasbourgban egy magas bérház, négyszobás lakásában laktak. Ahol a szülei már házasságuk kezdete óta, mióta munkát kaptak egy gyárban, ott örök életre rendezkedtek be.

Szellemtudománnyal foglalkoztak, és előkelőbb, gazdagabb életre nem is vágytak.

A felvonó megtelt kettőjükkel. Nem azért, mert kicsi volt a térfogata, de a Heike bőröndjei is sok helyet foglalt el.

– Mondd, édesem! Miket hozol annyi mindent ezekben? – mutatott a lábaik elé.

– Csak a legszükségesebbeket, egy pár kosztümmel benne, ha netán operába vagy színházba mennénk. Vagy te olyan helyekre nem szoktál járni?

– Dehogyan nem! – vágta rá elgondolkodva. – Még jó, hogy eszembe juttattad, mert másképp megfeledkeztem volna róla: hogy Párizsba, egy szellemtudományi előadásra is meg vagyunk hívva.

– Ketten?

– Bejelentettem nekik, hogy legközelebb a kiválasztottammal megyek.

– Nagyon kedves tőled! – mondta Heike, odahajolva Louishez egy csókra. Ekkor a felvonó is megérkezett, és az ajtaja kitarult előttük. Odafenn több álldogáló várakozott, hogy lefelé vegyék útjukat.

Louis felkapta a bőröndöket, s illedelmesen maga előtt kiengette a hölgyet. Pár mondatot váltva egyik ismerőisével, hagyta hogy az kíváncsi szemeket meressen Heikera.

– Rólam beszéltél azzal a fiatalemberrel? – kérdezte a lány elpirulva, mikor a felvonó eltűnt a szemük elől.

– Igen. Miért kérded?

– Mert kitudja, mit fog gondolni most rólam.

– Mit gondoljon rólad?

– Hogy én is egy olyan „jó pipa” vagyok.

– Abban nyugodt lehetsz, hogy ilyenekre ő nem gondol. Abból a szempontból sem, mert régóta ismer már engem.

– Úgy, hogy nem tudsz ellenállni a nőknek?

– Úgy nem, Heike édes – csóválta meg Louis a fejét. – Hanem úgy, hogy szellemtudománnyal foglalkozom, és...

– De amellet a nőket is szereted, vagy nem?
– De igen. Csak azt mértékkel s tiszta ésszel teszem... – mondogatta mindaddig, míg a szüleihez be nem csengettek.

Heikenak, Louiséknál nagyon kedves fogadtatásban volt része. Nem gondolta volna, hogy Louis szülei ennyire megértő emberek lesznek. Ő először, akárcsak a többi előítélettel rendelkező, német szellemiségben nevelkedett ember, arra számított, hogy náluk kiértebben fognak vele bánni. S ez nemcsak hogy nem úgy volt, de túlzásnak is vélte a kedvességüket. Akik megmutatták neki a szobáját, hogy ott kényelembe tegye magát addig, amíg ebédhez nem ültetik őket.

– Sok boldog születésnapot kívánunk önnek utólag, kisasszony drága!

– jött be a nappaliba a megterített asztalhoz a Louis apja; aki egy tálcán négy pohárban, sárgán gyöngyöző pezsgővel akarta felköszönteni vendégüket.

– Kérem, tegezzenek csak nyugodtan le! Azzal még meg is tisztelnék engem – nézett nagy szeretettel a mellette mosolygó Louisra.

– Jó, ha úgy akarod, akkor kívánunk neked most nagyon sok örömet és boldogságot utólag!

– Köszönöm szépen!..

– Mondd! – kezdte el a beszélgetést Heike, mikor ebéd után már Louis szobájában voltak. – Mivel foglalkoznak a szüleid, hogy ilyen megértéssel és szeretettel vannak megelve?

– A mai szimpla ember szemszögéből nézve, semmi olyan kimagaslóval, amivel most eldicsekedhetnék velük. Mert ők egyszerűen csak üzemi munkások. S mert gondoltam, hogy előbb-utóbb megfogod kérdezni tőlem, csak annyit mondanék, hogy

lélekemberek. Ők földre érkező, hatalmas feladattal rendelkező szellemiségek, akik az emberiséget a legalsóbb fokon sugározzák be Isteni fénnel...

Tudom, nem könnyű ezt megértetni veled. De annyit elmondanék: hogy nekik már nem kellett volna az ezelőtti életük jóvátételére leszületniük, mert ők a legmagasabb szellemi szinteket is elérték odafenn. De mivel ők azon mentőcsoportokhoz tartoznak, kik annak idején Atlantiszon is mentették az emberiséget, most az utolsó időkre is lejöttek a földre, hogy ugyanazt tegyék, mint akkor: felkészítve őket is lelkiileg az elkövetkezendő, megpróbáltatásos időkre.

– Hihetetlen! Hihetetlen, hogy mik vannak! – ismételte magát Heike elgondolkodva. – Akkor ez azt jelenti, hogy ők abban a gyárban, nemcsak hogy Isteni fényt sugároznak, de azok között a naivabb emberek közt – hogy így mondjam – ki vannak téve annak is, hogy a szeretetük által, ki is legyenek használva...

– Örvendek, hogy felismerted ezeket, mert tényleg így van! – lépett Louis Heikehoz közelebb, hogy megcsókolhassa. – De azért ne feledd, hogy ezek az emberek a saját jelenlétükkel sok sötétségben bolyongó embert világosítanak fel. És ha nem is a vallássosság felé terelik őket, de az eredeti Atyai Ismeretekhez mindenképp közelebb vezetik.

– Vajon ilyen, s ehhez hasonló feladat vár reánk is?

– Igen. De most nem szabad, hogy foglalkozzunk vele, mert annak is eljön majd az ideje.

Mikor Louis ezeket mondta, lassan oda somfordált Heikehoz, hogy a derekánál átkarolva, magához szoríthassa.

Estére köd képződött, és akár egy sűrű fátyol borult a városra.

Heike Louis szobájában tartózkodott, s az ablak előtt valami

művészeti könyvet lapozgatott, mikor a háziak közül valaki bekopogott.

– Tessék!.. – szólt az emberünk először franciául, majd mikor anyját meglátta, németre váltotta át a szót: – Gyere be, mama!

– Én nem azért jönni, hogy zavarkodni – kezdte el törni a német nyelvet –, hanem, mert apád fáradt, s mi most menni lefeküdni...

– Szép álmokat kívánunk nektek! – állt fel Louis a helyéről, hogy az anyját megpuszilhassa.

– Aludni ti is jól!

– Köszönjük szépen!.. És még egyszer köszönet ezért a szép estéért! – sietett mondani Heike is.

– Tiszta szívünkől tenni, mert örvendeni, funk megtalálni téged – ölelte magához a Louis anyja Heiket, s közben a kék szemében öröm-könnyek jelentek meg.

Késő este, miután mindketten a díványra telepedtek le, Louis a térdére ültette Heiket, hogy a fülébe súghassa, hogy nagyon szereti.

– Mondd még egyszer! – csimpaszkodott a lány a fiú nyakába, s mint egy virgonc leányka, akinek megtetszett a játék, mereven figyelni kezdte a kiejtett szavakat, hogy a következő pillanatokban duzzadt ajkával elhallgattassa.

– Szeretlek!.. Szeretlek!.. Szeretlek – ismételte az emberünk újra meg újra, míg odakinn oszladozni kezdett a köd s a közeli üzletek reklámcsovei piros meg kék fényt szórtak a szoba bútorzataira. Louis a karjába vette vendégét, hogy egy ügyes mozdulattal hanyatt fektesse ágyában. Majd odalépett az ablakhoz, hogy a sötétítő redőnyöket is leeressze rajta.

– Odaadnám magam neked, ha tudnám, hogy finoman bánssz velem! – súgta Heike Louis fülébe.

– Csak úgy, kívülről. Ha megengeded nekem... Éppen csak,

hogy hozzád érhessek – toldta meg, miközben a Heike szűkre szabott nadrágját is nyitogatni kezdte.

– Várj egy pillanatot! Szabaddá teszem magam tőle! – jelentette ki a lány az ágyról föltápáskodva, majd nyakig pirulva a feszesen álló nadrágját a rózsaszínű combjain, mind lentebb és lentebb taszította.

– Nem gondoltam volna, hogy még az én érzéseimet is figyelembe veszed! – jegyezte meg a lány, öltözködés közben.

– Miért nem? Elvégre az ezelőtti életünk utolsó napjait is a legnagyobb testi harmóniában éltük meg? Addigra már azt is megtanultam, hogyan kell viselkednem veled szemben, hogy többé ne csalj meg.

– Köszönöm neked!

– Nincs mit köszönj! Ez a legtermészetesebb a mi földi életünkben, ha azt akarjuk, hogy összhangban, és megértésben élhessünk le egymás mellett egy házasság életet.

– Ha összeházasodunk, gyereket is akarok tőled! – jegyezte meg Heike kipirultan.

– Hányat?..

– Még nem tudom.

– ...Különben ezt, a tenyeredből is kiolvashatom, ha akarod.

– Tessék! – nyújtotta oda a lány a fiúhoz a kezét.

– Látnod, itt van az oldalán. Magad is megszámolhatod, hány gyereket adott neked születésedkor a sors!

– Egy, kettő... – állt meg a számolással. – Most lássam nálad! – emelte meg a Louis tenyerét, és meglepetésére három vonalkát olvasott ki belőle.

* * *

Másnap a fiatalok Nizza felé vették útjukat, amelyet Louis már jóval azelőtt tervezett ki úticélul maguknak. Útközben persze a kedvenc szellemtudományos témájukról beszéltek, melyen Heike, annyira elcsodálkozott, hogy még a tájat is elfelejtette figyelni. Lyontól már délfelé jártak, amikor a Földközi-tenger felől érkező melegebb levegőt hozó Mistral-szél is paskolni kezdte a nyitott ablaknál, a lány arcát.

– Nem érzed, hogy erre sokkal másabb az éghajlat, mint Strasbourgban? – tette föl kérdését Heike.

– Dehogyan nem. Elvégre azért hoztalak most erre, mert itt a természet is kialakította magának a karakterisztikus növényzetét, hogy ne kelljen állandóan lombot s színt cserélnie.

Monoton, sokszor kopáran zöld vidék tárult fel előttük, ahol már az olajfaültetvények is megjelentek. A Provence felé közeledve a mandula meg a fügefák is átvették az enyhe átmeneti idők jellegzetességeit, és a levendula ültetvények gyönyörű liláskékje mellett az emberek is alacsonyabbra építkeztek azért, hogy nagyobb terjedelmekre fussanak ki a birtokok meg a virágos kertek.

Elragadtató látvány volt a lánynak mindez, aki mostanáig csak hallásból ismerte ezt a vidéket. S már nem is csodálkozott azon, hogy a képzőművészeti korok Európa legnagyobbjait ide csalogatták, hogy mindezt a festményeiken is megörökítsék.

Louis, a Heike kedvéért lement az autópályáról, hogy egy kis kerülővel Nizzát, Marseille irányából is megközelíthesse, majd Arlesnél megpihenve az emberünk mesélni kezdett a francia festő kolóniáról:

– Gyere!.. Megmutatom neked, melyik házban lakott Gauguin Van Gogh-gal!

– Apropó, Van Gogh! – szólalt meg Heike elpirulva. – Ha már úgy is oda igyekszünk, meg tudnád magyarázni nekem azt az

életformát, amit ő Arlesban folytatott? Szóval a túlvilági kihatásait amiatt, hogy ő öncsonkítással és öngyilkossággal fejezte be életét.

– Nem könnyű nekem ezekről beszélni. Azon okokból sem, mivel az ezelőtti életem tévedéseire is ki kéne térjek. De, ha úgy gondolod, hogy mindezen tényezők még tisztázatlanok előtted, akkor mesélek róla.

– Csak akkor, ha nincs nehezedre.

– Nincsen! – válaszolta Louis, miután közel a város szívéhez leparkoltak, és megérintette a porcelánbőrű lány kezét, hogy utána megragadhassa. – Mondd, édesem! Nem vagy éhes? – kérdezte időt nyerve, mintha el szeretne volna kerülni a magyarázkodást is egyben.

– Nem. De ha te éhes vagy, bemehetünk először megebédelni, ahol nyugodtan a kérdésekre is megadhatod a választ!

– Jó, csak először megmutatom neked azt a házat, ahol laktak, hogy az ebédnél legyen miről meséljek neked!

A fiatalok valamifajta rokonszenvvel tekintettek Van Gogh-ra. Louis azért, mivel az ezelőtti életét látta meg ismétlődni benne, aki ugyancsak a kilátástalanság s az egyedüllét áldozata lett. Heike azért, mert sajnálattal volt a nagy festőművész iránt. Az ő szemszögéből nézve, Van Gogh öngyilkosságát nem annyira szigorúan ítélte meg, mint például ezelőtti életéből, a férjét.

– Ennek az esetnek megvitatását azzal kell kezdenem, hogy Van Gogh egy kicsit terhelt volt – folytatta, miután egy vendéglőben helyet foglaltak, s ott ételt-italt rendeltek maguknak. – Tulajdonképpen, majdnem minden művészt terheltnek kell mondjunk, mivel azok az anyagba való inkarnálódásuk előtt magas szellemi értékekkel bírtak, hogy a mi anyagi nyelvezetünkre „lefordítva”, átadhassák azokat az embertársaiknak.

Van Gogh a tanulás befejeztével persze első perctől kezdve, a legtökéletesebbet kívánta adni, aki, mint az impresszionista festészet megteremtője kevés megértést kapott az akkori néző világtól; akik természetesen először nem értették meg az erős színárnyalatain keresztül az érzéki világot. S hogy ő nem erre az életre való volt, mindenki megtapasztalhatja, ha az életrajzán végig szalad. Ott mutatkozik meg az az önfeláldozat, ami a testi-lelki feszültségével keveredve, már kételyek közé vonják festészetéről az elképzelését. Mind jobban s jobban hálózva be elméjét, azért, mert az emberiség nem ismeri fel művészetét. Öncsonkításra s önmargolásra vetemedik, mert azt hiszi, hogy feszült idegállapotába majd belenyugszik. A St. Rémy de Provence-i elmegyógyintézetbe zárva, persze lelkileg még jobban tönkre megy, hiszen abban az időben, nem úgy nézték egy elmebeteg tettét, mint egy fajta terheltséget, hanem hibbantnak és elme veszettnek nézték; akiket már gyógyítani sem lehetett...

Van Goghot félreismerték – folytatta egy kis idő múlva hosszasan elgondolkodva – s azáltal az élete vége felé már ő maga sem volt tisztában azzal, hogy mit tesz maga magával. Azért próbált menekülni az ő egyetlen igaz börtönétől, a testétől. Azt, hogy odaát miként ítélik meg az ő tettét, azt már az én példámból is megismerhetted.

De annyit, azért még hozzá kell tennem: hogy az ilyen „bűnök” közt is léteznek színárnyalatok. Mivel ahány eset, annyi képpen ítéltetik meg. Ha összehasonlítást teszünk az én életem, s az övé közt, azt az árnyalatiságot láthatjuk, ami az ő feladatát és az enyémet jellemezte. Ő, abban az időben, sok mindent adott át az emberiségnek, még akkor is, ha az Atya törvénye ellen öngyilkosságával vétkezett; míg én – egy szimpla ember – az élet feladatai elől futamodtam meg...

Estére a fiatalok már Nizzában voltak, ahol a tengerpart közelében átvehették azt a hotelszobát, melyet az emberünk telefonon foglalt le.

– Louis! Neked nem tűnt fel, hogy meg sem kérdezték tőlünk, hogy házasok vagyunk vagy sem? S csak úgy egyszerűen átadták nekünk azt a kulcsot, ahol egy dupla ágyon, egymás mellett aludhattunk.

Heike a kérdését vacsora után, sétálás közben a tengerparton valamiféle hátsó gondolattal tette fel az emberünknek, amelyben persze félelmet rejtegetett a leányságával szemben.

– Nem – válaszolta röviden. – S ez azért nem tűnt fel nekem, mert manapság, már olyan korszakot élünk, ahol az emberiség minden ilyesfajta tilalmat semmibe vesz, azért, hogy kényekedve szerint élhessen...

– De akkor mi is olyanok vagyunk, mint a többiek. Vagy nekünk a paráználkodás megengedett?

– Te drága, egyetlenem! – tekintett mosolyogva sétálás közben, Louis a lányra. – Úgy érzem, hogy a fogalmak megértéséért, valamit tisztáznom kell veled! A Bibliában az Isten parancsolatai sem tiltják azt a vonzalmat és testi kapcsolatot, ahol a szerető felek éretten, közösen egyeznek meg abban, hogy komolyan veszik egymás érzelmeit. Annál is inkább, ha elhatározták magukban, hogy egymásé lesznek. De ott, ahol ez a tendencia a leláncolatlan partner váltogatások, ösztönszerű kielégüléséhez vezeti az embert, abból csak megpróbáltatások és katasztrófák következhetnek...

– Tudom, tudom! De most nem erről akartalak kérdezni.

– Akkor miről?

– Ha mi most rendes házaspárként megfelelően szeretkez-nénk, akkor nem veszíteném el azt a tiszteletadást az Atya előtt, hogy fehér fátyolt tegyek a fejemre?

– A fehér fátyol, a jó Isten előtt a leány tisztaságát, érintetlenségét jelenti.

– Igen, de én is azt akarom hogy leányként állhassak meg a jó Isten előtt!

– És ki nem engedi meg neked? Azt hitted, azért csaltalak ide, hogy elvegyem a szüzességedet?

– Áh! Dehogysis! – szabadkozott Heike elpirulva. – Én csak úgy gondoltam, hogy amíg összeházasodunk csinálhatnánk úgy, mint, ahogyan az este tettük... Mert „úgy” is jó volt nekünk.

A tenger hulláma – mintha megértette volna azt, amit mondott – neki ütközve a mólónak, úgy fel csapott, hogy egyszerre vízesekek lettek mind a ketten.

– Látod mi történik, ha ilyesmiről beszélsz nekem? – nevetett Louis a bőrig ázott leányra nézve. Aki most elkeseredve, hátrább lépett, hogy a következő hullám, heves csapása ne érhesse őt el.

– Mondjad, csak mondjad!.. S akkor majd meglátod, hogyan nyel be a tenger!

Másnap a fiatalok Olaszországon meg Svájcban keresztül, visszautaztak Strasbourgba, hogy Párizsban a szombati meghívásuknak is eleget tehessenek.

– Louis, ha nem haragszol meg! Kérdezhetnék valamit tőled? – szólalt meg hosszas hallgatás után, Heike az autóban. – Megmondanád, miből élsz és miből keresed meg a mindennapi kenyeredet?

– Az írásaimból és az előadásaimból. Amit a meghívásokból fizetgetnek az egyesületek. Abból szűkösen megélek...

Azért mondom, hogy „szűkösen”; mert ha millióim is lennének, akkor sem költenék magamra többet, mint amennyi megélhetésemhez elegendő volna. Nekem a szellemi értékek többet jelentenek, mint a lehúzó anyagi értékek, amelyek a pokol fenekére húzzák le az embert.

– Tudom, tudom. Már ne haragudj, hogy megkérdeztem! – tekintett elpirulva Heike Louisra. – Csak azért akartam tudni, mert ha összeházasodunk, nem szeretném ha a feladatod elől csalnálak el... Odahaza azt akarjuk az egészen, hogy haza kerülhess végre. Abba a villába, amit a nagyanyádtól örököltél a tizen-nyolcadik században...

A szombat éjjeli párizsi fényben, vacsorázni mentek.

– Nem gondoltam volna, hogy röviden a kedvemért még németül is elmagyarázzák a szellemtudományi teendőket – kezdte el a beszédet vacsora közben az estélyi ruhába öltözött, míg az éjszakába-sötétlő kék szemében megcsillantak az örömkönnyei is.

– Én sem, hiszen gondolhatták volna, hogy később mindent lefordítok németre. Itt láthatod legalább azt is, hogy mennyire egy megtisztelt személyiség vagy nekik.

– Óh! Ne túlozz, kérlek! Inkább mondd meg, hogy Sebastian hol volt?

– Miért kérded? – nézett nagy szemekkel Louis a lányra.

– Csak úgy, mivel egy ilyen fontos összejöveten, neki is ott kellett volna lennie, vagy nem?

– De igen. Csak ő jelenleg egy buddhista, hinduista kiképzésen van Indiában... De még most sem értem, miért érdekel ő téged?

– Óh, drágám! Csak nem vagy féltékeny? – hajolt a bőségesen megterített asztalhoz Heike közelebb, hogy a Louis keze fejére helyezze tenyerét.

– De igen, mivel az ezelőtti életemből is hoztam ilyen érzéseket... Ugyanis, abba a szerencsétlen lélekbe bele íródnak a féltékenységi érzései is, ha a túlvilágon nem heverte még ki...

A karácsonyi szünidőre – mint, ahogyan az jó előre telefonon is meg volt már beszélve – ismét leszaladt Louis Eltvillébe.

Lesózott utakon jött a villáig. Másképp a meleg légáramlattal érkező esős idő, a hosszan tartó fagyások után, az autóvezetők számára túl veszélyes lett volna.

– Hála a Fennvalónak, hogy épen és egészségesen érkeztl meg! – jött ki Heike a teraszra felsóhajtva, aki reggel óta izgatottan várta a barátját haza.

– Tudd meg, hogy nagyon borzalmas volt az út! Annál is inkább, mert itt-ott összefutott és összetört kocsikat is láthatott az ember.

– Tudtam, hogy megsegít az Isten! Mert te olyan nagy hittel rendelkezel, mint senki más az ismerőseink körében.

– Mind rendelkezhet hittel az ember; ha benne van a sorsában, hogy meg kell próbáltatnia, akkor nincs kiút...

– Akkor sem, ha mi – itt az egészen – imádkozunk érted? – sietett kérdésével az öreg, hogy kezet foghasson vele.

– Akkor igen! De akkor az Atyai szeretet törvényén keresztül, beleszólunk annak az embernek az életébe, hogy elmaradjon az a baleset. Ami később, a többi megpróbáltatásokkal együtt, összejön majd egyszerre. Ez egy olyan példa, mint mikor a diák félelemből nem megy el a vizsgákra; habár tudja, hogy neki azt be kell pótolnia...

– Az majd akkor lesz – vágott az öreg a Louis szavába, és megragadta a kezét, hogy a nappaliba vigye. – Gyere, hogy mielőtt az angyaljárás elkezdődne, elbeszélgethessek veled!

Szentestére a háziak, egy nagy karácsonyfát állítottak fel a lépcsőházban. Oda, ahova valamikor Hansi a családja számára, Sarahnak s a születendő gyerekének állította fel a fájukat azért, hogy a faragott bölcsőjét is alá tegye.

– Ne haragudjatok, hogy ilyesmit kérdek tőletek! – nézett meglepődve az öregre. – Ti a karácsonyfákat mindig ide szoktátok tenni?

– Nem... – volt a válasz röviden. – Mostanáig a nappaliban állítottuk fel. De a kedvéért ebben az évben, ide helyeztük most jó régiesen – mosolygott Heikera az öreg, aki a vendégük karjába csimpaszkodott hirtelen, hogy az elérzékenyült szemébe nézzon.

– De mégis! Ki mondta meg ezt nektek?

– Én emlékeztem arra, hogy a „valamikori fiam” a lépcsőházban állította fel azt a karácsonyfát, amit az apjának, és nekem kellett az agyvérzése után leszednünk – válaszolta Heike nagynénje, a nappaliból kiszólva Louisnak.

– Enged meg Ingrid, hogy megöleljelek s megpusziljalak érte!

– És én hol maradok mellettetek? Aki ezt az egészet egyedül díszítettem fel?

– Bocsánatot kérek tőled! De én most mindegyikőtöket egyformán szeretem!

– „Egyformán”?

– Na, jó! Hát nem úgy, ahogyan te most elképzeled.

– Ne gondold hogy féltékeny vagyok a nagynénémre, de ami sok az sok – fogta meg játékosan Heike, a Louis kezét, hogy még az ajándékosztás előtt, a saját szobájába cipelje őt.

Az ebédlőben a házikenyér meg a bor mellett – amit Louis külön erre a célra hazulról hozott – meditációval egybekötött, imastet tartottak, hogy a szentestét ekképp ünnepeljék meg.

– Monddd, Louis! – szólította meg őt lefekvés előtt az öreg. – A körötökben mindig így szoktátok megünnepelni Krisztus születését?

– Jézus születését akartad kérdezni?

– Hát az nem mindegy?

– Nem. Mert Krisztus mindig is az Atya Szelleme volt. És Jézus, az atyai törvények elsajátításával, a szellemi fokozatának a legmagaslatán, harminc éves korában kapta meg a Krisztusi energiát azért, hogy a Messiási feladatát elvégezhesse Vele.

Ennek nagy jelentősége van, mert ezzel Jézus Krisztus nemcsak utat mutatott nekünk; de az Atyához, minket is közelebb vezetett, hogy „Aki hisz Őbenne, soha el ne vesszen, hanem örök élete legyen!..” – válaszolta, majd kezét fogva a ház urával, felment lefeküdni.

Karácsony első napjára az egész család, Thomasékhoz volt meghívva. A fiatal pár, Thomas meg Helga, egyúttal az eljegyzésüket is tartották aznap.

Kényszeredetten megjátszott hangulat fogadta őket, mikor megérkeztek, és a házigazda a nappaliba vezette be. A gazdagon beöltöztetett szobák bútorain, akárcsak egy múzeumban, értékebbnél értékesebb ezüst meg arany tárgyak heverték, mintha ezzel az öreg előtt kérkedni szerettek volna.

– Mondjátok, mikor nyertetek a lottón, hogy a pénzeteket ilyesmikre költitek? Hiszen a világon annyi éhez és beteg van...

– Nem nyertük, örököltém – válaszolta szemrebbenés nélkül Thomas, és mielőtt újabb dicsekvésbe kezdett volna, közbeszólt a menyasszony:

– Na, jó, mi ezzel nem volna szabad, hogy dicsekedjünk. Mivel ennek a vagyonnak megszerzése nem a mi érdemünk...

– S mi a ti érdemetek?.. – kapott az alkalmon az emberünk, hogy ironikus mosollyal megkérdezze: – Az, hogy már jön a gyermek?

– Igen!.. – válaszolta az asszonyság újra pentyegően, majd elpirolva büszkén még azt is hozzátette: – Örvendek hogy észre vetétek, mert nem kell ezen a délutánon, amikor az eljegyzésünket tartjuk, külön említést tennem róla.

– Akkor legalább van miért, hogy gratuláljunk nektek! – fogott az alkalmon Joachim, hogy a feszélyezetté vált hangulatokat feloldja. – Azt hiszem mi is örvendénénk az unokánknak, ha egy szép napon Heike is meglepne vele.

– De, apa! – háborodott fel a lánya. – Hogyan is mondhat szívesen, mikor nálunk más a helyzet.

– Mennyire más, Heike? Mikor úgy tudjuk, hogy az őszi vakációd te is távol az otthonodtól, Franciaországban töltötted? – kapott az alkalmon Thomas is, hogy leleplezze őket.

– Igazatok van! De egyet tudjatok meg, hogy a mi kapcsolataink házasság előtti s nem házasság utáni, mint nálatok! Számunkra az Atyai törvények még szentek, és az útkeresésben is más módszert alkalmazunk, ha arról lenne szó!

– Tudjátok meg, hogy én hiszek nekik! – hagyta helyben a Louis filozófiáját Manfred. – Miért ne lenne manapság ilyen példamutatás is? Pláne, ha azok a fiatalok felvilágosultabbak lettek. Vagy úgy gondoljátok, nem volt elég tanulság az, amit az ezelőtti életükben tettek? Miért kéne manapság a becsületest lenézni?.. Azért, mert a mai felfogásoknak nem felelnek meg és azáltal „ó-módinak” tűnnek? Honnan tudjátok, melyik az igazi út, ha megismerni még nem volt alkalmatok? – mondogatta magát a felháborodott, miközben olyan csend lett, hogy a kandallóban az égő paraszak sziporkázását is hallani lehetett.

– Üljenek le kérem, s felejtsék el azt, amit mondtam! – szólt a villa gazdája erőltetett mosollyal.

– Vigyázz, hogy ne égesd meg magad! – súgta Louis felé Helga, mikor látta, hogy a bőr fotelét a kandalló közelébe húzza. Míg mások más témáról tereferéltek, kétértelműen még azt is hozzátette: – Ha eddig még nem égetted meg magad, akkor ezután fogod!

– Miből gondolod?
– Mert nem vigyáztál arra, hogy más szerelmének tüze – még akkor is, ha azt nem akartad – meg ne égessen téged...

Késő este volt megint, mire a Schmidt család hazaérkezett Louissal, s jóllakottan, de mégis feszélyezetten vonult el mindenki lefeküdni.

Heike – aki egy ideig még az emberünk szobájában tartózkodott, hogy a történetek miatt szóra bírja szerelmét, értelmét veszítve hagyta őt magára.

– Nem szeretem, ha nagyképű vagy! – jegyezte meg a lelke mélyén szigorúan a hang.

– Mit mondtál? – ocsúdott fel gondolatából az emberünk. – Mondd még egyszer, mert nem figyeltem oda!

– Nem szeretem, ha adod a nagyot!

– Mit kellett volna tennem, mikor megvádoltak minket?

– Ti kezdtétek... Vagy nem?

– De igen... Mert zavart a fényűzésük.

– Gondoltátok, hogy meg fogják érteni azt, amit mondtok?

– Azt nem...

– S akkor mit vártatok el, olyan emberektől, akik csak az anyagiakban látják biztonságukat? Akik a szellemtudományi értékekre, nem sokat adnak?... Ők – amit ma velük tettetek – csak irigységnek könyvelték el... Főleg Helga, akinek a lelke mélyén még mindig ott lappang a szerelem lángja – ahogyan mondta... Amiért még elszámolni valód is lesz vele...

– Azért, mert akkor éjjel engedtem neki?

– Neked is jól esett, vagy nem?

– De igen. De ő erőszakolta ki belőlem.

– Szegény ember, hogy sajnállak téged! Ismered azt a közmondást, hogy: „Könnyű a Katit táncba vinni...”?

– Jó, de azelőtt megmagyaráztam neki, milyen bűnnel jár az.

– Milyen bűnnel? Honnan tudod, hogy egyáltalán bűnnel, ha még az eredményét nem ismered? A bűn, csak akkor bűn, ha az ember felismeri azt mögötte... Egy gyermeket nem lehet agyon verni azért, mert a felnőtték tilalmát nem érti meg; hiszen arról őt senki nem világosította fel.

– De őt felvilágosítottam annak előtte.

– És azt meg is értette?

– Nem.

– Miért nem?

– Mert elborította agyát a testi kíváncsi.

– És a tiedet nem?

– De igen...

– Engedd meg, hogy valamit megmagyarázzak neked!: – közölte vele a hang, pontot téve a sok fecsegés végére. – Ő lélekben még csak egy gyermek, s az ő tettét az Atya nem olyan szigorúan ítéli meg, mint a tiedet. Hiszen te az Atya szemében, már kamaszkorú vagy. Neked kellett volna megtartóztatnod magad; legalábbis úgy, mint ahogyan annak előtte már megmagyaráztad neki: hogy a „játékaitok” kölcsönösen kielégítői s ártalmatlanok lehessenek. S nemcsak, hogy lelki nyomot, de testi nyomot se hagyjanak az életében...

Azon az éjjelen Louis semmit nem aludt. Felkavarták őt azok a szavak, amelyek legbensőből fakadtak. Amelyek magyarázatot adtak arra, hogy Helga mire is célzott, amikor azt mondta: „Vigyázz, hogy ne égesd meg magad! Mert ha eddig még nem égetted meg magad, akkor ezután fogod majd!”

Mielőtt bele aludt volna súlyos gondolataiba, imádsága után, csak annyit mondott: – Engedd meg, drága Istenem, hogy hibáimból mások is tanulhassanak!

Másnap, karácsony másod napján megkérte Heike Louist, hogy sétáljon ki vele oda, ahol az azelőtti életében őt – mint öngyilkost – temették el.

Az emberünk először tétozódott, de végül is – mivel karmikus tényezőket látott mögötte – kijelentette:

– Jó! Elviszlek oda téged! Csak ne tégy fel nekem olyan kérdést, amelyre kellemetlen válaszolnom! Légy elnéző a „múltammal” szemben!

Mire az utcára értek, hullani kezdett a hó.

A temető előtt elhaladva, megemléltette Heike Louisnak:

– Tudod mit mondott nagyapa ma reggel?

– Mit?

– Hogy Thomaséknál, a nagyképűségével mindent elrontott.

– Igazán azt mondta? – állította meg a lányt mosolyogva.

– Igen... Mi olyan vicces benne?

– Mert nekem is azt mondták az éjjel.

– Kik „mondták”? – nézett Heike a fiúra. – Kivel beszéltél még rajtam kívül az éjjel?

– A lelkiismeretemmel. Azzal a „benső” hanggal, amelyik gyerekkorom óta, tanácsokkal lát el engem.

– És nekem miért nem adnak ilyen tanácsot fentről?

– Mert nem figyelsz oda – válaszolta Louis elgondolkodva, s szerényen hozzátette: – Különben ezt mindenkinek gyakorolnia kéne, hogy csak a jót engedjék kifejezésre juttatni a bensőjükben. Ez, az ember legfelsőbb ÉN-je, aki őt tanácsokkal látja el...

Mire a Homokgödör vidékére értek, a sűrű hófúvástól fehér volt már minden.

– Látod azokat a tatózó üregeket a sziklák tövében? – kérdezte Louis a lánytól, míg a szemével a távolba mutatott.

– Miért?

– Alatta van az a sírverem, amiről beszéltem nektek.

– Gondoltam.

– Hogyan?

– Csak úgy megérzésből. Mert nyáron, mikor a barátnőmmel kísértáltunk ide, s azt mondtam neki, hogy én már az ezelőtti életből ismerem ezt a vidéket, ő is azt mondta, hogy gyermekkorától erre felé vonzotta ez a hely...

– Melyik barátnőd volt? – tekintett Louis ráncolt homlokkal a lányra.

– Hát Helga Werner! Akivel te, az ezelőtti életedben is lefeküdtél már egyszer...

Louis, még azon délután visszautazott Strasbourgba, hogy a beígért szellemtudományi előadáson még idejében ott lehessen.

Útközben zenét hallgatva, elgondolkodott az ünnepek alatti történeteken.

– Észrevetted, hogy mostantól merre felé hajlik az utad? – a kérdés váratlanul érkezett az emberünknek.

– Melyik utam?

– Amelyen járnod kell!.. Csak arra vigyázz, hogy ne tévedsz össze a szerelmet a szeretettel!

– Megmondanád, mire célzol!

– Most két leány rajongód van – akárcsak az ezelőtti életedben volt –, és ahhoz, hogy ne essél ugyanazokba a tévedésekbe, más technikát kell változtass velük szemben.

– Milyeneket?

– Azt nem mondhatom meg neked!.. De egyre figyelmeztetlek, hogy mindent csak szeretettel s megértéssel kell tenned!

– Köszönöm neked!.. – gondolkodott el Louis a tanácsokon, és

a szemében a rozsdabarnára festett vidék, kopár kontúrjai csillogtak át a hóborította tájon.

Másnap megkezdődtek a szellemtudományi előadások, amelyekre most először más országból is voltak meghívottak.

– Elérkezett az az óra, hogy azokról a titkos kinyilatkoztatásokról beszéljek nektek, amelyekről még mostanáig nem volt „megengedett”, hogy szóljak!..

Ezeket a szavakat a gyülekezetnek, egy középkorú kinézésű, félig sötét bőrű valaki mondta, aki a magas fokú képzettségéhez képest, benső mosollyal, a hallgatóságon is körülnézett.

– Nekünk úgy kell vennünk ezeket a megpróbáltatásos időket, mintha már benne is volnánk azokban... Nem szabad megengednünk magunknak, hogy a tévelygések, amelyeket a gyereklelkületű emberek, a sátáni késztetésekre, a sötét oldalról hoztak le a földre, megfertőzzék a mi nemes lelkünket! Ha mi most, mint útmutatók s mentők valamiféle bizonytalanságot mutatunk a lelki-leg alacsonyabban állóknak, akkor azokban nemcsak, hogy meg-inog az a kevés hit – ami gyertyaként pislákol bennük –, de el is alszik végleg!

Szünetben Louis anyja, a férje mellett állva, megkérdezte csoport-vezetőjüket:

– Csak annyit mondjatok meg nekünk, Sebastian! Ki ez az illető, aki most ezt az előadást tartja?

– Egy jógi... Akit én hoztam Indiából magammal.

– Te hoztad magaddal?... – nézett nagy szemeket meresztve Louis a barátjára. – Akkor meséltél neki rólunk is, mert úgy vettem észre...

– ...Hogy ismeri a gondolataidat?

– Igen.

– Persze, hogy ismeri. Még ráadásul nagyon is jól ismeri, mert

akit ők elhívatnak, az nemcsak hogy tisztában kell legyen azzal, hogy el ne kotyogja a beavatatlannak a titkokat; de azzal is, miként kell megvédenie magát a sötét oldallal szemben...

– Nem értelek! Mit akarsz ezzel mondani?

– Hogy a társaságokban vannak olyanok is, akik semmibe veszik az Atya parancsolatait. És nemcsak hogy semmibe veszik, de ki is forgatják azokat, hogy a mások lelkivilágát is megfertőzhessék vele.

– Thomasra gondolsz?

– Igen.

– De ő még kialakulófélben van, és nekünk segítenünk kell rajta.

– Most nem arra gondoltam.

– Akkor mire?

– Hogy égi titkokat is elmondjatok neki. Amivel az emberben lakozó, sötét oldalt is felvilágosítottátok afelől, mi vár az emberiségre. És azzal most ők is „védekezésbe” kezdtek. Megkaparintva a józanul gondolkodókat is, hogy félrevezessék őket.

– Bocsáss meg nekem, de én erről semmit sem tudtam!

– Itt most nem arról van szó, hogy tudtál, vagy sem; de velük szemben mától más taktikát kell változtassatok, ha azt akarjátok, hogy ők is meg menekülhessenek!

Szünet után a jógi újabb példálózgatásokba kezdett:

– Tudjátok, mi egy igazi vallás?... A SZERETET. Az a szeretet, amit KRISZTUS URUNK hirdetett, és hirdet mai napig is az emberiségnek.

Mondjátok meg nekem, melyik vallás mond ellent ennek?... Egyik sem! Még akkor sem, ha a más vallások közül a szigorúság a törvényt hozó tényező. Mert azoknak a lelki-szellemi fokozatuknak megfelelően adatott e világban... Hogy példát mondjak

róla: Emlékezzetek vissza arra, amikor elsősök voltatok, és hátratt kezekkel kellett, hogy üljete a padban, és csak akkor felehettetek, ha a tanítók vagy tanító nénitek megengedte azt nektek. Később, amikor már érettebbek lettetek, a tanáraitok nem törődtek az ilyesmikkel, hiszen ismertétek már az illetet. Így van ez a vallásokban is, ha jól elgondolkodtok rajta; de a Krisztusi szeretetről szóló tan, minden vallást fölül múlt mostanáig, mert a megbocsátást propagálja, hogy az elkövetkezendő időkben, egy magasabb szellemi fokozatra vezesse fel az emberiséget...

A három nap után Louis visszautazott Eltvillébe, hogy a kihirdetteket átadhassa barátainak is. Január elején Heikeval Marburgba utazott, hogy az egyetem aulájában, a szellemtudományokról tartson előadást.

Sűrű köd borította utakon érkeztek a hotelük elé.

– Szeretlek, Heike!.. Tudd meg, hogy nagyon szeretlek! – tekintett a felvonóban Louis a lányra. Aki most magába gubózva, hosszan elgondolkodva, maga elé nézett.

– Én is szeretlek téged. S már alig várom, hogy együtt legyek veled – mondta a lány Louishoz közelebb bújva, s a következő pillanatban már anyaszült meztelenül álltak egymással szemben a fürdőkádban.

– Nagyon jó érezni a tested melegét! – jelentette ki Louis, miközben a lány csinos alakját nézegette.

– Nekem is, de ilyenkor mindig arra kell gondoljak, hogy a barátnőmmel más pozícióban is voltál.

– Megint kezdod?

– Igen, mert az ilyesmit nem nagyon tudja elfelejteni az ember...

– Én sem! Még akkor sem, ha az ezelőtti életünkben volt. Mert

ha erre az anyajegyedre gondolok – mutatott a lány ágyékára –, akkor Edward kell eszembe jusson; amit azon az éjjelen – amikor megfogtalak titeket –, ezt az anyajegyedet csókolgatta szeretkezés közben...

– Jó! Akkor hagyjuk az egészet!

– Szóval kvittek vagyunk?

– Nem egészen...

– Miért nem?

– Mert az, az ezelőtti életünkben volt, amit már megbántam ebben az életemben. Míg a te tévelygésed nem fejeződött be.

– Honnan gondolod ezt?

– Nem tudom, de valahogy az az érzésem...

Vacsora után – amit a szobájukba rendelték – oda ültek a tévé képernyője elé, hogy játékosan tovább folytathassák azt, amit elkezdtek.

– Mondd még egyszer! – szölt Heike, a fiú ölébe ülve. – Miben vagyunk kvittek?

– Abban hogy te az ezelőtti életedben kalandoztál el, míg én véletlenül ebben.

– Hogyhogy „véletlenül”?

– Mert a testem sem engedett ellenállni engem.

– Óh, szegény lélek! Hogy el ne sírjam magam.

– De akkor még nem ismertelek ennyire téged...

– Hogyhogy „ennyire”?

– Ennyire kedvesnek és szépnek; hiszen azóta, amióta testestől-lelkestől megismertelek, csak a házasság gondolata hajt a kiteljesedésre.

– Itt vagyok! Csinálj velem, amit csak akarsz! Lássam, kibírod azt, amit a múltkor? – dobta le magáról a háziköpenyét, hogy szembe ülhessen Louissal.

Két napra rá visszautaztak Eltvillébe, ahol már nemcsak a lány szülei, de az egész család várta őket.

– Mondjátok! Milyen volt az út? – kérdezte Joachim, a vacsora befejeztével.

– Izgalmas.

– Hogyhogy izgalmas?

– Először, mert ködös és síkos is volt az út, másodszor, mert Louis olyasmikről mesélt nekem, amitől félni is lehetett.

– Mi volt az? Ha szabad kérdezzem?

– A megpróbáltatásos időket idézte föl, amely olyan borzalmas kihatással lesz majd az emberiségre, hogy amióta világ a világ, ilyen méretű természeti kataklizma még nem volt a földön.

– S attól már félned is kellett?

– Igen. Mivel az nagy feladatot jelent számunkra azért, hogy mentsük az emberi lelket.

– És velünk mi lesz? – kérdezte Ingrid félelemmel.

– Össze kell fogunk, hogy együtt mentessük őket!.. Hiszen addigra mindenbe be leszünk avatva. Ami azt jelenti, hogy az nagy feladattal fog járni.

Louis legközelebb a Heike húsvéti szünidejükre tudott csak lejönni Eltvillébe. Addig az Egyesült Államokba, egy tanulmányi útra volt meghívva.

Villámlásokkal meg dörgésekkel teli délelőtt csengetett be a villa ajtaján. Április közepe felé járt, és húsvét másod napját ünnepelte a család. Amikor meglátták őt, egyenesen a Heike szobájába vezették be. Aki már nemcsak, hogy várta őt, de közelgő érettségijére készült éppen.

– Látod! Így szeretem, ha találalak téged!

– Miért?

– Mert akkor nincsen mással, amivel foglalkozz.

– Hogyan értsem ezt? – nézett mosolyogva Heike Louisra.

– Ilyenkor csak a tanulásra összpontosítod figyelmedet, és nem gondolsz a fiatal legényekre.

– Csak nem vagy már megint féltékeny?

– De igen, mondtam már neked: hogy azóta, amióta megjártam veled, a féltékenységi tünetek vissza-vissza térnek ebben az életemben is.

– Ez nem volna szabad, hogy megtörténjen!.. Hiszen tudhatnád, hogy erre az életemre már sokkal érettebben érkeztem, mint arra.

– Tudom, de azért mégis féltetek...

Azon a délutánon a fiatalok, a Rajna-partja mellett robogva végig, bementek Wiesbadenbe, hogy ne csak húsvétra kívánjanak jókat, de a Thomas születésnapjára is gratulálhassanak.

Gyönyörű, nyáriasan-meleg időben érkeztek Sonnenbergbe. Ahol a villa fehér falai úgy verték vissza a nap éles sugarát, hogy az, mire megérkeznek, a nyugatra fekvő teraszukon tündököljön.

– Ugye milyen szép ez a vidék? – jött ki Helga a feljáróra, hogy eldicsekedhessen vele.

– Igen! Tényleg nagyon szép. Hiszen nem véletlenül hívják ezt a vidéket Sonnenbergnek... Ahol a nap, lemenés előtt is visszavisszanéz, hogy megcsodálhassa ezt a szép tájat. Amely, persze mindnyájunknak adatott, hogy az elveszett paradicsomunkat ebben az anyagi világunkban is meg találhassuk...

– Mondd, Louis! – jött ki Thomas a villából, mikor azokat hallotta. – Még mindig ilyen, és hasonló álmokban ringatod magad? Hát nem veszed észre, hogy itt, a földön minden csak egyre megy? Azért, hogy az embernek legyen valamije? Hiszen mit ér az ember, ha nincs semmije se?

– Óh, Thomas! Hogyan is mondhatasz ilyesmit? Különben

tudd meg, hogy már nem csodálkozom a felfogásodon! Hiszen annyira beburkolt az anyag téged – amiben hiszel –, hogy már ki sem látszol belőle.

– Én abban hiszek, amit látok éppen. Nézzetek csak egy pillanatra a garázsom elé! – mutatott a villa másik oldalára. – Egy új Ferrarival leptem meg magam.

– Akkor adja az Ég, hogy még nagyon sokáig élvezd a sebességet benne! – nyújtotta Louis barátságosan a kezét, amikor látta, hogy nincs kivel beszélnie.

– El kell mondjunk valamit nektek! – terelte Helga másra a beszédet.

– Mit? – tekintett kíváncsian Heike a barátnőjére.

– Hogy májusban esküszünk. S mivel a meghívók csak most készülnek, még titokban tartjuk a meghívottak előtt...

– Gratulálunk nektek! Elvégre ideje volt már, hogy – mielőtt a gyermek megérkezne –, összeházasodjatok... – jegyezte meg Louis fellélegezve. Majd hazafelé menet e témát tovább folytatta:

– Ne haragudj! De a kettőjük tervéről mondanék valamit! Hogy te is felismerhesd, melyek az Atyai törvények a vadházassággal kapcsolatosan. Pláne ott, ahol már jön a gyermek...

– Mondjad csak, mondjad! Még meg is kérnélek téged erre!

– Először tudnod kell, hogy milyen kritériumok és törvények alapján történnek a leszületések, mert csak annak alapján ismerheted fel az igazságot. Hiszen Isten teremő törvényében semmi nincs, ami véletlenül történt. Már abból a szempontból sem, mivel a lelkek időbeli és térbeli helyének megfelelően, kell születnie. Ahhoz, hogy egy megfelelő beállítottságú lélek, hova és kihez érkezik, azt a szülő meg a gyermek összfeladata állapítja meg.

Egy lelkileg-szellemileg magasabb fokon álló lélek, már eleve megpecsételtnek érzi magát, ha a szülők az Atya által megszentelt

összekapcsoltságot a születése előtt még nem rendezték el. S mert annak a törvénytelen „összeállásnak” is meg van a maga büntetése, ne gondolja egy ember sem, hogy az nincs kihatással az életükre! Mert nem csak, hogy „ahogy vet, úgy arat” példázatra megy minden, de eleve az őket felkereső lelket is megpecsételik azzal. Ezért van az a sok megpróbáltatás egyes családok körében, mert nem tudják, hogy az Atya igazságos törvényén kívül más semmi sincsen, ami megvédje őket...

– Nem tudom, drágám – vágott a lány a Louis szavába –, de nekem az az érzésem, hogy ez a Thomas, csak megjátssza magát előttem?

– Honnan gondolod ezt?

– Úgy viselkedik, mint aki lelki táplálékra van szorulva, és közben adja a nagyot, hogy a vagyona miatt fel nézzenek rá.

– Tudd meg, hogy én is sajnálom őt! – jegyezte meg az emberünk. – És tudod miért?.. Mert megkeményítette szegény a lelkét azzal, hogy a vagyonát fokozza, ami még mélyebbre fogja le-süllyeszteni őt, mint ahol állt az inkarnációja előtt... Ha nem fog változtatni az életmódján, a karmikus megpróbáltatások áldozatává fog válni.

– Honnan gondolod ezt?

– A jó Isten karmatörvényében van egy nagy igazság. És az, az: hogy senki sem térhet el a felvállalt feladata elől. És amint tudjuk, ő a Krisztus Urunk megbocsátó szeretetének törvénye által még a börtönbüntetése alól is fel volt mentve. Ezért, az ezelőtti élete kiegyenlítését sem vihette végbe. Nem beszélve arról, hogy a vagyonához való jutásával ő homlokegyenest ellentétes útra tért el...

– Szóval akkor mi is hozzá segítettünk neki a rossz útra téréséhez?

– Így is mondhatnánk ezt.

– Nem figyelmeztethetnénk őt még egyszer, mielőtt a karmikus balesetek nem történnek meg?

– Ha nem figyelmeztettük mi őt eleget, akkor senkit sem ebben az életben. Hiszen ő is csak egy ember, kit megpróbáltat a pénz meg a vagyon gyűjtése. Ezért ő kell tanuljon belőle.

A Helga és a Thomas esküvője, hatalmas pompával volt megtartva. A régi baráti körükkel együtt, most Sebastian is ott volt velük.

Wiesbaden legnevezetesebb helységében, a Kurhaus nagytermében volt az ünnepi vacsora feltálalva, ahol leginkább a város előkelőségei ünnepeltek.

Egy csendes, május esti szombatnak ígérkezett az a délután, amelyre a barátok már jó előre felkészültek. Felvéve azt a megértő, szeretetet sugallta érzelmi világot, ahol a csipkelődéseknek már helyük sem volt. Hiszen a világ szeméért sem tehatték, hogy ott, azokban az előkelő helységekből a felhalmozott vagyonukért, rájuk pirítsanak.

Májusi, virágba borult utakon érkeztek Louisék a Kurhaus elé, ahol a jól öltözött tömeg, már izgatottan várta a templomból érkezőket. Az előtér annyira megtelt a beérkező kocsikkal, hogy a Rolls-Royce-szal érkezőknek már alig akadt hely megállásra, s amíg a többiek elterelték onnan, az öreg nyugtalanul szólt Louishoz:

– Ti értitek ezt a színjátékot? Hiszen több mint egy éve együtt élnek, és a menyasszony, aki fehér fátyolt vett most a fejére még előrehaladott állapotban is van a vőlegénytől.

– Nem számít, Heinrich bátyám!.. Kérlek, felejtsd el ezeket! A fontos az, hogy Isten elé felkészülten menjen az ember. Hogy Őelőtte egymásnak szeretetet, megértést és összetartozást ígérjenek.

– Tudom-tudom – hagyta helyben az öreg, és intett, hogy a többi meghívottakkal – a menyasszony meg a vőlegény után – a fogadóterem felé igyekezzenek.

A félgömb kupolás, hatalmas előcsarnokon keresztül áthaladva a barátok a hátsó kijárat felé igyekeztek a tömeggel, hogy ott, a Kurhaus bejáratában kapott pezsgőspoharaikkal kezükben, a virágba borult parkra le láthassanak. Még alig szívták tele magukat az illatos levegővel, valaki megjelent, hogy a frissen házasodottak társaságába hívja őket.

– Tulajdonképpen, mi úgy képzeltük el, hogy innen, a távolból szemléljük a fiatalokat. De várjon, megkérdem még egyszer a franciaországi vendégeinket, hogy ők hogyan képzelték el! – jelentette ki az öreg, majd Louishoz és Sebastianhoz fordult, hogy a francia beszédükben félbe szakítsa őket: – Ne haragudjatok, hogy zavarlak titeket!.. Thomasék úgy kívánják, hogy a közelükben legyünk!

– Hát nem úgy egyeztünk meg, hogy a rokonságukkal hagyjuk ma őket?

– Mondjátok! – tűnt fel Thomas Louis mellett, aki az emberünk utolsó szavát is meghallhatta. – Számotokra nem vagyunk mi éppen olyan jó testvérek, mint az eltavilleiek?

– Hát nem éppen! – válaszolta meg Manfred, a vőlegény után sietve. – Mondd már meg nekik az igazat!: Hogy már rég eltávolodtak tőletek! Hogy saját magukat közösítették ki közületek!..

– Bocsásson meg nekem Werner úr, hogy most én válaszolom meg önnek! – szólt a felháborodott após szavába vágva Sebastian, mikor látta, hogy Louis elpirul, és rá néz segítségért. – Egy szelemtudománnyal foglalkozó SEGÍTŐ, vagy MENTŐ, semmiképp sem tehet ilyesmit. Annál is inkább, mert egy Thomashoz és csatlósához tartozó, hasonló „tékozló” nagyobb szeretetet kell

kapjon tőlünk. Elvégre, azt is tudjuk, hogy: „az Atya jobban örül annak az egy tékozló fiának, mint annak a kilencvenkilenc igaz gyermekének, akik sosem távolodtak el Tőle.” – Sebastian tapintatos szavai után Louisék végül is oda húzódtak a fiatal pár s családtagjaik mellé, hogy együtt ünnepelhessenek, majd a Friedrich von Thiersch Saalba lépve, a menyasszony s a vőlegény közvetlen közelébe – melyen a névjegykártyájuk volt – egy nyolcszemélyes asztalhoz ültették le őket.

– Ez hihetetlen! – súgta Louis, Heike fülébe. – Ezek egy egész színházat béreltek ki maguknak erre az estére. Ilyet csak a filmekben lát az ember, amikor Cannesba megérkeznek a művészek, és ilyen kivilágított termekbe vezetik be őket.

– Tudom...

– Honnan tudod? Jártál már itt, hogy ennyire ismered?

– Nemcsak, hogy jártam, de már többször is voltam ebben az épületben. Amint említettük, valamikor mi is ráztuk a rongyot és adtuk a dúsgazdagot. De azóta, amióta felvilágosítottál minket, csak a legszükségesebbek kellenek.

– Szóval én voltam a mumusotok, aki úgymond, más belátásra bírt titeket. Hát nem lenne most jobb, ilyen nagy lábon élni, és szórni a pénzeteket?

– Nem! – vágta rá Heike dühösen.

– Megmagyaráznád nekem, hogy miért?

– Mi van! Most vizsgáztatni akarsz engem?

– Áh! Dehogysis... Csak kíváncsi lennék a te mostani véleményedre!

– Majd megmagyarázza nagypapa neked! Elvégre ő volt az indítványozója, és neki köszönhetünk manapság mindent.

– Mi mindent?

– Hogy lelkileg boldogabbak vagyunk, mint akkor. Márpedig

azért is, mert a felhalmozott vagyonunkból nagyon sok öreget és éhező gyereket mentünk meg... – Heike arca elváltozott, s a szemei is könnybe lábadtak hirtelen. – El sem tudod képzelni azt a boldogságot, mikor jönnek a köszönő levelek fényképekkel benne. Amikor egy tál étellel a kezükben, azok a gyerekek mosolyogva a fényképezőgép lenscéjébe néznek. Egyenruha van rajtuk, és iskolába járnak a mi pénzfölöslegünkéből...

– Kérem, ne haragudjanak! – merészkedett Thomas az asztaluk közelébe. – De egy pár percre elrabolnám a francia vendégeket, hogy megmutassam az épület helységeit nekik – nézett az öregre, aki éppen – abban a percben a Heike szavait hallva – elkezdett magyarázni valamit.

– Jó! – egyezett bele ímmel-ámmal –, ha a művészeti oldalát akarod nekik megmutatni, akkor legyen.

– Heinrich bátyám, csak nem féltesz minket? – nézett az öregre Louis.

– De igen! Sohasem lehet tudni, hol kísért meg titeket is az ördög. Pláne ha Thomas a játékterem felé vezet titeket. Ahol a tétek nagyok és csábítóak. Mit gondoltok, én – mint eltvillei – hány-szor látogattam már meg azt a helységet?.. Azért mondom, hogy eltvillei – folytatta egy kis idő múlva az öreg, az ünnepeltre nézve –, mert abban az időben egy Wiesbadenit sem engedtek be ide, azért, hogy ne játsszon össze a bankossal. Azt hiszem, abban az időben, Thomas se lehetett volna törzsvendége annak az ördögi helységnek...

– Schmidt úr, kérem! – szólta a vőlegény az öreg szavába vágva. – Már ne túlozzon ennyire!

– Higgyétek el, tudom miről beszélek! Mert annak a játéknak én is a rabja voltam, hogy megmutassam a világnak, hogy én is milliókra teszek szert; mert akkor még azt hittem, hogy ilyen

mércével mérik az embert... Szenvedély az egész, ahogyan Dosztojevszkij „A játékos”-ban írta. Hiszen ő is átlátott már ezen.

– Dosztojevszkij?... – emelte fel Sebastian a szemöldökét. – Ő is járt erre?

– Hát persze! – vágta rá Thomas büszkén. – És nemcsak, hogy járt, de innen merített ő is, akárcsak Goethe, tapasztalatokat az életében.

– Ha ő is itt merített tapasztalatokat az életében, akkor, ennek az épületnek a megtekintése nekünk sem fog ártani – szögezte le Louis, majd kacintva az öregnek, intett Sebastiannak, hogy induljanak.

Thomas a vendégeit először a játékterembe vezette, hogy ott megmutathassa nekik, melyik asztalnál játszik esténként.

– Rien ne vas plus! (Senki többet!) – hangzott el éppen a jól ismert szöveg, mikor odaértek. Ekkor a jól szituált és jól öltözött vendégcsereg a zsetonjaikkal a kezükben, a rulett forgására néztek.

– Látjátok! Ez az én világom... – jegyezte meg halkán az ünnept. – Nagyjából itt gyűjtöm össze a pénzemet... Már ezért sem kell külön dolgoznom. Elvégre ti is tudjátok, hogy: aki dolgozik, annak nincs ideje pénzt keresni! – nevetett erőltetetten Thomas, és intett, hogy kövessék őt.

A termék megtekintése után a vendéglátó, valami hátsó gondolattal, egy olyan helységbe vezette be őket, hol egy magas rangú tisztiruhába öltözött férfi tetőtől talpig álló festménye volt. Ahol a bejárat ajtó mellett lehajtott fejű szolgák hódoltak neki.

– Tudjátok ki ez az illető? – intett Thomas, incselkedve a szemével.

– Valami generális?

– Majdnem eltaláltátok – válaszolta, és büszkén hozzátette: –

A híres Vilmos császárunk, mert ő is itt járt ebben a teremben. Ezért nevezték el ezt a termet: „Salon Kaiser Wilhelm”-nek.

– Érdekes – jegyezte meg Sebastian ironikusan.

– Mi érdekes benne?

– Hogy itt, ezen a világon érdekből mindenki mindenkinek hódol, de a Teremtőnknek és az egyszülött fiának, a Messiásunknak senki sem hajt manapság fejet. Sőt, még nem is hisznek benne, habár Ő fog ítéletet mondani erre a világra...

A barátainknak éjjelbe torkolló, kellemes hangulatot árasztó ünneplésben volt részük. Szokásaiktól eltérően úgy próbálták összekötni az átélt élményeket, hogy a megértésnek és a szeretetnek adták át magukat. Táncoltak, s a régi meg a modern táncok ritmusára, összebújva szórakoztak. Az öreg éppen egy kérdést tett fel Sebastiannak, mikor egy jóképű fiatalember az asztalukhoz lépett, hogy a legfiatalabb s a legszebb hölgyet táncra kérje:

– Szabad egy táncra? – tekintett először illedelmesen Heikera, majd a felnőttek felé fordult engedélyeztetésre.

Az elpirult leány – akinek a szemei a kristálycsillárok fényét tükrözték most vissza – inkább a vendégük válaszára várt, mint-hogy táncolni menjen az illetővel.

– Ha nem haragszik meg – tekintett kérelemmel Heike arra a legényemberre –, jelenleg fontos megbeszéléssel vagyunk elfoglalva!

– Menj, kérlek! Ne utasítsad vissza azokat, akik ilyen kedvesen kérnek fel táncolni téged! – jelentette ki Sebastian, megállva a beszedével.

– Persze, hogy úgy illik! – helyeselte Louis is a barátja szavait, és kedvesen a rózsaszínben játszadozó leány keze fejére helyezte a tenyerét.

Heike – mintha hirtelen cserben hagyták volna – felugrott,

hogy a következő zene bekezdésekre ott lehessen megint közöttük.

– Mi történt, Heike drága?... Csak nem hagytad cserben azt a fiatalembert? – kérdezte Joachim tőle, mikor az kivörösödve viszszaült helyére.

– Nem, apa... Azt nem.

– Akkor mi történt, hogy ilyen hamar jöttél vissza?

– Már te is kezded, Louis? Mondjátok! Megakartok szabadulni tőlem?

– Áh! Dehogya, édesem! Csak azt akartuk tudni, hogyan léptetted le azt a fiatalembert?

– Megmondtam neki az igazat.

– Milyen igazat?

– Hogy francia vendégeink vannak, s azok szellemtudományal foglalkoznak... S tudjátok, mit mondott ő erre? – mosolygott Heike rajta.

– Mit?

– Hogy őt is érdeklik ezek a témák.

– Ki lesz majd hirdetve! – sietett mondani Sebastian. – hogy: „akinek füle lesz a hallásra, és szeme a látásra”, még utolsó percben is megváltozzék...

Hajnal felé, mielőtt vége volt az ünnepségnek, s a barátok elköszönni mentek az ünnepeltekhez, a menyasszony félrehívta Louis-t, hogy közöljön valamit:

– Elvártam volna tőled, hogy legalább egyszer kérj fel táncolni! Ha nem is egy rázós rumbára, de egy lassúbb tangót én is kibírtam volna.

– Helga drága! Még Heikeval is csak egyszer táncoltam – nézett Louis a menyasszony előrehaladott állapotára.

– Jó! Még azt is megérttem, hogy nem vagy annyira oda értem!

De tudd meg, hogy én akkor – amikor azon az éjjelen bementem hozzád – már nagyon is szerettelek, s egy örök életre való emléket akartam tőled.

– Bocsáss meg nekem, de...

– ...Még mielőtt valami kibúvót keresnél, csak annyit akartam ezzel mondani, hogy holnapután a Hawaii-szigetekre repülünk. És ki tudja mikor, és hogyan látjuk majd egymást újra...

– Óh! Helga drága!

– De ha valami történne velem – ezt azért mondom, mert nem valami jó érzésem van ezzel az utunkkal kapcsolatosan –, akkor ne feledd hogy nagyon szerettelek s a legdrágább emlékemet őriztem dobogni a szívem alatt. Amit persze neked tartogattam...

Helga szavaitól Louis azon az éjjelen alig tudott aludni. Úgy hánykolódott az ágyában, hogy még a szobáját megosztó barátjának, Sebastiannak is kétélyei támadtak amiatt.

– Mit mondott neked Helga, mikor elköszönni mentél tőle? – tette fel kérdését Sebastian, az összecusukható ágya szélére ülve, mikor látta, hogy Louis már a homlokát is törölgeti idegességében.

– Hogy a hawaii útjukkal kapcsolatosan nincs valami jó érzése.

– Érdekes! Nekem is azt mondta.

– Mikor?

– Az éjjel... Tánc közben.

– Nem láttam volna, hogy táncoltál vele...

– Az ismerőseink közül mindenkit megtáncoltattam. Persze úgy is illett, vagy nem?

– Jó-jó... és mit mondott még neked?

– Hogy tőled van a gyermeke! Persze ezt anélkül, hogy mondta volna, már régen tudtam.

– Miből?
 – Abból, hogy a feladatok mindig az ezelőtti életünkből adódnak, és az akkori tévedéseidet, most helyre kellett volna hoznod!
 – Azt is tudom!.. De neked milyen érzéseid vannak ezzel kapcsolatosan?
 – Hogy az élet számodra, még nagyon sok meglepetést tartogat.

Két hétre rá megtörtént a baleset. Louis épp Párizsban volt, mikor a hotelszobájából felhívta Heiket, hogy a sikeres előadásáról számoljon be:

– Halló! Te vagy az, drágám?
 – Igen...
 – Végre, hogy sikerült elérnem titeket! El sem tudtam képzelni, kivel beszéltek ennyit. Egy órája próbállak felhívni titeket s a telefonotok egyfolytában foglaltat jelez...
 – A Helga szüleivel beszéltem éppen – közölte Louissal el-elakadozó hangon.
 – Miért ilyen sokáig?
 – Mert a leányát a Hawaii-szigeteken nagy baleset érte...
 – Nem értem.
 – Azzal a kocsival, amit ott, Oahun béreltek, Thomas egy olyan tömegkatasztrófát okozott, hogy a rendőrség már is őrizetbe vette őt.
 – És mi van Helgával meg a gyermekével?
 – Helga meghalt, míg a kicsijét megmentették a szülések...
 Hallod, Louis?
 – Igen, igen... Csak elgondolkodtam rajta.
 – Mond! Sebastiannal tudtatok róla?
 – Hogyan kell ezt értenem?

– Megéreztetek, és őket nem figyelmeztettétek?
 – Hogyan lehetett volna őket előre figyelmeztetni?
 – Megmondtátok volna, mi áll a sorsukban, s amíg Helga nem szül, ne menjenek sehova sem.
 – Ez nem állt a sorsukban. Ők formálták maguknak úgy, hogy más útra tértek, s az Isteni gondviselés elől is elfordították a fejüket! – tette hozzá szomorúan Louis, majd miután letette a kagylót, a fejét a tenyerei közé fogta.
 – Drága jó, Istenem! Miért kellett ilyen hibákba és tévedésekbe esnem? – kérdezte az emberünk suttogva, mintha valakitől választ várt volna, majd kitekintve a hotelszobája ablakán, az Eiffeltorony irányába vetette szemét, mely a távolban – úgy kivilágítva – büszkén emelkedett a felhős eget fölé.

– A Thomas hibájából történt az egész – mesélte Louisnak az öreg, mikor két napra rá Eltvillébe érkezett. – Összeveszhettek hogy Thomas Honolulu utcáin, olyan meggondolatlanul vezett.

– Nem érdemes, hogy újabb találgatásokba kezdjünk! – szögezte le az emberünk. – Ugyanis most, a sorsok kiegyenlítő szerepére kéne összpontosítsuk a figyelmünket. Hiszen egy ember sem várhatja el az élettől, hogy neki kacsalábon forgó várat építsenek, hogy ő abban dőzsölgjön, amikor neki még fizetni valója is van, e világgal szemben. Ha ő ezt a világot éhezni meg nélkülözni hagyta, akkor az Atya még azt is elveszi tőle, ami esetleg a saját érdeme volna. Sajnos most kénytelen lesz a hibáit meg az adóságait leveleznie, amit, úgy gondolom, hogy az Ég be is fog hajtani tőle.

– Mond, Louis! – szólalt meg újra az öreg. – Mi nem vagyunk hibásak abban, hogy annak idején bele szoltunk a sorsába?
 – De igen. De csak annyira vagyunk hibásak abban, mint egy

szülő, a gyermekével szemben lenne. Aki a gyermekének a legjobbakat akarja, és amiről később kiderül, hogy az a jó – ami nem is olyan jó volt, mint ahogyan gondolta – a gyermekét a rosszra sarkallta. Sebastian, ha jól emlékszem megmagyarázta Thomasnak s nektek, mivel jár az ha az embert a sorsától „eltérítitek” – nézett Louis az öregre. – Erre gondolt akkor, amikor Thomas sorsáról beszélt nektek. Mivel feloldatni valakit a vezekléséből, számára annyit kellett volna jelentsen, hogy megváltozzon, és nem az anyagiakat halmozva vagdalkozzon maga körül.

Azon a meleg, májusi délután kísértáltak a fiatalok a Rajnaparra.

Sötét felhők borították az eget. Louis megfogta Heike kezét, hogy ezt mondhassa:

– Gyere, megmutatom neked azokat a helyeket, ahol én, az ezelőtti életemben a szüleim mellett éltem!

– Biztos vagy benne, hogy te voltál az, és nem egy másik gyermek?

– Te drága, egyetlenem! – nézett mosolyogva az emberünk Heikera. – Te most egy olyan kérdést tettél fel, amivel egy álom példáján keresztül válaszolhatok csak neked. Ez egy olyan bonyolult folyamatnak a törvényszerűségeit rejti magában, aminek kihatását kevesen ismerik még...

Valamikor, jó pár évvel ezelőtt, azt álmodtam, hogy kicsi gyermek voltam, s anyám kézen fogva vitt engem az orvoshoz. Pont ilyen idő volt, mint most, mikor átléptük a háziorvosunk küszöbét, hogy megvizsgálhasson. Ez a kép eltűnt előlem, és hirtelen felnőtt lettem, hogy én vigyem anyámat az orvosunk elé; aki már akkor annyira le volt gyengülve, hogy alig lélegzett.

Ez az álom nagyon sokáig foglalkoztatott engem. Semmiképp

sem tudtam rájönni az értelmére. Mert még nem voltam olyan idős, hogy ez megtörténhessen. És mit ad az ég, nem is oly rég, anyám lett rosszul, és nekem kellett az orvoshoz mennem vele... Nem is ez az érdekes benne, hiszen ezzel csak közelebb akartalak vezetni téged a válaszomhoz: Az ember álmában vagy ébrenlétében, mindkét állapotot reális valóságnak látja, habár az összehasonlítási eszközei hiányosak; mint például az itteni életünk, és a túlvilági, igazi életünk között. Az hogy az 1700-as évek elején a szüleimmel erre sétáltam, az is egy olyan kép most, amely az életünk összetevőiből állnak, hiszen a lélek csak azt viszi a következő életébe magával, ami számára legfontosabb. Az elért eredményeket, az újonnan felvállalt feladatával. Így állíthatja össze, sok-sok testöltése folyamán azt a fizikai burkolatot, amelyet a szüleitől kapott. Szóval, ha nem is százszázalékosan, de én voltam az a kisfiú, aki az ezelőtti életében Eltvillében élt. Aki aztán elvett téged, hogy tapasztalatokat gyűjtsön a következő életére...

Semmi sem véletlen – folytatta, mikor Heike megállt egy pillanatra, hogy a hősünk szemébe nézzen –, még akkor sem, ha sokszor úgy tűnik nekünk. Hiszen egy örök *ISTENSÉGBEN* élünk s onnan nem távozhatunk el, még saját akaratunkból sem...

Helga teteme és koraszülött gyereke után a nagyszülőknek kellett a Hawaii-szigetekre repülniük, hogy haza hozhassák onnan őket. Szomorú napokat éltek át az elvilleiek.

A temető megtelt kíváncsiskodóval, és a barátaink a családtagokkal szemben, a koporsó közvetlen-közelében álltak, hogy a pap búcsúztató beszédére is oda figyelhessenek. A szavaiból ítélve, arra is rájöttek, hogy Thomasék, nemcsak hogy megjátszották, hogy az esküvőjük napján a templomból érkeznek a Kurhaus elé, de annak előtte még az egyházból is kiléptek.

– Ha nem haragszol meg, Manfred!? – szólította meg a teme-

tés után, a barátját Louis. – Megmagyaráznád nekem, mire célzott a pap, amikor azt mondta, hogy...

– Ne is mondd tovább! Eleget bosszankodtam az esküvőjük napján rajta, amikor kijátszva magukat, azt hitték, hogy a jó Istent is félre vezethetik a primitív színjátékukkal...

– Most már nem érdemes bosszankodnod raja! Ami megtörtént, az megtörtént – jegyezte meg Louis a barátja hadonászó keze fejére téve a tenyerét.

– De ha egy kicsit is hallgattak volna az emberre, nem történt volna meg az a baleset.

– Lehet, hogy igen, s lehet, hogy nem. Hiszen az ember a sorsát nem kerülheti el. Itt – az ő esetükben – nem ott tévedtek, hogy nem jártak templomba s a vallásukat nem gyakorolták benne, hanem az Atyától is eltávolodtak, s csak az anyagban hittek, mely persze lehúzó erővel volt a sorsukra...

A barátaik meghívására a temetőből egyenesen a gyászoló családhoz mentek, ahol azzal egy időben, újabb híreket is megtudhattak.

Útközben Manfredék házukhoz közel – ahogyan kiszámíthatatlan minden az életben – az öreg Schmidt félre lépve, kibicsaklította a bokáját.

– Várjatok, Louis! – szólta Rudolf az apja mellől ijedten, és tétozott, hogy mit tegyen. – Gyertek segítsetek, hogy legalább a házba vigyük be őt!

Az idős ember a fájdalomtól falfehér lett hirtelen, s a két fiára támaszkodva, fölkapott bokával tekintett az oda sietőkre.

– Úgy kell nekem, mert ítélkeztem! – mondogatta útközben.

– Hagyd most ezt, Heinrich bátyám! Mindjárt megnézzük odabenn, hogy mi történt vele, csak légy egy kis türelemmel!

– De így jár az az ember, aki ítélkezik mások fölött! – szidta

magát a pórul járt, mikor a házba léptek és egyenesen a díványra fektették őt.

– Semmi értelme sincs, hogy szidja magát az ember! – szólta rá apjára az idősebbik fiú, mikor látta, hogy az még szenved is mellette. – Inkább azon legyünk, hogy minél hamarabb ki hívhassuk a mentőket. Mert az is lehet, hogy törés vagy repedés is van mögötte...

– Várjatok, kérlek! Először megvizsgálom én, s ha nem sikerül, akkor megtehetitek – szólta szinte Rudolf szavába vágva az emberünk, majd felgyürkőzve a kibicsaklított bokája fölé helyezte tenyerét.

Ekkor mindenki oda gyűlt köréje.

Louis a bal kezével megemelte az öreg lába szárát, s akár egy elektromossággal töltött gépezet, a jobb tenyerével körül sugározta a dagadni készülő részeket. Végül, a sarkánál megfogva, rándított egyet azon, hogy helyre húzhassa.

Halotti csend lett egyszerre. A páciensünk elkomolyodott, és lassan, kisimult homlokkal fölegyenesedett.

– Na, mi van? – kérdezte Rudolf tőle, mikor látta, hogy az apja mosolyogni kezd.

– Semmi különösebb. Csak elmúltak a fájdalmaim.

– Talpra tudsz állni?

– Hát persze! Várjatok, meg is próbálom most! – tápáskodott fel az öreg. – Ez nem igaz! Louis új lábat csinált nekem. Még azelőtt sem volt ennyire fájdalom mentes... Mondd! – nézett az emberünkre mosolyogva. – Nem tudnád a lumbágómat is meggyógyítani?

– Azt nem... – nevetett Louis. – Azt te, saját magad kell kezelned úgy, hogy leteszed lelki terheidet.

– Jó, jó! Már tudom, mire célzol. De ígérem, hogy hamarosan én is megváltozom!

A mellette lévő szobából fölsírt egy gyermek.

– Jé! – kiáltott fel Heike. – A Helga kicsije. Láthatnám én is a kis árvát? – tekintett Hannára a kérdésével.

– Igen. De tudjátok meg, hogy ez nem árva! – válaszolta sértődötten. – Itt vagyunk mi neki, ha arról lenne szó – sietett kihozni a csöppséget, hogy eldicsekedhessen vele: – Nézzétek, milyen duci, egészséges nagy gyermek!

– Mennyire hasonlít Helgára! – jegyezte meg Heike. – De Thomasból nem látok semmit se...

Louis, aki oda gyökerezett lábakkal figyelte a gyermeket, halkan megjegyezte:

– Mit vártok el attól a csöppségtől?.. Azt, hogy a szülői vonásokat már is testén viselje?

Ekkor a háziak tekintete össze találkozott, s kíváncsian figyelték az emberünket. Aki a következő pillanatban oda lépett, hogy a Hanna kezéből kivegye a gyermeket.

– Ha akarjátok, megmondom nektek, hogy mi lesz az életében! – nézett a poronty tenyerébe.

– Na, mondd már! Mit látsz benne? – kérdezte tőle Heike, nagy szemeket meresztve.

– Most még nem mondhatok semmit. Majd, ha egy kicsit nagyobb lesz, több mindent mesélek róla – tekintett elpirulva a gyermek nagyszüleire.

– Jó! Csak ne feledd el, amit mondtál! – szögezte le Manfred, hogy a vendégeit a nappaliba hívja.

* * *

A Heike sikeres érettségije után, ahogyan azt a fiatalok megbeszélték, leszaladt Louis Eltvillében, hogy ígéretéhez képest elje-

gyezhesse őt. Június közepe felé járt, és újabb hóhullámok törtek be a Rajna vidékére. Ugyanolyan melegek voltak, mint mikor Louis először jött a városukba.

A Schmidt-féle villa kapui tágra álltak, hogy a vendég behajthasson rajta. Hősünknek hirtelen az volt az érzése, hogy őt családtagként várják haza. Megpróbálta azt is megfogalmazni magának, hogy mi az, ami őt erre a hangulatra csalta. Ekkor eszébe jutott az az álma amikor őt a nagymama tárt kapukkal várta haza.

– „Tudtam, hogy ő segíteni fog neked, hogy ki találj az erdőből...” – hallotta Louis a nagymama hangját újra, és elmerengve a bejárati ablak irányába nézett, ahol most Heike mosolyogva a nyitott táblák közt integetni kezdett neki.

– Isten hozott, drágám!

– Isten áldjon! – köszönt vissza Louis is bajor tájszólással, és mosolyogva az autó csomagtartójához sietett, hogy kiemelhesse azt a nyári virágokból összeállított csokrot, amelyet eljegyzésükre hozott.

– Tessék, édesem! Fogadd úgy tőlem, mintha életünkben sosem váltunk volna el!

– Apropó, életünkben... Gyere fel egyszer, hogy még mielőtt az eljegyzésünket tartjuk, valamit tisztázzak veled! – fogta meg Heike a Louis kezét, hogy a szobájába vigye.

– Mondd, kérlek! Nem vettél észre a múltkor semmit azon a gyereken? – tette fel kérdését a lány, miután behajthatta maga mögött az ajtót.

Louis csak bámult, mintha nyakon csípték volna.

– Az a gyerek mind jobban és jobban reád hasonlít, s nem Thomasra.

– Reám?

– Igen, rád. S még azt is észrevettem, hogy te is tudtál róla,

nemcsak a Helga szülei; akik könnyes szemekkel figyeltek téged, mikor a kicsit a karodba vetted...

Louis az ablakhoz ment, hogy a délutáni fény zuhatagára vessen szemét.

– Nem tudom, hogy megtudsz-e bocsátani nekem. Hidd el, én mindenre gondoltam volna, de hogy Helga, ennyire rafináltan csal majd törbe engem, arra nem.

– Jó! Azt már megbocsátottam neked – lépett Louishoz közelebb. – És a gyermekedet is megbocsátom most annak fejében, ha az ezelőtti életem hiányosságait többé nem hányod fel!

– Óh, angyalkám! Mire nem gondolnál...

– Azt hiszem te is így magyaráznád sorsunk karmikus kihatását a jelenlegi életünkre nézve, vagy te nem gondolkodtál el ezen?

– De igen, csak én nem akartam feleleveníteni neked. Voltaképpen a számunkra ez egy vérző seb, amelyet ha megpiszkálnak, el is rákosodhat a házasságunkban...

Az eljegyzés alatt ez a téma tovább folytatódott a családtagok körében. Akkor már mindenki bővebb magyarázatot várt Louis-tól.

– Még csak annyit mondjál meg! – kérdezte elkomolyodva Hildegard tőle. – Gondoltad volna, hogy azok után, ami Helga és közted történt – amiből egy gyermek is lett – meg fog majd bocsátani Heike neked?

– Hát persze! Ennek így kellett lennie, hogy a tévedések és a bűnök, az ezelőtti életünkből kiegyenlítődjenek – válaszolta a hősünk, miközben békülésképpen a leány keze fejére helyezte tenyerét.

Másnap a fiatalok kísérték a temetőbe, hogy a Helga sírjánál még egyszer a kegyeletüket tegyék le.

Amint nézelődtek, újabb koszorúra bukkantak.

– Nézd, mit íratott valaki erre! – emelte fel Heike a fekete se-lyemszalagra írt szöveget, hogy felolvashassa:

Kérlek, bocsáss meg „odaát” nekem!

Szerető férjed.

– Ha Thomas a Hawaii-szigeteken van, akkor ki helyezte ezt ide?

– Honnan tudjam, drágám? Biztosan megkért valakit, hogy részéről is helyezzenek koszorút megemlékezésül. De mondok én valamit! – folytatta Louis felvillanyozva. – Menjünk Wernerékhez, és akkor a legújabb híreket is megtudhatjuk tőlük!

– Hát ha akarod, mehetünk is! – egyezett bele Heike a gyermekre gondolva.

Útjuk, a nyári csend hangulatában a szőlős alatt, a városon kívül haladt. Érintve persze a Homokgödör vidéket is, hogy onnan rá láthassanak a mind jobban s jobban begyomosodott tájra.

Louisnak azokban a napokban, sokszor voltak ehhez hasonló kívánságai, amelyről Heikenak említést se tehetett. S ha már arra jártak, a mezőn szedegedett vadvirágokból a csokraikat is ott helyezték el a tátongó sírhelyek előtt.

Aznap Manfredéknál azt is megtudhatták, hogy Thomas nem csak Wiesbadenben van, de a birtokának felszámolásával van elfoglalva.

– Rámegy szegénynek az egész vagyona – jegyezte meg Hanna, mikor unokájával kijött a teraszra.

A ház asszonya most azért sietett ki a tereferélőkhöz, hogy a férje által elejtett szavakat megmásíthassa.

– Jól mondtad, drágám: hogy „szegény” – helyeselte Manfred.

– Most a jó Isten, nemcsak lelki szegénnyé fogja tenni őt, de a vagyont is elveszi tőle, hogy földönfutóvá váljon Őelőtte. Ahogy azzal a megboldogult leányunkkal bánt az utóbbi időben, azt a bánásmódot senki sem bocsátaná meg neki igazságosabban, mint az Isten.

– Hogyan bánt vele? – kérdezte Heike ráncolt szemöldökkel.

– Meg is ütötte őt...

– De miért?

– Meg kellett mondja neki is az igazat, hogy...

– Hogy én vagyok a gyermeke apja? – kért rá Louis, a barátja szavába vágva.

– Igen... Te honnan tudod?

– Helgától! – válaszolta Heike. – Ő szólt el magát Louisnak az esküvőn.

– Ha ti ezt tudátok, miért nem meséltétek el nekünk is?

– Hogyan is mondhattam volna, mikor még én sem voltam biztos abban? Helga – azon az éjjelen, amikor leszedett a lábamról, azt súgta fülembe, hogy fogamzásgátlót szed, és nem maradhat állapotos...

– Jó! Ne beszéljünk többet róla! Ne háborgassuk őt a túlvilágon, ha már a földön nem kaphatta a helyét.

– De miért nem kaphatta helyét, Hanna drága? – kérdezte Louis, mikor látta, hogy az elérzékenyül, és majdnem sírni kezd.

Egy ideig csend lett. Heike és Louis gyönyörködve néztek a gyerekekre.

– Ha elkezdted, mondd meg nekik is az igazat! – unszolta feleségét a férj.

– Thomasnak nem lehetett gyereke – kezdte el Hanna lehajtott fejjel. – Azt ő akkor tudta már, amikor Helga össze költözött vele; a tesztet az első barátnője után csináltatta meg...

– Nem is tudtuk, hogy Thomasnak ez alatt a rövid idő alatt volt már barátnője.

– De még milyen! Egy olyan jó pipa, kábítószeres buta liba, aki egy multimilliomosnak volt a leánya. Abban az időben Thomas csak ilyenekkel állt szóba, aki persze még gyermeket is szeretett volna tőle, hogy a házasságukba a szülők is bele egyezhessenek. Akkor derült ki, hogy Thomasnak nem lehetett utódja, ezért verte ki Helgából azt, hogy ki a gyermeke apja...

– Ti mikor tudátok meg ezt? – kérdezte Louis ráncolt homokkal.

– A tegnap. Mikor Thomas meglátogatott, hogy bevalljon nekünk mindent.

– Nagy dolog, hogy ő valamit belásson az életben...

– Nem tette volna, ha én nem lépek fel erősebben – folytatta Manfred, mikor látta, hogy a felesége sírni kezd. – Fejéhez vágtam: hogy őt csak a vagyona érdekelte, s a lányunkkal egy olyan szerződést íratott alá, hogy később – ha válás lenne belőle – a vagyonával szemben semmi követelése ne lehessen.

– Ez most már tényleg utolsó volt tőle.

– Nem olyan egyszerűen tette. Ráadásul, még egy jó adagnyi pénzt is ki csikart tőlünk...

– Én vagyok az oka mindennek! – jegyezte meg Hanna. – Ugyanazt tettem Helgával is, mint az ezelőtti életemben Sarah-val. Nem is tudom, ha meg tud még nekem bocsátani az ég emiatt...

Hazafelé menet erősen égetett a nap.

– Mondd, Heike! – vezette át Louis a lányt az árnyékos oldalra. – Milyen érzés számodra ez a helyzet: hogy most egyszerre két anyukád is lett?

– Ugyanaz mint neked; otthon is van egy, és itt, Eltvillében is.

De elmondok egy olyan dolgot is, amire a napokban jöttem rá véletlen!

– Véletlen?

– Jó, nem éppen véletlen, de meditáltam fölötte...

– Hogyan?

– Ültem a szobámban, s visszagondoltam a történetünkre. Az akkori s a mostani szüleinkre, mikor hirtelen eszembe jutott a bibliából az a fejezet, amikor Jézus Krisztust az anyja meg a testvérei keresik: „Ki az én anyám, és kik az én testvéreim? Íme az én anyám és az én testvéreim! – mutatott a férfi meg a női sokaságra. – Mert, aki teljesíti az én mennyei Atyám akaratát, az az én testvérem s az én anyám.”

– Örvendek, hogy ennyire fogékony lettél erre!.. Mert aki nem tudja felfogni ezen mondatokat, az nem tudja, hogy a lélek halhatatlan. Csakis ilyenképpen merítkezhet meg a lélek az anyagban, másképpen nem. S tudd meg, hogy valamikor a keresztény egyházak is el fogják ismerni a reinkarnációról szóló téziseket!.. Ahol a rokonok meg az ismerősök a maguk befejezetlen feladataikkal, valamikor már anyai-apai-testvéri viszonyban voltak.

– Gondolod?

– Nemcsak hogy gondolom, de meg is vagyok győződve róla! Mert ha ezeket a mondatokat nem tudták megérteni azok, akik a bibliát fordították, akkor azon is elgondolkodhat az ember meg egyháza, hogy az Ótestamentum végén az ÚR, ezen szavakat is mondta: „Ímé, elküldöm néktek Illést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak az a nagy és félelmetes napja!..” Persze ezt Keresztelő Jánosra mondta, aki jó pár évre rá született erre a világra.

Július közepére Heike meg Louis kitűzték az esküvőjüket.

A család most azzal volt elfoglalva, hogy rendezzék az ő meghívóikat, azért, hogy idejében szétküldhessék a rokonaiknak, ismerőseiknek. Amíg a leány az egyetemre való felvételiét rendezte, addig a fiú Eltvillébe való költözködésével volt elfoglalva.

Június vége felé járt, mikor egy viharos délután Hannáék csengettek be hozzájuk a kapun.

– Gyertek be! – kérlelte Heike, mikor meglátta őket a kicsivel.

– Arra most nincsen időnk, mert a Ludwig keresztelőével vagyunk elfoglalva. A jövő hét végére terveztük, mielőtt az esküvőtök lenne.

– Várjatok! Kijövünk Louissal elibetek! – mondta, mikor meghallotta, hogy az unokájukat Ludwignak akarják keresztelni.

– Nincs időnk, mert az evangélikus pap is vár minket.

– Jó, siessetek!

Mikor Hannáék a kapu elől eltűntek, Heike bement Louishoz, hogy el újságolja:

– Most már meg vagyok győződve, ha Helgának leánya született volna, akkor a gyermeket Luisnak keresztelték volna...

– Miért? – nézett mosolyogva az emberünk a felbőszült lányra.

– Te is ezt a nevet adtad volna neki?

– Hát persze! Ezeket a neveket – ha tudni akarod – már fel is jegyeztem magamnak. Megmutatom, ha nem hiszel nekem! – nyújtotta a lány a fiú felé a kezét hogy az emeletre, az ő újonnan berendezett szobájába vigye.

– A naplóm elejére írtam a neveket... – sietett az íróasztalához, s mintha eszébe jutott volna valami, azt mondta: – Bocsáss meg nekem, de én csak a neveket mutathatom meg neked!

– Ha valami titkolni valód van előttem, akkor legyen.

– Nem azért mondtam drágám, hogy megsértődj... – lépett

Louishoz közelebb, hogy karját megsimogassa –, de meglepetésnek, az esküvő utáni napokra tartogattam neked. De várj, azért mégis megmutatom a neveket! Itt van! Ez az, amiről beszéltem neked – emelte ki a fiókjából a füzetet. – Oda fogom majd adni neked, hogy a mézeshetekken legyen miből olvasgass...

– Ha más dolgom nem lesz, akkor kénytelen leszek! – jegyezte meg az emberünk gyanakodva. Majd miután a lány elővigyázatosan megmutatta a fedőlapra írt neveket, odahajolt Louishoz, hogy megcsókolhassa. És ekkor – mintha a sors is úgy akarta volna – Heike kezéből kiesett a naplója, majd szét terült a szőnyegen.

– Ez micsoda? – hajolt le Louis, mikor egy levelet meg egy fényképet is meglátott mellette.

Heike arca elváltozott hirtelen, és hófehér lett egyszerre.

– Tudod, erről is akartam beszélni veled, csak féltem hogy félreérted...

– Szóval ezért nem akartad megmutatni! – jegyezte meg Louis féltékenyen, mikor a fényképet megnézte.

– Drágám! Csak nem gondolod, hogy közöm volt hozzá? – dadogta szavait a lány, és egyenesen az ezelőtti életét látta megismétlődni benne.

A fényképen Thomas, a Ferrarija mellett állva, csábítón mosolygott a kamerába.

– Olvasd el nyugodtan, ha nem hiszel nekem! – hajolt Heike Louishoz, hogy kihajtogatva levelét, a szeme elé helyezze:

Drága Heike!

Biztosan csodálkozni fogsz azon, hogy eképpen szeretném fölvenni Veled a kapcsolatot. De telefonon mindezeket nem tudom elmondani neked! Mert én Téged, egy olyan titokba akar-

lak avatni, amiről szigorúan csak mi ketten szabad, hogy tudjunk...

Tulajdonképpen ezen okokból vártalak az iskola előtt is Téged, hogy elmondhassam azt is, amit Helga mondott Louisról. De ki tudja, mire gondoltál akkor, hogy nem mertél beülni a kocsimba...

Ha még érdekelne a dolog, akkor add át annak a leánynak a válaszodat, akitől ezt a levelet kapod!

Abban a reményben, hogy meghallgatsz engem, maradok „rég”, hű barátod!

A Te Thomasod.

– És nem válaszoltál rá neki?

– Mit gondolsz rólam?... – háborodott fel a lány.

– Ne haragudj, kérlek, de az ezelőtti életemből a rossz emlékek zavarták meg a fejemet! – kérte bocsánatát Louis, mikor látta, hogy a Heike szemei könnyel telik meg.

– Jó! Megbocsátom neked, mert tudom, mire gondoltál!

– És mi történt utána!

– Semmi, mert aznap rájöttünk a szélhámosságaira is. Tudod, a sofőrünk – aki az árva gyerekeknek az élelmet s a ruhaneműt hordja – elmondta apámnak, hogy Thomas még az ilyesmikből is pénzt csinál arra, mert ilyen alapon kábítószer is hozat be magának az országba.

– Hogy mire nem vetemedne ez az ember...

– Na, elég legyen belőle! – szögezte le Heike, s a Louis kezéből kivette a fényképet is, hogy fancsikákra tépje. – Még csak az hiányzik, hogy minket is bele kavarjon az ő gáztetteibe...

Aztán jött a keresztelő. Egy felhőtlen, kellemesen meleg vasárnap délelőtt volt. A barátaink ott várakoztak a templom bejárata előtt, mikor a luxuskocsik kíséretében kissé késve, a nagyszülők is megérkeztek.

– Thomast hol hagytátok? – szólította meg az öreg Manfredot.

– A maga alakította „útján”...

– Nem értem.

– Őrizetbe vették őt az éjjel azért, amit tett.

– Őrizetbe?.. – tekintett Louis a fiatal keresztszülőkre.

– A felesége haláláért fogták most perbe...

– Látod, bevált a jóslatod – jegyezte meg Heike az emberünk mellett. – Most már senki sem fogja tudni őt felmenteni a börtönbüntetése alól.

A keresztelő a késő éjszakába húzódott. Amelyet Manfredék Martinshálban egy gyönyörű, előkelő helységben ünnepeltek meg.

Egy kis négyszögletű piactérnek megfelelő, ódon városrész egyik épületében volt az ebéd föltálalva; ami kihúzódva a késő esti órákban, kávéval meg vacsorával folytatódott.

Louist – mint majdnem mindegyik összejövetelen –, körülveték megint azok az emberek, akiket leginkább azok a kérdések foglalkoztatták, amelyet a hősiük – mint szellemtudományi csalétket – szórt széjjel a kíváncsi emberek közt, hogy lélekmentőül szolgáljon az utolsó időben.

– Mondd, Louis!? – tette fel valaki a kérdését a hosszában sorba rakott asztalok végéről, hogy fölül kiáltva a hirtelen elhatalmasodó dorbézolási hangulatot, a mindannyiuk fülébe juttassa. – Mi lesz az emberiséggel akkor, ha a rostán a végítéletkor már kihulltak a lélekben éretlenek?

– Akkor jön el Krisztus Ezeréves Országlásának ideje. Amiről a Biblia is ír, hogy annak előtte mindenki menthesse életét...

– S akkor mi lesz ezzel a sokfajta vallással, felekezettel?

– Azok is szét hullnak! Mert addigra az emberek azt is felismerik, hogy a vallások csak arra voltak jók, hogy az *EMBERGYE-REKET* kordában tartsák, míg a megfelelő érettségi szintre nem kerül.

– És akkor most melyik vallást mondanád igazinak?

– Egyiket sem – válaszolta mosolyogva. – Mert a vallások összessége az igazi hitvallás, amit a fentiek TUDÁSNAK, FELISMERÉSNEK neveznek.

– De mégis!.. Általad ki fog majd a földi mennyországba bejutni?

– Azok, akik a lelkük mélyén majd felismerik az igazi utat. Akik a Krisztusi szeretet és megbocsátás törvényét elsajátítva, már élni tudják az *EMBER*-i fokozatokat...

Ekkor olyan csend lett egyszerre, hogy még a kiszolgálók is megálltak a munkájukkal, hogy hallhassák, amit ez a franciás tájszóval beszélő egyén válaszol.

Rá két hétre – a Heike és a Louis esküvőjén – a katolikus templom is megtelt kíváncsiskodókkal. Addigra már az a hír is elterjedt városukban, hogy Louis, mint az azelőtti életéből egy visszajáró feleségül veszi a volt birtokának örökösét azért, hogy visszakaphassa azokat az anyagiakat, amelyek valamikor az övéi voltak.

A nyomott, évszakhoz képest meleg idő most rájuk izzasztotta esküvői ruháikat, mert a katolikus pap – hogy kitegyen magáért – hosszan és vontatottan prédikált a misén.

– Római katolikus pap akartam lenni... – említette meg Louis azelőtt este a barátainak. – Akkor, még csak egy szimpla gimnazista voltam, s a szellemtudományról csak annyit tudtam, hogy túlvilági érzéseket táplál az emberben. Szüleim nevelési módszerei is megfeleltek abban az időben a mai vallásos felfogásoknak, és

becsületesnek meg istenfélőnek neveltek engem; miközben persze a megbocsátást meg a szeretet törvényét propagálták nekem...

Nem felejttem el, mikor a szüleim magukhoz hívtak, hogy elmagyarázzák vallásunk eredetiségét.

Egy gyönyörű, verőfényes vasárnapdélután volt, és én éppen a templomból mentem haza azzal a gondolattal, hogy megmondom nekik, hogy pap akarok lenni.

– „Ülj le, kérlek!.. – szólt apám hozzám, mikor a nappaliba léptem. – Valami olyasmit szeretnék elmondani neked, amit egész életedben szem előtt kell tartanod!

Katolikusnak születél, s ez nem véletlenül történt, tudd meg! Egy olyan vallás tagjának, mely valamikor az eredeti kereszténység forradalmi eszméit volt hivatott terjeszteni e világnak. Amelyet, Jézus Krisztus nevében alapítottak, hogy felkészítsék az emberiséget erre az utolsó kétezer évre... Mert attól a perctől kezdve, hogy a világ Messiása megszületett, az egész bolygónk élet-kisugárzó rendszere egy magasabb szellemi szintre emelkedett, és az által mi, keresztények tudjuk, hogy a Mózes általi szigorú törvényt – a szemet szemért és a fogat fogért törvényt – a megbocsátó szeretet váltotta fel...

Ezeket, csak azért említettem meg neked, hogy tiszta képet kapj, egy olyan törvényszerűségről, amelyet mi a világ 'iskoláztatottságának' nevezünk. Mert ekkor a földünk a gyerekkorból az ifjúkorba lépett, és annak megfelelően kellett persze az emberiséget felkészíteni az elkövetkezendőkre; amit persze nem volt könnyű a prófétáinknak elterjesztenie. De azóta kétezer év telt el, és nem csak a katolikus egyháznak, de egy felekezetnek sem sikerült a *KRISZTUSI* tanokat az eredetiségébe visszaállítania s kihirdetnie. Hiszen azok időközben az igazi úttól eltértek, s az anyagi törvényeknek megfelelően rendezték be maguknak egyházaikat...

Ezt veled megértetni, fiam, nem könnyű, de azért hasonlatképpen az a példa szolgáljon számodra; ha egy családfőben a gyerekek csalódnak, mert az harácsol, dőzsöl és még képmutatósodik is, akkor azt a családtagok magára hagyják biztosan. Nem akarom azt mondani, hogy ezekben a vallásokban semmi jó sincsen, hiszen van még elég „iskoláztatásra” váró néptömeg, ki rá van szorulva ezekre a felekezetekre, de azért a mai embertípusnak, aki a szellemi ébredés korának utolsó stádiumába érkezett el, már nem felel meg. Azért sem, mert a sátán a maga oldalára vonzatta, s a maga szája íze szerint látta el ezeket a gazdagodni vágyó egyházakat, amelyek a kölcsön kapott tudásból vagyont gyűjtöttek össze maguknak...

Fiam, nekünk most az a véleményünk, hogy tanulj meg először a bibliában a sorok közt olvasni, hogy a tudás elsajátításával kiismerhesd magadat, és akkor majd meglátod, hogy ugyanahhoz az úthoz érkezel el, amelyet az Atya Elsőszülött Fia, a mi *JÉZUS KRISZTUSUNK* mutatott meg nekünk abban az időben, hogy örök életet nyerhessünk Általa...”

Ezek a mondatok annyira bevésődtek a barátaink agyába, hogy a templomban mindegyikük már csak ezekre gondolt. Majd miután a szertartások véget értek, és ők is kimondhatták azt az „IGEN”-t, amit az Atya törvénye értelmében ejtettek ki a szájukon, a templom előtt várakozó újságírók közül, az egyik leszólította Louist:

– Csak annyit mondjon meg nekünk, Anouilh úr! Ha maga egyik vallásunkat sem tartja helytállónak, miért esküdtek meg mégis egy katolikus templomban?

– Ha az ember a szüleitől egy ruhadarabot kap ajándékba, úgy illik, hogy hordja. De megvagyok győződve arról, hogy a szülei is megengedik neki, hogy félre tegye, ha kinőtte azt.

– És megmondaná nekünk, miért éppen egy olyan lányt vett feleségül, akinek meg van mindene? Miért nem vett el egy szegényebbet, akivel maga szerint, Isten Országához is közelebb juthatna?

– Ugyanazon okokból tettem, ahogyan az előbb mondtam! Mert senki sem dobja el az ajándékba kapott ruháját, hogy a világ szeméért rongyban járjon. Pláne ha az jól is áll neki, szereti, és reá van szabva...

– Mondd, fiam! – lépett a Louis anyja fiához közelebb, hogy franciául megkérdezze. – Mit akartak ezek az emberek tőled?

– Keresték bennem is a hibákat. Mert ezek, még mindig ott tartanak, mint a Jézus Krisztus idejében a farizeusok; akik álcázva a bűneiket a valódi hitet Szolgálot feketítették be.

Az esküvői ünnepség szerény keretek közt, egy rajnamenti helységben volt megtartva, ahova a családtagokon kívül egy-két ismerős is meg volt hívva. Ott voltak persze Louis franciaországi rokonai is, akik a Sebastian társaságában a nyelvükön beszélgethettek.

– Louis! – hívta maga mellé Sebastian, a barátját feleségével. – Megmondanád milyen állást kaptál Wiesbadenben? Mert akkor, amikor meséltem, nem voltam figyelmes.

– Na, jó! Úgy vettem észre, hogy a lányokat figyeltem – mondta mosolyogva. – De megbocsátom neked, hiszen számodra is eljött az ideje, hogy megnősülj!

– Hagyjuk ezt!

– Egy pszichoterápiai kórházban, mint gyógyító fogok dolgozni. Ahol addig, amíg Heike végezni fog, tapasztalatokat gyűjthettek össze a későbbi praxishoz magunknak...

– És mi lesz a „MENTŐI” feladatoddal?

– Könyvet írok azoknak, akik az elkövetkezendő időkre fogékonyabbak lesznek a szellemtudományi tanokra.

– Mikor kezdted el?

– Már el is kezdtem.

– Nem is tudtam róla... – nézett Heike Louisra.

– Nekem nem lehetnek titkolni valóim, csak neked?

– Ha a naplómra célzol, megteheted; de ha tudnám, hogy a nászészszakádról is lemondasz amiatt, akkor még ma éjjel oda adom neked.

– Miért? – kérdezte Sebastian. – Csak nem félsz tőle?

– Csak most félek igazán. Mert mostanáig csak játszottuk, s imitáltuk azt, hogy szeretkezünk.

– Igaz ez, Louis?

– Mit gondoltál másat őróla?

– Na jó, manapság...

– Mi van manapság?

– ...Sokan a házasságuk előtt elkezdi.

– És te nem tudad, hogy mi azokhoz a kevesekhez tartozunk, akik az Atyai törvényeket még „manapság” is betartjuk?

– De igen, s ezért le a kalappal előttetek!.. De mondd! Hová lesz a nászutatok?

– A Provenceba. Mivel az olcsóbban jön ki, mint a Hawaii-szigetek.

– Tudom, hogy nem kis pénzbe kerül nektek a szegény gyerekek eltartása, de azért a helyetekben én Egyiptomot választanám. Ahogyan te is említetted.

– Annak is eljön az ideje. De most részt kell vállalnunk az afrikai segélyakciókban...

Másnap a fiatalok gyönyörű napsütésre ébredtek. A hálószobájukban a hőség – a szeretkezés és a szökőkút páráival keveredve – vegyült a dunsztos, testillatot árasztó vékony ágyneműjükbe. Amely alól, ablaknyitáskor most kiviláglottak a fiatal asszony rózsaszínben játszadozó testrészei is.

– Szeretlek drágám, egyetlenem! – költögette az ifjú férj a szundító feleségét, és letérdepelve az ágy elé, a meztelen combjait is csókolgatni kezdte.

– Louis ne csiklandíts, kérlek! – takarta be ágyékát az asszonyka, s intett, még a paplanát is megemelve azért, hogy feküdjön melléje.

– Ugye nem fáj neked? – kérdezte az emberünk meggyőződéssel.

– De igen. Most az egyszer elnézem neked, ha megígéred, hogy az én érzéseimet is vissza varázsolod majd!

– Hogyne tenném, kedvesem!.. Ha akarod, már is elkezdhetjük!

– Ne most, s főleg ne olyan hevesen. Lesz időnk elég a Provence-ban.

Már úton voltak a Provence felé, amikor Louis az egyik pihenőhelynél elővette a felesége naplóját, hogy beleolvasson:

– „*Nem tudom miért, de szeretem ezt az embert, s odaadnám magam neki, ha tudnám hogy ő is szeret engem. Úgy érzem, hogy a számomra nem csak rokonszenves, de egy magas fokú intelligenciával rendelkező egyén is, akivel én – mint házasfelek – el tudnám képzelni az életemet...*”

– Nem tudod megvárni, hogy oda érjünk?.. Hogy ott, nyugodtan tovább olvashassuk együtt?

– De igen! Egy feltétellel; ha ott te fogod fölolvasni nekem!

– El van intézve – vágta rá csillogó szemekkel Heike, és odahajolt a férjéhez, hogy csókot nyomhasson a szájára.

Nimesnél a fiatal házasság, letérve az autópályáról, Tarascon felé vették útjukat, hogy Heike a fényképezőgépével megörökíthesse, azt a gyönyörű színekben tündöklő tájat, amit ottjártukban elfelejtett lencsére venni. St.Rémybe érve az elhagyott és leom-

lott ideggyógyászati kórházhoz mentek, ahol Van Goghot fogva tartották abban az időben, akár egy közveszélyes embert.

– Drágám! – szólt az ifjú feleség a férjéhez. – Neked nem az az érzésed, hogy erre a vidék is terhelt?

– Hogy érted ezt?

– Hogy azok a lelkek – akik ide voltak bebörtönözve – mind visszajárnak ide...

– Jól gondoltad! – mosolygott az emberünk Heikera, a duzzadt ajkait figyelgetve, hogy abban a pillanatban – amikor a következő mondatát kiejti – megcsókolva elhallgattassa.

– Tudod ezt azért mondom, mivel ott, Eltwillében is – azok körül a sírvermek körül, ahová téged betemettek – ilyen rossz hangulat van.

– Honnan veszed?

– Gyermeckoromban, mikor Helgával arra játszottam, ilyen érzéseim voltak.

– Jó, ez megint egy másik eset! – kerülte el Louis a történeteket. – Itt az a helyzet, hogy azoknak a lelkeknek, kik nem ép elmével távoznak el a földről, a haláluk pillanatában odaát is nehezebb felfogniuk azt, hogy testetlenek...

– Aproposó ép elmével – kapott az alkalmon a fiatal hölgy, hogy az általa nyitva maradt kérdését föl tegye. – Úgy tudom, hogy a betegségek is a lélektől erednek, mert az kihatással van az ember fizikai testére s szervezetére, de ha az élők sorából egy született fogyatékos távozik el – akinek tulajdonképpen a lelke is meg van fertőzve –, miképp érkezik oda?

– Ennek a komplikált kérdésednek is sok árnyalati magyarázata van, mivel a feladatok felvállalását s elvégzését jellemzik. De röviden mondva, úgy kell felfogjad, hogy az Atyának csak egyetlen igazságos törvénye van, amit senkinek sem volna szabad át hágnia.

Hogy egy példát is említsek neked: úgy is nézhetjük az egészséget, akár egy igazságos családapát, aki a parancsolatát a gyermekeitől a szellemi fokozatuknak megfelelően követeli meg. Tudni illik az első osztályos gyerektől nem olyan sokat követel meg, mint például a gimnazista fiától vagy lányától, aki már a kamaszkorába is belépett... Érted?

– Igen.

– Most vissza kell térjek a kérdésedhez. Amit persze úgy is megtudnék magyarázni: hogy egy gyermek, aki az Atya országtól eltávolodott, most a visszautat teszi a földön. Vagyis vizsgát tesz becsületből, lelkiismeretből meg a szellemi képességéből. De egy fogyatékos ember, aki a karmáját ekképp vállalta fel, kórházi ágyra szorul; megértésre, szeretetre, és nem pedig embertársai téves ítéletére...

Gondolj csak Hitlerékre! Kik a fogyatékos embereket a „tisza faj” fennmaradásának érdekében kivégezték, milyen nagy hibát követtek el. Azok a lelkek – s nemcsak azok, de azok is, akik őket kivégezték – most újra le kell e világra fogyatékosoknak jönniük, hogy feladatukat teljesíthessék. Emlékezz csak vissza arra, amit Sebastian a hipnózis után mondott: hogy még a fajok s a nemzetek utálata is ilyen bumeránghént üt arra a lélekre vissza, aki az azelőtti életében ilyen és hasonló hibát követ el! Ahogyan én, aki akkor német voltam s utáltam a franciákat; és te angol létedre, aki utálta a németeket... Tud meg, nagyon komplikált ez a dolog azok számára, akik még azt sem tudják, hogy létezik Isten. És, hogy ők, ebben a nagy Anyaföldi Szellemisségben a fajfenntartói anyagi létben élhetnek és fejlődhetnek azért, hogy vissza kerülhessenek oda, ahonnan a tudatuk meg gyengülése végett a mennyországból kiestek...

Mikor Louis, ezeket a szavakat mondta, Heike egy lócára telepedett le, és hívta férjét is, hogy üljön melléje.

– Gyere, Louis, kérlek! És hagyd az egészséget! Próbáljunk beletörödni abba, hogy ennek így kellett lennie!

– Hogyan?

– Ha a Biblia ezt is megírta, így kellett lennie! Nem?

– Hát persze. Elvégre az Atya ismerte az emberi természetet. Azért is adott alkalmat annyi életen át a fejlődésükre; de most vizsgáznuk kell belőle, és ha ezt az életüket is elfecsérlik, akkor egyhamar nem lesz alkalmuk újabb leszületésre...

Estére a fiatal házaspár átvették a telefonon lefoglalt szobájukat.

Mely ezennel most, a város déli oldalára esett. Ahol a Lioni Golf-áramlat, heves szellőkései is erősebben éreztették hatásukat, mint máshol a nyugati oldalon, naplemente közben.

– Monddd, drágám! – szólította meg vacsora után Louis a párját, a teraszon ülve, ahol éppen egy távoli harmonikaszó, szomorúság hangja mellett vacsoráztak kettesben. – Nem szeretnél abban a helyiségben lenni, ahol ilyen szépen szól a muzsikaszó?

– A mostani hangulatomhoz képest, nem.

– Miért nem?

– Mert itt jól érzem magam veled. Különböztetve Montelimárnál, ha jól emlékszem úgy beszélünk meg, hogy ma este naplót olvasunk, s nem valami hangulatrontó zenét hallgatunk.

– Hangulatrontó?... Azt mondtad hogy „hangulatrontó”? – nézett csalódottan a francia érzelmű a német feleségére, és elgondolkodva hozzátette: – Bevallom, valamikor a ti népzeneitek is hangulatrontónak tűnt nekem.

– Nekem még most is azok. Különböztetve rajongója én egy népzeneinek sem vagyok – nyugtatta meg Heike a férjét, mikor látta, hogy az elkeseredik. – De a kedvedért, most már minden zenét meghallgatok, ha úgy akarod!

– Enged meg, hogy a népzeneik eredetéről beszéljek neked! Le-

galábbis a szellemtudomány szempontjából szeretnék felvilágosítani téged.

– Erre még meg is kérlek, hogy máskor az ilyen kijelentéseket elfelejtsem!

– Jó, nem akartam ezzel reád pirítani; de egyet tudjál meg, hogy a népzenének is egy ősi, szeretetet sugárzó jellege van. Mely minden népnél – akárcsak a vallások összessége – ugyanazt érezteti az emberben. Az indító ok a szeretet magvából ered... – szögezte le Louis, hogy kíváncsok szemsugarakat meresszen feleségére.

– Most megtudnád mondani nekem, mi az, amit mi a gyönyör-állapotunkban érzünk? – kérdezte viccesen a feleség, aki – ugyanúgy, mint ahogyan azt Louis tette –, mind jobban s jobban figyelte férje ajkáról az érkező szavait, hogy megcsókolhassa utána.

– Erre a kérdésedre is csak ugyanezzel a magyarázattal válaszolhatok: gyökerük a szeretet magvából, a szaporodásunkra adott – tekintett Louis mosolyogva a felesége rövidke szoknyája alól kilátszó gömbölyű combjaira. Amelyek számára most így egymásra helyezve, annyira kíváncsoknak tündek, hogy a hő-süinknek az éjszakákba rohanó, kellemes perceit juttatták eszébe.

– Miért, édesem!.. Miért akarod ezt most ennyire pontosan tudni?

– Mert kívánlak téged! – válaszolta Heike szégyenlősen, és nagyokat nyújtózva, fölemelt karokkal a naplemente színeivel telt, borvörös hajába túrt hirtelen.

– Akkor gyere! Odabenn tovább mesélem, amit az előbb elkezdtem...

És másnap a nászutasok, Arlesen keresztül, Camarguebe mentek, hogy a Földközi-tenger partján – fürdőzéssel egybekötött – kellemes napokat tölthessenek el.

– Látod? Ez az a város, amelyről beszéltem az este neked – tekintett ki Louis a hotelszobájuk ablakán, amely most, a fehérre festett házak közt, a tengerre nézett. – Diákéveim egyik vakációját töltöttem itt, de akkor nem volt ennyire közel a tenger.

– Kivel voltál itt?

– Sebastiannal s a többi évfolyamtársammal, akik az egyetemi év befejeztével megengedtük magunknak, hogy a szellemtudományi felfogásunknak megfelelően, erre meditáljunk. Azt is el kell mondanom neked: hogy ez a vidék, a Jézus Krisztus kiküldött tanítványait is vendégül látta...

– Nem értem.

– A Fekete Madonna, szóval a Magdalai Mária a többi igehirdetőkkel, itt kötött ki egy hajóval.

– Igaz ez, Louis?

– Ezt, nemcsak hogy az itteni monda mondja, de a város temploma is, ennek emlékére volt fölállítva...

– Na, jó! Én nem kételkedem, csak meglepődtem. Mert, amikor ide érkeztünk, furcsa érzéseim lettek egyszerre... De egyszer meséld tovább te a történeteidet!

– Estére érkeztünk meg, és egy turista tanyán vertünk sátrat. Mert, akkor még erre felé hotelszobák se voltak. De azt a gyönyörű tájat a mai napig sem felejttem el, amikor a korai órákban a tengert megláttam. Éppen pirkadott, mikor sirály vijjogásokra ébredtem. A barátaim még javában aludtak, s én a hálósáskomból kifejtettem magam, hogy kimehessek a sátrunk elé; hol a távolban ezt a csoda kék tengert is megpillanthattam.

A nap még csak pislákol a horizont alatt, és kinyújtózott egész a tengerig. Megmagyarázhatatlan érzés fogott el akkor engem. Hirtelen azt hittem, hogy a túlvilágon vagyok, s valami különös erő ránt magához azért, hogy megteljek szeretettel.

Az érettségi előtt történt beavatásom, és az ezelőtti életembe való visszavezetésem, még túl elevenen lebegtek szemeim előtt ahhoz, hogy ne keressek a látottakhoz képest valami hasonlót... Két napot láttam egyszerre az égen. Az egyik éppen fölfelé igyekezett, míg a másik hanyatlóban volt már, a nyugatra fekvő házak mögött. Szívem is megtelt szeretettel, és kalapálni kezdett; majd Sebastian, aki meghallotta hangoskodásom kisietett, hogy azt mondhassa:

– „El tudom képzelni, amit most érzel! Szellemi születésed óta csak most találkozol először a tengerrel...”

– De Sebastian! – szóltam hozzá mámorosan –, én most két napot látok a földkorong szélén.

– Igazán? – tekintett rám furcsállóan.

– Isten engem úgy segítjen!

– Jó! Hiszek neked! Nem kell esküdöznöd, hiszen a túlvilágon is így van ez...

– A túlvilágon? – kérdeztem meglepődve tőle.

– Igen. Épp a napokban olvastam valamit Robert James Leestől, aki a spiritizmuson keresztül, a szellemvilág egyik leghíresebb 'csatornája' volt. Ő azon, magas fokú médiumok közé tartozott, aki intuitívan is lejegyezni tudta a túlvilágról a közölni valókat. Ha akarod, oda adhatom neked is azt a kétrészes könyvet, hogy olvasd el, amit neki egy angol honfitársa, a halála után közölt az emberiséggel!

– Nagyon leköteleznél vele!” – mondtam, s amikor elolvastam, megvoltam győződve, hogy az a jelenet, amit azon a hajnalon láttam, csakis egy mennyországi tükröződés lehetett a számomra; mert csak ott van két nap, amelyik akkor jön fel, mikor a másik megy le. Ugyanis, ott nincs sötétség, hogy aludniuk kéne a lelkeknek...

– Most elmondom neked, amit én éreztem akkor, mikor az au-

tóból kiszálltam, és a tengert megláttam – közölte Louissal a feleség. – Az volt az érzésem, hogy erre már jártam veled abban az időben, amikor a kereszténységet voltunk hivatott elterjeszteni ezeken a vidékeken.

– Érdekes. Tud meg, hogy nagyon érdekes! Különbem még beszélék róla neked! De most gyere, menjünk ki a tengerhez!

Több mint két hetet töltöttek a fiatalok a tengerparton. Ahol nemcsak hogy lebarapultak, de Louis onnan, a csinos kis feleségét, állapotosan vitte haza.

A nap éppen lemenőfélben volt, mikor megérkeztek, és az öreg az unokáját újabb kérdéssel várta:

– Mondd Heike! Volt időtök a Provence-i állatállományt is megtekinteni?

– Persze, hogy volt! Még le is fényképeztem őket... De mire lennél kíváncsi még azon kívül; mert ha akarod, megmondhatom neked, hogy a mézeshetek is eredményesek voltak.

– Csak... nem vagy már..., olyan állapotban?

– De igen, nagytata drága! És én olyan boldog vagyok most, hogy ki-kialtanám mindenkinek, hogy nemsokára anya leszek! – bújt Louishoz közelebb, hogy a karjaiba vegye őt.

– Gyertek, hogy gratuláljak nektek! – ocsúdott fel fotelből az öreg, hogy megölelhesse őket.

Zajos lett a villa újra, hiszen mindegyik családtag tudni szeretne volna az újabb híreket.

Estére az öreg Schmidt begyújtott a kandallóba, hogy az augusztus eleji nedvesebb levegőt, egy kis szárazsal pótolhassa oda-benn.

– Remélem Heike, nem bántad meg, hogy leány korodban rám hallgattál és nem az osztálytársnőidre!

A kérdésnek szánt megjegyzését az öreg most valamiféle hátsó gondolattal tette neki fel.

– Ezt az egyet tényleg nem bántam meg! Azért is vagyok olyan boldog Louissal.

– Miért? – szólt Hildegard petyegve. – Akkor nem vett volna el feleségül téged?

– Ahogyan én őt ismerem, nem hiszem...

– Miért?... – tette fel kérdését a Heike anyja most Louisnak. – Ha nem lett volna a leányunk érintetlen, nem vetted volna el?

– Nem! – válaszolta határozottan. – De különben mondjatok most meg ti nekem: ha valamelyikőtök is megjárta volna úgy, ahogyan én az ezelőtti életemben, akkor lett volna bátorságotok ugyanazt a nőt feleségül venni még egyszer?

– S a te kalandod után? Amelyikből egy gyermek is lett?

– Akkor sem.

– Látjátok! Tudtam én ezt előre!.. – jegyezte meg a feleség büszkén. – Hiszen én, nemcsak az ezelőtti életemet éltem le vele, de egy jó néhányat azért, hogy most duál párként élhessek vele egy nyugodtabb és becsületesebb életet...

Egyik nap felhívta Hanna az öreg Schmidtet, hogy Thomas a börtönben beszélni szeretne vele. Augusztus vége felé járt éppen, és szokatlanul nagy hőségek uralkodtak Eltvillében.

– Várjál Hanna, egy pillanatot! Be kell zárnom először az ablakot, mielőtt kivinné a húzat a fejemet – morgolódott az öreg, és sietett letenni a kagylót, hogy azt elrendezhesse. – Mit akar Thomas tőlem?

– Azt üzeni az a szerencsétlen: hogyha Istent ismersz, akkor keresd fel őt, kérlek!

– Tényleg ezt üzente?

– Hát persze!.. Mit gondolsz, Heinrich bátyám, hogy most ki találom ezeket?

– Nem. Csak egy kicsit meglepődtem. Mert ő..., és az Isten...

– Áh, úgy! El sem hiszed, hogy az a csúnya megpróbáltatás, mennyire tönkretette őt lelkileg.

– Elhiszem neked, Hanna drága, mert az Atya törvényeiben is eképpen működik minden!

Azon az estén más téma sem volt a Schmidtek villájában, csak a tékozló Thomas esete.

– Mit mondasz, Louis! – szólt az öreg a hősünkhöz. – Beszéljek a bíró ismerősömmel?

– Még nem tudom, mit mondjak neked!.. Mert addig, amíg nem beszélek vele, nem tudom mit vár el a szellemvilág tőlünk... De anélkül is, hogy a személyes érzéseinket most hozzá számítanánk ezekhez, emberi kötelességünk segíteni neki.

– Mi is úgy gondoltuk, Louis drága – hagyta helyben Joachim, és sietett hozzátenni: Úgy érzem – azok után, ami történt vele – ő is megváltozott, és ha szellemtudománnyal foglalkozó könyvet adunk neki, megvagyok győződve, hogy ő is a csoportunkhoz fog csatlakozni!..

A következő hét szombatján, az öreg Schmidt és Louis meglátogatta Thomast Frankfurtban.

Útközben olyan vihar volt, hogy az autópályákon szinte csak lépésben haladhattak előre az autók. Úgy dörgött és villámlott, hogy az őrszobán össze rezzentek az állig felfegyverzettek. Miután kikutatták, hogy nincsen-e náluk veszélyeztető fegyver, Thomas cellájába vezették őket.

– Óh! Drága jó Istenem! Tudtam, hogy megkönyörülsz rajtam! – nézett fel Thomas a mennyezetre, mikor kinyílt az ajtó, és meglátta az öreget belépni rajta. – Isten hoztaaa, Schmidt úr! – húzta el a szót, mikor Louist is meglátta a hátában. – Már alig vártam hogy kiöntsem valakinek a lelkem! – nyújtotta kezét, hogy

megölhelhesse őket. – Foglaljanak a priccsemen helyet!.. – mondta félénken, miközben kereste azt is, hogy elkezdhesse: – Tudom, hogy elítélnék engem, de higgyék el nekem, hogy nem akaratból tettem! Véletlenül történt az egész – mondogatta a mind elváltózó arcokra tekintve. – Szóval hibás vagyok én is annyiból, hogy az Atyai törvényeket nem vettem figyelembe...

– Csak annyit mondjál meg nekünk, Thomas!.. – vágott a szavába az emberünk. – Mi történt azon a napon, mikor az a katasztrófálisan nagy szerencsétlenség volt?.. Kérlek meséld el nekünk úgy, ahogyan történt!

– Azon a reggelen, Helga nem érezte jól magát – kezdte el szerényen. – Még reggelizni sem akart jönni, nehogy a privát repülőgépen rosszul legyen.

Tudni illik Mauiról megint Oahura repültünk vissza, hol az azelőtti napokban autót béreltünk magunknak egy repülőtér melletti autószerelőben. S mert Helga rosszat álmodott, rám szólt, hogy vezessek lassabban... De milyen az ember, mikor beleszól a vezetéstechnikájába; olyankor még jobban rátapos a gázra. Majd, amikor látta, hogy hajtani kezdek – persze azért, mivel ebédre a főváros központjában egy elegáns vendéglőben kellett, hogy legyünk –, akkor lemondott engem mindenek. Persze az annyira rosszul esett nekem, hogy még ebéd közben sem tudtam fel hagyni a sértegetéssel.

– Mit mondtál neki? Mit vágta a fejéhez? – vallatta őt az emberünk, rossz előérzettel.

– Kérlek, ne haragudj meg érte!.. De az alkohol hatására, azt mondtam neki: hogy magát, azért vétette el velem, mert apát akart születendő gyermekének...

– És ez igaz volt?.. Mondja meg nekünk, kérem! – vágott a szavába az öreg, mintha nem tudott volna semmiről.

– Nem egészen...

– Hogyan volt másképpen?

– ...Mikor megtudta, hogy Louistól állapotos maradt, már nem akart feleségül jönni hozzám azért, mert nem volt már tisztában az érzéseimmel. Azt mondta, hogy a pénzemhez jobban tartok, mint az ő személyéhez.

– És igaz volt a feltételezése?

– Nagyjából igen. Mert nem akartam pénzt adni a kezére.

– És akkor miért kényszerítetted mégis, hogy hozzád menjen?.. Mikor mástól várt gyereket és nem tőled? – vette át a vallatást a hősünk.

– Mert több mindenben segített nekem...

– Miben? Mondd már el nekünk, kérlek! – unszolta Louis Thomast, hogy valljon be mindent.

– Óh! hagyjuk most ezt! – legyintett egyet az öreg a kezével, hiszen Heike által nagyjából már ismerte a történetet. – Inkább azt mesélje el, hogyan történt Honolulu-ban a baleset!

– Helga az nap az ebédnél, egy falatot sem evett. Habár abban az előkelő helyégen az ő kedvenc ételét rendelte meg; ahol az orosz kaviár meg fűcsücsk mellé savanyúságnak egzotikusabbnál-egzotikusabb gyümölcskompótot hoztak, amelyre – utána nekem – nagyon ízlett a bor. Helga először figyelt, miként iszogatok, majd felugrott az asztaltól, hogy pénzt is kérjen tőlem, hogy taxival menjen a szállodáig. Erre azt válaszoltam neki: hogy menjen gyalog, ha nem akar velem jönni...

Amikor Thomas ezeket a szavakat a száján kiejtette, egy vakító villámlás meg egy eget tépő, dörgés rázta meg a környéket.

– Ez ide csaphatott be a közelbe – jegyezte meg az öreg, és hosszasan a beszélő szemébe nézett.

– Tudják meg, hogy egy durva, faragatlan alak vagyok! – foly-

tatta maga elé nézve. – Ha akkor egy kicsit is engedtem volna, nem történt volna meg az a baleset. Még az ördög sem hagyott békén addig, amíg reá nem erőszakolom azt, hogy velem jöjjön.

– Mondja már, mi volt az!? – nyugtalankodott az öreg.

– Mikor látta, hogy neki már nincs kivel beszélnie, kérlelt engem, hogy hagyjuk a restaurant előtt az autót, és menjünk taxival haza. Akkor én megfogtam a kezét, hogy magammal cipeljem őt...

– S utána mi történt?

– Akkor már nem ellenkezett. Törölni kezdte a könnyeit, mint aki érezte, hogy onnan csak a halálba vihetem.

Egy pár másodpercnyi hallgatás után Thomas – mint aki hirtelen meggondolkodik –, felállt a helyéről, és azt mondta:

– Megérdelem a sorsomat, még akkor is ha itt, a börtönben kell elpusztulnom... Most már én is úgy érzem, hogy nem lett volna szabad felmentsenek engem. Mert ha igazságtalanul is ültem volna akkor, a Jóságos Atya felmentett volna engem egy újabb bűnbe esésem alól...

Hogy is mondta Sebastian nekem, mikor igazságtalannak tartottam a szabadságvesztésemet? – nézett könnyes szemekkel Louisra.

– „Nincsen igazságtalannak tűnő, sorsdöntő pillanat, csak a fel nem ismert, felvállalt feladat...” – válaszolta az emberünk együttérzéssel, és oda ment az elkeseredetthez, hogy megölelhesse.

Aztán rá egy hónapra megkezdődött a Thomas pere.

Az öreg Schmidt Louissal mindent megtettek azért, hogy Thomast a börtönbüntetés alól felmentsék. De akkor már, maga Thomas könyörgött a bíróságnak azért, hogy a maximumot – a tizenöt évet – szabják ki neki.

– Mondd, Louis!? – ment be az egyik este az öreg, a Louis szobájába. – Fellebbezzük meg a Thomas ítéletét?

– Nem tudom, Heinrich bátyám. Nem tudom – tekintett ki az íróasztala mellől az ablakon, ahol már színes, elszáradt falevelekkel játszadozott újra a szél. – Sajnálom, mert lelkileg egy naiv gyermek, aki nem tudott ellenállni a földi érzéseinek... De most úgy érzem, hogy ez a tizenöt gondolkodási év, a tévelygéseiből is felébresztik őt.

– Gondolod, hogy ott magába fog szállni?

– Saját magától nem. Csak akkor, ha mi ott a börtönben a szelemtudományok ismeretéhez is hozzásegítjük őt.

– Gondolod, hogy azokat a könyveket olvasni fogja?

– Az is lehet, hogy igen, s az is, hogy nem – válaszolta ingerülten.

– Bocsáss meg nekem, hogy annyit nyaggatlak! – látott át az öreg a Louis-féle terveken. – Tulajdonképpen akkor már azt is mondhatjuk: hogy mindent megtettünk annak érdekében, hogy mentsünk egy lelket a végítélet alól.

Másnap – mintha ezt Thomas is megérezte volna – Manfredon keresztül üzent nekik, hogy vigyenek be neki is olyan könyvet, amely őt felemeli, és az élet felismeréséhez vezet el.

Majd jött a Heike születésnapja.

Élesen csillogó napsütésben sietett az emberünk a kórházból haza, hogy a feleségének egy olyan ünnepi asztalt terítsen, amely feledhetetlen kellett legyen számára. Amikor leparkolt, az öreg Schmidt kisietett elibe, hogy tudassa vele:

– Gyere, mert már háromszor keresett Sebastian téged! Hívd fel, mert már indul Egyiptomba!

– Ne mondd!.. – sietett be, hogy a barátját föltárcsázza:

– Halló!?! Sebastian? Igen én..., várjál, mert megmondom: a Vörös-tenger partján Hurghadaban, a Grand Hotelben fogunk megszállni... Akkor jó!.. Mindenszentekkor úgy, ahogyan megbeszéltük, a nagy piramis előtt találkozni fogunk!.. Addig is jó utat, és sikeres előmenetelt kívánunk a tanulásban! A viszont látásra! Siess, mert lekésed a repülőt! – tette le hamar Louis a kagylót, hogy a barátját ne tartsa fel.

– Te – lépett az öreg az emberünkhöz. – Nem is mondtátok, hogy Egyiptomba készültök menni.

– Nem mondhattam senkinek se, mert Heike születésnapjára meglepetésnek szántam. De most gyere! Segíts nekem, hogy – mielőtt ő hazaérkezne – mindent elrendezhessünk! – mondta, majdsietett, hogy az autó csomagtartójából a virágsokrokat is kivegye. Mire az ünnepelt megérkezett, virággal díszített villába léphetett.

Óh, ezt a meglepetést még álmomban sem gondoltam volna!.. – Heike szemei mosolyogtak, s mint aki az egyetemről érkezik haza, felsietett, hogy a jegyzetfüzeteit az ágyára dobhassa.

–Erre most már tényleg, hogy nem számítottam! – nézett a megterített asztal mellett állókra, kik hirtelen énekelni kezdtek; jókívánságot kívánva az ünnepeltnek. Mikor helyet foglaltak, megkérdezte unokáját az öreg:

– Nem nyitod ki először az ajándéksomagjaidat?

– De igen! – nyúlt egy borítékhoz, amelyre Louis cifra betűkkel, ezen szavakat írta:

*Szerető feleségemnek
születése napjára.*

– Ez nem lehet igaz! – hajolt az ünnepelt elérzékenyülve a férjéhez. – Hát én is mehetek Egyiptomba veled?

– Hát persze! Mit gondoltál, hogy a piramisok vidékére nélkülled megyek el?

– Na, jó! Titkon reméltem, hogy magaddal viszel, de a spórolásunk miatt – amit a perui szegény gyerekek részére félretételtünk – nem hittem volna, hogy...

– Ez más pénzből van! – vágott a felesége szavába, mielőtt ki-mondja. – Ezt a szellemtudományi egyesülettől meg a szüleimtől kaptad, hogy ott, a nagy piramisban abban a nagy energia-kisugárzásban, téged is felavathassanak. Az én ajándékom egy másik csomagban van – nézett az elérzékenyültre, aki kíváncsian a család többi tagjára figyelt.

– Igen-igen!.. Nagyjából mi is tudtunk róla – közölte vele az öreg. – Hiszen nektek – ebben az életetekben –, már csak egy és ugyanaz a feladatotok maradt: hogy mentsétek az emberiséget Krisztus eljövetelére!

Október vége felé a tervüknek meg a sorsuknak megfelelően, a fiatal házások először Hurghadaba repültek, hogy egy heti napozással, és pihenéssel egybe kötött meditáció után Kairóba meg a piramisok vidékére menjenek.

A szárazon szeles, Vörös-tenger déli része felől áramló meleg hajnalon indultak útnak. A kietlen, elhagyatott tájakon végig száguldva a modern légkondicionált berendezésű minibuszban, jól érezték a turisták magukat, mivel a halk, keletiesen szóló zene mellett napfelkeltéig, még szunyókálhattak is egy kicsit.

– Nézd, drágám! – költögette Heike a férjét, mikor az okkersárga hegyek mögül a tengerből, mint egy vörös fejű óriás, emelkedett fel a nap. – Nézd milyen impozáns! Hiszen ilyet csak a fáraók országában láthat az ember...

– Ez tényleg egyedüli a világon! – ocsúdott fel Louis, hogy karját a Heike vállára helyezve, kitekinthessen.

– Mondd, drágám! – kezdte el a feleség a társalgást. – Miért ilyen kihalt ez a vidék?

– Mert elveszítette eredeti értékét, és átok ül rajta...

– Átok?

– Ühüm! – bólogatott. – Gondold csak el, hogy Egyiptom valamikor egy földi paradicsomnak megfelelő, termőfölddel ellátott gazdag ország volt. Erre magas fokú szellemiségek éltek, s ezt a vidéket kísérleti telepként hozták létre. Nem szabad elfelejteni azt sem, hogy az atlantiszi társadalom elvesztése után az ŐRZŐK ide, erre a vidékre is hoztak szellemi értékeket. Elrejtve mindazt a beavatatlanok keze elől, hogy azt a bölcsességet majd később átadhassák Mózesnek, aki előkészíteni volt hivatott a világ Messiásának, Krisztusnak is az útját...

Hogy tisztábban lássad az egészet, meg kell azt is említenem, hogy ezek a magas tudással bíró isteni küldöttek, akiket itt Egyiptomban Isteneknek is neveztek, már abban az időben tudták, hogy a sötét oldalról érkezők miként fogják befektetíteni és lemásolni őket. Tulajdonképpen, ez mindig is így volt az anyagi világokban. Azért tudták azt, hogy a sátán terve, miként működik. Ezért rejtették el ilyen hatalmas kolosszusokban – mint a piramisok is – a tudásaikat. De ne gondold, hogy azok évtizedekig, sok ezer rabszolga segítségével voltak felépítve, ahogy a mai anyaggal foglalkozó ész állítja; hanem az isteni tudás hatalmával, az anyag súlytalanítás technikájával emeltették fel. Amely, nemcsak a csilágászati törvényszerűségeknek, de a föld energiarendszerének is megfelel. Főleg a gízai három nagy piramis, melyekbe a későbbi álfáraók nem tudtak beletemetkezni...

– De miért nem sikerült, hogy azok a nagy piramisok továbbra is azt a célt szolgálják, mint akkor, amikor azt felépítették? – röppent a kérdés Heike ajkáról újra, félbeszakítva beszédében a férjét.

– Most is azt szolgálják – válaszolta röviden. – Csak – hála az Istennek – az alacsony szinten álló embertömeg még nem fedezte fel.

– És az átok?

– Az átok a sátán „ügyködésével” volt létbe hívva azért, hogy az utolsó időkben – mielőtt még el nem jön Krisztus uralkodásának az ideje – ők is meg maradhassanak az éretlen emberek lelkeiben. Hiszen, amíg az ember még fejlődésben van és éretlen, azt nagyon jól tudja a sátán is, hogy az Atya, azt a földi „iskoláztatási” helyet, nem engedi elpusztítani. Különben az ember már mindent elpusztított a földön, ami a testi-lelki-szellemi fejlődéséhez szükséges volna. S azáltal persze be is indul majd, az az előre megjósolt folyamat, amire az emberiség hamarosan számíthat. Mert ott, ahol a rend és a törvény megbomlik, ott „kő kövön többé nem találhatik”...

Délire Louisék már a nagy piramisinál várakoztak, hogy Sebastianékkal találkozva, bemehessenek oda. A nap, akkor már anynyira nyilazott a fedetlen fejekre, hogy kénytelenek voltak ők is előkotorni a szafari kalapjaikat, amit erre a célra vittek magukkal.

A hosszú, alacsony és keskeny folyosón végighaladva, először a Királynő Terme felé igyekeztek, hol felkészülhettek a magasabb szellemi kisugárzó-értékekre. Amelyet utána a Király Termének nevezett helyiségben kaphattak meg.

– Úgy néztek körül, hogy valamikor már jártatok itt! – jelentette ki a csoportjukból a vezető. – S nemcsak hogy jártatok, de beavatódni is volt alkalmatok; amit persze most, nem szabad hogy a magatok érdemeire írjatok!..

Tudjuk nagyon jól – folytatta egy kis idő múlva, miután egy-két látogató elment onnan –, hogy a körünkhöz tartozók az

ATYA igaz útját azért választottuk, hogy embertársainknak irányt mutassunk. És, ha mi most magasabb dobogóra helyezzük magunkat, elzárjuk magunk elől azokat az Atyai kisugárzásokat, amelyeket mások megsegítésére kaptunk a szellemvilágtól... Kérem, szálljon mindenki magába, és lépjen be velem ebbe a szarkofágba! – mutatott a lábai mellé. – Fogjátok meg egymás kezét, és tekintetek a mennyezet felé!..

Ekkor olyan fényesség lett egyszerre, hogy a piramislátogatók közül is sokan csodálatba estek.

– Ez a mi Mennybéli Istenünk válasza arra, ha az ember a lelket Feléje fordítja! – jegyezte meg halkan, s amikor átszellemülten kiértek a szabadba, eképpen folytatta: – Most emlékezzetek vissza arra; mikor a középkori beavatottak a borral töltött kelyheiket a magasba tartva, köszönetet mondtak az *EGEK URÁNAK*! Ezt most azért említem nektek, hogy lássátok, hogy az a „Grál-monda”, amelyiket még Wagner is megzenésített, mennyire hordozta még a Krisztus véréhez kapcsolódó szellemiséget. És még egy titkot elmondok nektek, hogy összekapcsolhassátok azt is a történetünkkel: A mi Urunk, Jézusunk felavatása is, mielőtt a Jordán vízében megkeresztelkedett ugyanabban a szarkofágban volt, amiben mi voltunk most...

Estére a barátok, egy olyan helyiségben voltak, ahol az ottani keresztény vallásúak, a koptok, az istentiszteleteiken részt vettek.

– Hamarosan elérkezik a piramisok építésének és rendeltetésének az ideje! – kezdte el a szellemi vezetőjük, mikor már minden meghívott megérkezett. – E hírt úgy vegyétek, hogy az emberiség kétharmada ki lesz „válogatva”! Mely időszak persze a megpróbáltatások s a vizsgák letételét jelentik számukra...

Ti most testvéreim, azt a megtisztelő feladatot kapjátok, hogy az isteni igazságok kihirdetessék általatok! Hogy azokban az

időkből már mindazoknak a lelkei is megmentessék, akik egy kicsit is fogékonyabbak lettek a szellemiekre. Legyetek ügyesek, és csellel cselekedjete; hiszen a kíváncsiság ébresztgeti az *EMBER-gyereket*!

Rá egy hétre kíváncsi tömeggel telt meg a Homokgödör vidéke.

Egy novemberi, ködös napnak ígérkezett az a délelőtt, amit Manfred a be telefonálásával okozott a barátai körében.

– Louis! Ha tudtok, gyertek ki az öngyilkosok temetőjébe!.. Mert itt nagy dolgok történnek!

– Milyen dolgok?

– Hát ti nem olvastok újságot? Hiszen, egy iskolát akarnak felépíttetni ide...

– Iskoláááát? – kérdezte Louis, elnyújtva a szót.

– Te! – szólt közbe az öreg, mikor hallotta a diskurzust. – Én el is felejtettem nektek mondani, hogy mit akarnak oda építeni!..

– Már is öltözünk! – mondta Louis, és letéve a kagylót, sietett, hogy a negyedik hónapban lévő feleségét is magával vigye.

– Nézd, Louis! Már sehol sincs a sírgödör helye – ment elibe Manfred, mikor az emberünk ötödmagával megérkezett. – Hamar megoldották azt, hogy csak a jelennek élhess...

Louis felsóhajtott és a többiekre tekintett, mert már tiszta képet látott e kettős élete felett. Mely, szinte az egész környék fölébe juthatott azáltal, hogy a város vezetői – az öregén keresztül – mindent megtudhattak e vidékről; amely – jóformán egy pár száz éven át – begyepesedett s elhagyatottan állt. S az, hogy most ilyen változásokat kellett elszenvedjen, fontos volt a városnak, mivel azzal nemcsak egy iskolához juthatott közelebb, de egy olyan tapasztalat-gyűjteményhez is, amely nem minden időben enged-

tetett meg, hogy ilyen nyíltan mondattassék ki. Mikor föleszméltek már süttött mindenütt a nap, és gyönyörű kék eget festett a természet arra a lankás vidékre, ahol, már csak a buldózerek berregtek át a tájon a Louisra tévedő tekintetek mellett. S amikor már a nagy tömegek szeméből is kicsordultak a könnyek, mert az emberünk felkiáltott: MENTSD MEG ATYÁM A NÉPEDET! – akkor már minden le volt gyalulva az ég alatt azért, hogy valami fölépülhessék. Amiben majd azt tanulhatja meg az a tanuló, ami számára a legfontosabb: hogy mindig csak a relatíve, a tükörképe volt a fentieknek e világ, hiszen a benne rejlő, alakot formáló szellemiség az igazság. Amelyben a Mindenható már mindazon hibákat s tévelygéseket is megbocsátani hajlandó nekünk, amelyeket mi az ezelőtti életeinkben elkövettünk. Amiért, egy utolsó lehetőségét kaptunk, hogy EMBER-ré lehessünk.

Vége az első résznek

(Folytatása a „Vissza önmagunkhoz”)

BEVEZETŐ

(a Vissza önmagunkhoz című könyvhöz)

Több, mint tizenöt év telt el azóta, amióta Louis fölkereste Eltvillét, hogy szembesüljön azokkal a helyekkel, ahol őt valamikor, mint saját maga elől menekülni vágyó öngyilkost hantoltak el. Ahol felismerve az ezelőtti életéből a leszületett társait úgy határozott, hogy ráébresztve őket is azokra a „történetekre”, megpróbálják jóvátenni mindazon tévedéseket, amelyeket ők háromszáz évvel ezelőtt egymás ellen, akarva-akaratlan elkövettek.

Mondhatni nem kis fába vágták a fejszéiket, mert egy elrontott élet után, nemcsak a sorsok karmikus törvényszerűségeivel szembeül világra jöttével az ember, de az újonnan föl vállalt feladatait is magával hozza, hogy a lelkét egy magasabb szellemi fokozatra emelhesse. És milyen az ember, ha nem volna hozzásegítve, akkor ugyanazokba a tévedésekbe esne, mint az ezelőtti életeiben; amit aztán nagy áldozatok s megpróbáltatások árán vezekelhetne csak le a következő életében.

Ez a gondos hozzásegítés az ember születésével együtt történik, mikor az ember az anyagi testébe való érkezésével a kozmikus kisugárzások által megkapja azt az utat, amit neki az élete folyamán, a maga lelki beállítottságának megfelelően kell lejárnia... Ez is úgy történt, hogy Louist a szülői környezete egy olyan magas szellemi fokozatra emelte, hogy sokkal korábban ismerhesse

fel útját, mint a többiek. Ezért végzett pszichológiát, és ezért vezette rá később a feleségét is arra, hogy ugyanazt végezze, amit ő, hogy közösen nagyobb segítséget nyújthassanak embertársaiknak az útkeresésben.

A könyv második része rávezeti az olvasót az élet értelmére. Szóval arra a látásmódra, amiért fontos most az embernek, hogy ne csak a múlandó anyagiakkal foglalkozzon – amely a porlandó testébe zárná be őt, és a szellemi örökkévalóságának hosszú idő-kön át az útjában állna –; hanem azért, hogy lelkileg-szellemileg magasabbra emelkedhessen. Ezért is van az, hogy az Atya megbocsátó törvénye újabb és újabb eshetőséget ad nekünk azért, hogy saját erőnkől kijuthassunk a „megásott sírvermükből”. Mert mi most (itt mindannyian) tanúi leszünk majd az elkövetkezendő időknek, ami nagy megpróbáltatásokat fog kiróni az emberiségre, hogy észbe térítse őket ez utolsó, földi testöltésük alkalmával. S ez nem azt jelenti, hogy félelemmel kell néznünk mindezek elé; hanem azt, hogy a hátralévő időnket úgy osszuk és szorozzuk, hogy a „mérlegen” a végítéletkor túlsúlyt mutathasson a lelki-szellemi fokozatunkon. Ezt próbálta Louis is tenni a barátai körében, ami persze sikerrel járt volna, ha nem lettek volna köztük is „gyöngye lelkületűek”, akik nem tudták megkülönböztetni az igaz hangot az igaztalantól. Ezért a hősünk ezekre az emberekre, még több hangsúlyt fektet az elmúlt évtizedekben, hogy magával ragadhasa őket is a terveiben, mely, nem csak felemelőleg hat rájuk, de a maguk részéről ők is segítséget nyújtanak azoknak, kik alacsonyabban helyezkedtek el a négyes, vagyis az *EMBER*-i fokozaton. Hiszen kiutat láttak az Atya kegyelméből való kijelentettekben, hogy: „utolsókból is lehetnek elsők”...

VISSZA ÖNMAGUNKHOZ

(Eltvillei sírverem című könyv folytatása)

Még sütött a nap, mikor haza érkezett a család a késő délutáni órákban. A nyármeleg, aranyárgán hullámszó búzatáblái között pedáloztak a kerékpárjaikkal végig, ahol ilyentájt Eltville enyhén domború lankáin, lementében a nap elvérzik mindig a hegyek alatt. Ezt sajnos most nem láthatta a négytagú család, mert Louis és Heike egy esti előadásra voltak meghívva a francia barátaik által; mely ilyenkor – a szellemi kisugárzásoknak megfelelően – a késő éjjelekbe húzódott mindig el.

Az év leghosszabb napján történt és a gyerekek, Holger meg Luise, visszatartották szüleiket, hogy ők is láthassák azt a „híres” naplementét, mely a szó szoros értelmében úgy bukott le Kiedrich határában, mintha megsértették volna őfelségét azok az ezüstöző fenyvesek, amelyeknek a tűlevelei úgy karcoltak bele az égbe, hogy azoknak a nyomai – ahogy a helybeliek mondták – rögvest „elvéreztek”.

– Most már késő van ahhoz! Értsétek meg, hogy nekünk mennünk kell! – suttoztak kategorikusan a szavak, melyek odahaza, a sok elégedetlenségekre tovább folytatódtak:

– Elégedjetek meg azzal, hogy kerékpározni voltunk veletek! – mondta Louis, s mintha a dédnagypapa is egyetértett volna azzal, amit mondott, ott forgatta mellettük a tolokocsijának a kerekét, hogy minél hamarabb a nappaliba jusson.

– Vigyázzatok az utamból! – szólt rá a lábatlankodókra és morcos kinézéssel, sértődötten tekintett az anyjukra; aki most nem sietett felelősségre vonni őket.

– Üljetek, kérlek!.. Ne mind bakalódjatok! A napot most már úgy sem láthatjátok lementében – mondta türelmesen, mert tudta mi bajuk lett a gyerekeinek. – Értsétek meg, hogy apátok meg én egy előadásra vagyunk meghívva, ahova fontos elmenünk. A napot még láthatjátok lemenni a hegyek mögött, de az előadáson a kijelentetteket, nem mindig hallhatjuk így elhangzani...

– Hát mi az, amit ott mondani fognak ma nektek? – dobta oda a leányka apjának a kérdését, aki tizennégy éves korára, olyan bájos s okos lett, hogy a Helga fia, Ludwig, már csak azért is látogatta őket, hogy állítólag a szellemtudományokról beszéljen vele.

– Ha nagyobb leszel, majd megmagyarázzuk neked.

– Mondd, apa! Áthívhatom Ludwigot hozzánk?

– Ha meg vagy a tanulással, igen. Csak kérünk titeket, legyetek a dédnagyapátokra elnézéssel, mert ő nem bírja már úgy a zajt, mint mi – mondta Louis a feleségére tekintve, ki a lépcsőn meg megállva várta, mit válaszol majd a férje a leánya kérésére.

– Szeretlek, mert nagylelkű vagy – mosolygott Heike az orra alatt és játékosan megindult a hálósobájuk felé, hogy minél hamarabb felöltözzön.

– Te úgy csinálsz, mintha bálba mennél – nézett a csinos feleségére, aki odafönn a hálósobájuk szekrényéből, egy fekete estélyit vett elő.

– Miért?.. Már nem tetszik ez neked?

– De igen. Csak az az érzésem, hogy túl meleged lesz benne... Na meg a férfiak sem fontos, hogy beléd szeressenek.

– Csak nem vagy még mindig féltékeny, Louis?

– De igen, mert addig, amíg ilyen csinos és szép vagy még elcsábíthatnak mellőlem.

– Ha mostanáig nem dőltem be nekik, ezentúl sem teszem – jegyezte meg az asszony, és visszahelyezve a ruháját a szekrényébe, a férjéhez ment, hogy a fülébe súghassa:

– Nyugodj meg drágám, hogy kitartok melletted!.. És nem foglak – még gondolatban sem – megcsalni téged.

– Ha megint arra célzol, hogy...

– „Arra” már nem célzom – vágott a szavába, de azért mégis elgondolkodtat a két nagyobb gyermeked viselkedése.

– Miért? Mit vettél köztük észre?

– Hogy nem tudják az igazságot...

– Igen, de Manfreddal úgy beszélünk meg, hogy egyelőre nem áruljuk el nekik azt, hogy testvérek.

– Nekem mégis az az érzésem, hogy jobb lenne korábban, mint később; mert ha látnád, miként szórakoznak, akkor nem lennél oly nyugodt most abban, hogy nem történhet köztük semmi...

– Mire célzol?

– A múlt vasárnap, arra mentem be a szobájába, hogy Holgert bújtatták, míg ők a szekrényben nevetgéltek.

– Na és?

– Mi az, hogy na és? Téged nem zavarna, ha a lelkükön folt maradna miattad?

– Miattam?

– Igen, mert te vagy az apjuk, és ők a te gyermekeid. Nem lenne illő a jó Isten előtt se, ha egymásba szeretnének.

– Hogy mire nem gondolnál...

– Én mindenre gondolok, mivel – kislánykoromban – én is rájogtam egy rauentháli unokatestvéremért.

– Mikor volt az?

– Tizennégy éves koromban, amikor meglátogattuk egyszer őket Rauenthálban...

– És hogyhogy én erről nem tudok semmit?

– Mert nem volt érdemes, hogy beszéljek neked róla – válaszolta Heike elpirulva. – Mert olyan hirtelen jött az egész, hogy amikor észre vettem, hogy ő tetszik nekem, apám már ki is ábrándított belőle.

– Nem értem... Volt már valami köztetek, hogy apád is észrevette?

– Csak egy olyan kétértelmű csók, amit Harald félig meddig a számra nyomott.

– Na, jó! Hagyjuk ezt! – gondolt Louis hirtelen a leányára. – Holnap lesz a napja, hogy megmondom nekik is az igazat...

Másnap a déli órákban összeült a család, hogy ne csak azt vitassák meg, amiről a szellemtudományi előadáson szó volt, de azt is, hogy végre megmagyarázhassák gyermekeiknek; hogy a szerencsétlenül járt Helga fiával féltestvérek. Arra a délutánra nemcsak Ludwigot, de a nagyszüleit, Hannát s Manfredot is meghívták magukhoz.

– Gyertek! Üljetek le ide a nappaliba, hogy valami fontosat meséljek el nektek! – szólott Louis a gyerekeinek, akik az ebédlőből egyenesen a kijárat felé tartottak, hogy onnan a parkosított előtér felé vegyék útjukat.

– Minket nem nagyon érdekelnek azok a szellemtudományi dolgok – ellenkezett a leányka, Ludwigra tekintve.

– Most, valahogy nekem sincs kedvem végig hallgatni azokat...

– Most nem azokról fogok nektek előadást tartani! – szólott szigorúan az apjuk. – Egy olyan fontos dolgot szeretnék előttetek felárni, amellyel ti is megismerhetitek azt az igazságot, amit az em-

ber akarva akaratlan is elkövethet, ha a józan esze nincsen a helyén. Amit persze azért is titkoltunk el mostanáig előletek, hogy azok az igazságok ne zökkentsenek ki titeket ebből a szép, gyermekkori életetekből...

– Mondd, apa! Mit akarsz ezzel mondani! – ráncolta gyermekhomlokát a leány, aki most hirtelen sejteni kezdett valamit az apja, s a Ludwig kapcsolatából.

– Gyertek a nappaliba, hogy elmagyarázzam nektek! – mutatott tenyerével előre, hogy a felnőttek előtt beengedhesse őket. – Amint már tudjátok: több mint tizenöt évvel ezelőtt történt, amikor idejöttem, hogy felkeressem hibáim gyökereit. Szóval azt a helyet, ahol én nemcsak éltem, és öngyilkosságot követtem el, de azt a negatív kisugárzási területet is, ahol a tévelygésemmel – mint sötét foltokat – az utókorra hagytam. Amelyek ebben az életemben, nem csak az én lelkemet nyomták, és feladatként nehezdedtek reám; de a mások életét is megpecsételték vele – kezdte emléke sebeit feltépni Louis. – Tudjátok az ilyesmi nemcsak azzal jár, hogy ilyenkor szembe kell nézzen az ember a negatív foltjaival, de próbát is ki kell állnia azokból a hibákból, amit az Atya törvénye ellen tudatosan vagy tudatlanul elkövetett. Hiszen ezek a törvények, amint már ti is tudjátok, nemcsak azért adódtak, hogy korába fogjon minket; de azért is, hogy vissza is emeltessen minket, szellemi születésünk eredeti helyére. Most nem akarlak belebonnyolítani titeket a szellemi születésekbe, de elégedjetek meg egyelőre azzal, amit a Biblia az első emberpár bűnbeeséséről és annak következményeiről ír! Szóval az ember, ha azt akarja hogy EMBER legyen, legalább a Mózes általi 10 parancsolatot kell, hogy figyelembe vegye...

Tudjátok meg, hogy nem könnyű! Mondhatni még annak sem könnyű, aki angyalként érkezik e földre, hogy segítsen az embe-

riségnek ezekben az utolsó időkben. Mert épp úgy csábítani fogja őt is a test gyöngesége, mint minket, szellemi éretleneket...

Ezeket előzményként most nem azért mondtam el nektek, hogy mentsem magam a felelőségek alól. Az alól, amit az ember bűnként ugyan, de ellenállhatatlanul is elkövethet, ha nem tud hirtelen egyeztetni a lelki szellemi képességeivel; hanem azért, mert a Ludwig édesanyja – aki az ezelőtti életünkben is megakart fogni magának azzal, hogy gyereket szül nekem – most kihasználva náluk újra a testi érzelmeimet, állapotos maradt tőlem...

– Szóval, akkor mi most Ludwiggal testvérek vagyunk? – vágott a kérdésével Luise az apja szavába. Aki már csak arra várt, hogy megtudhassa azt az igazságot, amit azelőtt este, a másik család unokájától már megtudhatott nagyjából.

– Igen – válaszolta a feleségére tekintve Louis, ki lehajtott fejjel valamit a szőnyegen most rugdosni kezdett.

– S akkor ki neki az a férfi a börtönben?

– A mostoha apja, aki elvállalta hogy a más gyermekét neveli fel, ha már neki nem lehetett gyermeke.

– S akkor miért nem vetted el a Ludwig anyját feleségül, ha már állapotba ejtetted?

– Mert akkor még nem tudta az apukád, hogy tőle maradt állapotos az anyám – válaszolta Ludwig az apja helyett.

– Honnan tudod ezt? – kérdezte Louis, Manfredra tekintve.

– Tőlünk.

– És ha ti már elmondtátok neki, akkor miért hagytok itt engem szónokolni?

– Értünk – vágta rá Luise, mert Holgerrel nem hittünk neki. Nem hittük hogy te, ki olyan szent voltál mindig a szemünkben, ilyen meggondolatlanságot követtél el.

– Mondd, Luise! Mi jogon ítélsz most apád fölött?.. – szólt a lányára az anyja.

– Azért, mert már szeretjük egymást! – vágta rá a leányka, s mielőtt könnybe lábadtak volna a szemei, kirohant a szobából.

– Mondjátok! – nézett meghökkenve Louis, Manfredra. – Mikor mondtátok meg Ludwignak, hogy én vagyok az apja?

– A tegnap délután, mikor bevallotta nekünk, hogy szereti a lányotokat...

Azon a délután nehéz gondolatokkal küszködött az emberünk. Még a vacsora sem ízlett úgy neki, mint máskor. Habár kivételesen Heike, a kedvenc ételét, a salade boeuföt tálalta neki.

Szó szoros értelmében le volt forrázva. Megállt szobája ablakánál, és kitekintett a tájra, amely már egy jó ideje, a maga eredetiségében, gondozatlan állt azért, hogy a fönntartása összegével is spórolhassanak a világ éhezőinek. Éppen ezért, még az a hangulatkeltő szökőkút is leszerelten állt a maga köré paskoló vizével, amit valamikor Louis, a városukba való érkezésével meg csodálhatott, nemhogy a villa újra festését ösztönözte volna valaki. Azt is borostyánnal hagyták benőni, hogy ne szólják meg őket a városbeliek. Habár Eltvillében már mindenki tudta, hogy ők „mire” gyűjtenek. S még büszkék is voltak rájuk, mert ők nemcsak lelki emberek voltak, de „másként gondolkodók” is; akiket mégis elfogadhatóbbnak vélték, mint azt, aki harácsolt s csak magára gondolt.

Louis az ablaknál állt, mint akit pőzba állítottak csínytevéseért, és nem tudott magyarázatot adni arra, ami történt. Semmiképpen sem tudott bele nyugodni abba, hogy annak úgy kellett történnie azért, mert valamikor ő vétkezett. Ugyanakkor megpróbált a másik lelkével is gondolkodni: Tudva azt, hogy az a lélek is hozhatott magával olyasvalamit, amivel jóvátenni kívánja az ezelőttieket. De mielőtt elhatározta volna magát, hogy őket

is visszavezetteti előző életeikbe, magához hívta a feleségét, hogy együtt döntsenek.

– Mondd, kedvesem! Mit szólnál ahhoz, ha újra elhívnám Sebastiant?

– Tudd meg, hogy erre én is gondoltam már! Mert el sem tudod képzelni, mennyire szenved most amiatt.

– Küld be hozzám, kérlek, hogy beszéljek vele! – szólt határozottan, és odaült az íróasztala mögé, hogy a leányát fogadhassa.

– Gyere be, kincsem! – szólt az apa, amikor Luise benyitott a szobájába. – Gyere, hogy még valamit tisztázzak előtted!

– De, apa! Már tudom miért történt mindez...

– Miért?

– Mert lefeküdtem neki.

– Te jó ég! – kapott Louis a fejéhez.

– Na, jó..., nem ebben az életemben...

– Gyere, gyermekem! Ülj ide az íróasztalom elé, és mesélj el nekem is mindent! Mivel, az az érzésem, hogy valamit bebeszéltek magatoknak, ami nem felel meg a valóságnak.

– De megfelel, apa drága! Úgy igaz minden, mint ahogyan mi itt beszélgetünk.

– Honnan gondolod ezt?

– Mert álmodtam felőle.

– Már te is kezded, mint valamikor anyád, leány korában...

– Igazán álmodtam felőle! – mosolygott Luise, akinek az ajka annyira hasonlított most anyja ajkára, hogy az apja akarva akaratlan megcsodálta azt.

– Ugye nem hiszel nekem?

– Dehogyan nem... Mondjad csak mondjad!

– Már nagybacska voltam, mikor kézen fogva áthoztad hozzánk...

– Kicsodát?

– Hát Ludwigot – idegeskedett a lány.

– Na, jó! Többet nem szólok bele – mondta végül is az apa, és hátra dőlt fotelében, hogy a leányát tovább hallgathassa.

– Eleinte nagyon haragudtam rád, mert kivételeztél velem. Roszszul esett, hogy neki a szellemtudományokról meséltél, mikor Holgernek s nekem csak a Bibliát emlegetted.

Akkor délután én is felmentem a padlásra sírni. Mint valamikor te, az előtti életedben...

– Jó! Ez most nem olyan érdekes.

– De igen, apa! Mert éppen az hozta ki belőlem, hogy az egyik éjjel azt álmodjam, hogy ott, a Hansi nevek alatt valaki megerőszkoljon engem; s az annyira fájt nekem, mintha egy késsel vágta volna alsó részeimbe.

– Óh, angyalkám! Elvégre tudhatnád, hogy az álmok csak előre mutatnak.

– De utána Ludwignak is elmondtam, s ő is mondta, hogy nem véletlen az...

– Mi nem véletlen?

– Hogy én fent vele állva szeretkeztem.

– Miért éppen vele?

– Mert az illető, aki akkor megerőszkolt engem, reá hasonlított.

– Akkor miért vagy most annyira kétségbeesve, hogy megtudtad, ebben az életetekben testvérek lettetek? Hiszen a sorsotok, valami okból újabb feladat elé szeretne állíttatni titeket, mert meg kell mondjam azt is: legtöbbször az ember, csak úgy hozhatja helyre hibáit, ha egy családban szülő és gyermek, testvér meg testvér viszonyban élnek egymás mellett. Habár most az utolsó időkben az is megeshet, hogy apa a fiára, és testvér a testvére támad majd.

– Na, jó ezt már én is tudom, de én mégiscsak bűnt követtem el vele.

– Hogyan?

– Hogy csókolóztam vele s azt is megengedtem neki – nem is olyan régen, hogy úgy állva játsszon velem.

– Szóval, mégis csak odaadtad magad neki? – szólt ingerülten Louis.

– Áh! Dehogyanis...

– S akkor mi volt az?

– Semmi.

– Na jó hagyjuk most ezt az egészet és borítsunk fát a gyerekes tévelygésekre!

– Igen, de...

– Semmi, „igen de”! El kell felejteni, és megvárni Sebastiant, hogy titeket is vissza vezethessen az ezelőtti életeitekbe!

– Igazán?

– Persze! Különben ezt már meg is beszéltük anyáddal...

– Tudd meg, hogy nagyon örülök ennek! – mondta, s felugrott a helyéről, hogy örömeben apja nyakába csimpaszkodjon érte.

És másnap – egy gyönyörű vasárnap lévén – kísért a család a Homokgödör vidékére, ahol már azóta egy iskola állt a sírvermek helyén.

A napot mintha csiholóval fújták volna fel, hogy lángoljon, úgy égett, mintha egybe olvasztani akart volna mindent az ég alatt azért, hogy azok a nyomasztó gondolatok is – amelyek a lelkekben lakoztak – szét oszoljanak. Mert minden ilyen alkalommal akaratuk ellenére is magukhoz ragadták őket azok a negatív érzések, amelyeket ők valamikor magukból kibocsátottak. Korábban, még a gyerekek elé is a dédnagyapát küldték, hogy az iskolából haza vigye őket. Mivel annyi sok rossz történt azóta arra,

hogy maguknak a szülőknek kellett gondoskodniuk a gyermekeik védelméről.

– „Az ördög nem alszik!...” – mondták a szülői értekezleteken, és épp ezért a Hildegard nagyanyó is más munka kört vállalt a többiekkel, hogy ideje lehessen vinni és hozni őket. Habár már Louis, többször is emlegette a többieknek, hogy hagyják az útjaikra őket. Mert, ha valaminek meg kell történnie, akkor az úgy is meg fog történni, ha akarják, ha nem. – „Na de az emberi féltés nagyobb manapság mindennél, nemhogy a sorsukra, a kínálkozó veszélyekre hagyjuk most a gyerekeket” – mondták végül is a tanárok, mikor a fülükbe jutott ennek a vakmerő gondolkodású apának az ajánlata. Még a rendőrséget is a nyakukra küldték volna az ő könnyelműségéért, ha az öreg Schmidt nem csillapította volna a hangulatokat. De most – ez alkalommal – az egész családnak kellett az iskola pályájára, a tikkasztó melegben kísértálnia, mivel Holgerék csapata egy hasonló korú röplabdacsapattal mérkőzött meg. Még azt is lefújta volna Louis – az újabb könyve megírása ürügyével, ha a fia jó előre nem ígértette volna meg vele. Szóval égetett a nap s az júniusvégiércesen tűzött a fejekre, melyeket újságpapírból készített csákókkal fedtek be közben az emberek.

Az öreg dédnagyapát is kitolták a pályára. Habár ő tényleg tiltakozott ellene. De hát azt sem tehette meg a család, hogy éppen őt hagyják most egyedül otthon, mikor a város polgármestere megkérte őket arra, hogy ne felejtsek magukkal vinni oda. Meglepetésükre a meccs előtt a város vezetője beszédet mondott az iskola építéséről is, amelyben az öreg „jótekonysági tetteire” is kitért. Persze őtöle is elvárták azt, hogy utána egy pár szóval hozzá szóljon.

– Először is nagyon szépen köszönöm, a rólam mondottakat! –

hálálkodott az öreg a vezetékek nélküli mikrofonban. – Bevallom, még álmomban sem hittem volna, hogy említést tesznek itt mindazokról, amit én a város kinézéséért annak idején megtettem... Szívből köszönöm, hogy hallgattak rám, mert csak most láthatjuk igazán annak eredményét. Mert itt nemcsak hogy tanulhatnak a gyerekek, de egy olyan korszakot temettünk el vele, ahol a múlt és a jelen a sírvermeikkel összeférhetetlenül tátongott az égre. S mert egy ember sem engedheti meg magának, hogy a másik felett ítélkezzen, úgy egy egész generáció sem volt szabad megengedje magának azt, hogy a gyöngye lelkületű öngyilkosaikat kiközösítse! – mondogatta tolókcijából az öreg Louisra tekintve, majd mielőtt befejezte volna, mosolyogva még azt is hozzátette: – Remélem nem okoztam szentségtörést azzal, hogy legyalultattam a múltat, és felépíttettem rá az iskolánkat. Amelyben ha jól odafigyel az a gyerek, nemcsak azt tanulhatja meg hogy anyagok vagyunk, de azt is, hogy szabadgondolkodású húslélek és szellemek is vagyunk, akik a földi halál beállta után is élni fogunk – nézett fel az égre, miközben a beszédét viharos taps követte. Miután vége volt a meccsnek, hazafelé menet a temető bejáratánál odaállt Louis az öreg tolókcija elé, hogy köszönetet mondjon neki azért, amit a nagy tömeg előtt kifejezésre juttatott.

– Köszönöm, Heinrich bátyám, neked: hogy az én nevemben is szóltál! Nem is gondoltam volna, hogy a szavaiddal ilyen nagy csodát viszel véghez...

– Nem értelek!

– Most, hogy a temetőt megközelítettük, furcsa érzéseim támadtak. Hirtelen az volt az érzésem, hogy azok a lelkek, akik az öngyilkosok temetőében a szétporladt testük körül lézengtek, ide, a temető bejárata elé gyűltek, hogy köszönetet mondjanak neked...

– Most már sehogyan sem értem. Hiszen azok a lelkek, már rég leszülettek.

– Gondoltam, hogy erre fogtok gondolni az egészen! – nézett az emberünk a család többi tagjára, akik utolérve őket, csodálkozva hallgatták, miket mesél Louis az öregnek. – Ezt odahaza is megmagyarázhatnám nektek; de ha már idegyűltetek körém, és nem csak ti, de az öngyilkosok lelkei közül is egy páran, kötelességemnek tartom, hogy az ő kedvükért is megmagyarázzam nektek részletesebben...

– Mondd már! – nyugtalankodott az öreg.

– Valamikor említettem nektek, hogy egy öngyilkosságot a földi időérzetünkhöz képest, sokszor 3000 évig is rója az a lélek akkor, ha a hozzátartozói úgy fent, mint lent, nem oldják fel számára a büntetésének idejét. Hiszen annak a léleknek, aki a halálába, vagyis az anyag meg merevedésébe kívánczik, lehetetlenné válik a fizikai testétől való elszakadása. Ezért, nagy fontossága van annak, hogy egy ember még itt a földön, legalább a halál utáni életében higgyen. Az én esetemben nemcsak a hozzám tartozóim könnyörgését hallgatta meg az Isten, de az örök életben való hitemmel is meglazíthattam azokat a bűnpántokat, amelyeket akkor életem folyamán magam köré feszítgettem. De mondhatni a többieknek, akik a „porhüvelyük” körül még sokáig lézengtek, s az iskola megépítése után is akörül ténferegtek, nem volt elegendő az az együttérzés, amit a szeretettei értük megtettek. Ezzel kapcsolatosan most egy nagyon fontosat mondok nektek, mert már ők is tovább szárnyalhatnak az életeikben: hogy azt a kifejezésmodot, amit Heinrich bátyám az iskola pályáján mondott, a felsőbb régióktól kapta, hogy azzal az együtt érző tapssal, egy olyan szeretetenergia-kisugárzást idézzon elő, amely ébresztőleg hat majd a megmaradásukra – emelte fel Louis köszönetképp a tekintetét.

Estére viharos szél kerekedett, és úgy verte a nappali ablakának a tábláit, hogy be kellett gyorsan zárniuk, hogy le ne szakadjanak.

Mindenki a távolodó lelkekre gondolt. S hogy teljes legyen az égiek válasza arra, megeredt az eső, hogy lehűtse a hetek óta tartó, fülledt levegőt.

Aztán megjött Sebastian.

Egy péntek délutánra érkezett, hogy vasárnapra visszamenjen.

A fiatalok már ott várakoztak a feljáró terasza előtt. Hogy őt a nappaliba vezessék be addig, amíg szüleik haza nem jönnek; hiszen nekik az órarendjük szerint is a praxisban kellett maradniuk a sok lelki problémákban szenvedő betegek miatt, mely a kor negatív kisugárzásáért mind több s több áldozatot követelt magának. S mivel ezt Sebastian is tudta, azért jött hamarabb, hogy amire a szülők megérkeznek, már csak az elmesélni valója maradjon.

– Most gyertek, hogy felvilágosítsalak titeket is az elért eredményekről! – szólt a vacsora befejeztével a vendég, mikor látta, mindenki csak arra vár, hogy elkezdje; majd a nappaliba érve, mesélni kezdte:

– Először a legközelebbi szereplővel kezdem, hogy a mi össz-történetünknek is megfeleljenek. Hiszen ők is „szereplői” voltak, a Louis által kinyomozott részleteinknek...

Azért választom most Luiset először, hogy rámutassak arra, milyen szövődménye maradt a lelkekben, annak a hibás nevelési módszernek a nyomán, amit Sarah – téves lelkiállapotából – a saját környezetére alkalmazott. Persze arra gondolva, hogy lányán keresztül majd ütni fog ellensége táborán – Sebastian megállt a beszédével, mikor látta, hogy a fiatalok összesúgnak.

– Legyetek szívesek és hallgassátok meg azt, amit a vendégünk mond; mert ez szinte egész életetekre kihatással lesz! – szólt rá Louis a zavarókra.

– Elnézést kérek, de én csak annyit mondtam Ludwignak, hogy ő volt, abban az életemben a férjem! – sietett mondani Luise.

– Látjátok mennyire tévedtek? Mivel ez nem igaz...

– Nem igaz?

– Persze hogy nem! Éppen ezért kért meg apátok titeket, hogy idefigyeljete, mert már ő is sejti miként kell ennek tovább folytatódnia.

– Bocsánatot kérek öntől, uram! – pirult el Luise, s még jól is állt neki, mert vörösre festette meg porcelánbőr arcát.

– Folytathatom?

– Hát persze.

– Szóval Luise – az ezelőtti életében – a Sarah leánya volt, aki szerette Edeltraud Möllernek a fiát. És nemcsak hogy szerette, de egyik délután, amikor anyja a rauenthali rokonoknál volt, felvitte őt a padlásra, hogy lefeküdjön vele...

Amint tudjuk, abban az időben egy ilyen tettel egy leány egyenesen katasztrófát okozott magának azzal, ha a házassága előtt valakinek oda adta magát, mégis – mivel az anyja ellenezte kettőjük kapcsolatát – azt hitte, hogy bosszút áll majd rajta.

A lelkieket persze, így meséli el:

– Csalódtam Péterben, mert csak játszani akart velem. Kicsi korunk óta csak arra voltam jó neki, hogy játsszon velem. S mert fiatalabb volt tőlem, azzal bosszantott, hogy mások is engednének neki.

Sokáig nem is akartam látni őt, de amikor már fejlettebb lettem és ő is kamasz korúvá lett, úgy tett, mintha már megint sze-

retne. Nem mondom, addigra már ő olyan jóképű legény lett, hogy minden leányt elcsábíthatott volna a környéken; de az anyám nem engedte hogy vele találkozzam...

Egyik nap bevallottam anyámnak, hogy már volt kapcsolatom vele, s már abból a szempontból is a felesége kell hogy legyek. De akkor ő megmagyarázta nekem: hogy az csak játék volt; és amit vele tettem, attól én még nyugodtan férjhez mehetek... Nem beszélve arról, hogy anyám kitalálta azt is, hogy Péternek van már valakije. Az készítetett engem arra, hogy vele lefeküdjek. Mert abban az időben Péter már annyira kedves volt, hogy még a barátnőim is észrevették azt. De ez csak addig volt jó, amíg le nem feküdtem neki... Szóval úgy, állva a megvadult karjaiba nem foghatott...

Nem szeretett engem. És ezt maga Péter is bevallotta később nekem:

– „Csak egy gyerekkori barátnőm voltál, akivel mindent megtehettem volna. Tudtam hogy szeretsz, s azt is tudtam, hogy bármikor elcsábíthatlak. S mert te tanítottál meg engem arra, hogy tegyük össze a micsodánkat, tudtam hogy később is lefekszel nekem” – mondta azon a délután, amikor összetalálkoztam vele az utcán, és akkor elhatároztam magamban – mivel neki is lányai voltak, akárcsak a többi barátnőimnek – hogy azokat a lelki fájdalmakat az én Oswaldommal én is visszaadom majd neki. S ami után megtörtént az, amire készítettem...

– Mire készítetted? – vágtam a szavába hipnózis közben.

– Hogy használja ki a leányok közt azt, hogy fiú. Mert azok is azt keresik, amit ő. Akkor én főleg a Péter lányára céloztam, akit aztán szégyenszemre az emberek szája miatt, feleségül kellett, hogy vegyen...

– Szóval, Kathrin – folytatta Sebastian, lerövidítve az egészet,

az anyja halála után, még egy férfivel szűri össze a levet; aki aztán abban az életében a legnagyobb szerelmét jelenti neki.

Fájdalmas szerelem alakult ki köztük. S mert titokban kellett tartaniuk az egészet, még nagyobb komplikációval járt, mint ahogyan elgondolták.

Egy elhanyagolt, lóistálló padlásán hemperegtek, amikor Ingo és a Kathrin szeretőjének a felesége meglepték őket. Ingo egy pisztolyt rántott elő, hogy lelője őket. De a férfi felesége eléje ugrott, s a golyó a nő mellkasába fúródott...

Szomorú dolgok ezek. De az átok – amit maga Kathrin idézett elő azzal, hogy a fiát rosszra tanította – bumeráangként ütött vissza. Hiszen attól a naptól kezdve Oswald, hallani sem akart többé az anyjáról. Annyira szíven érte az az dolog, hogy még a halálos ágyához sem akart menni...

Kianalizálva a tényeket, itt láthatjuk milyen láncolata és varázsköre lett annak a dolognak, amit Sarah a makacsságával elindított. Mert a lányának eztán már sehol sem maradt helye. Még a Kellermann villából is ki kellett költöznie, hogy ő azzal maradhasson, akit ő szeretett. Mert még akkor is, ha annak a felesége nem halt bele, a férjét több éves börtönbüntetésre ítélték el. Ami persze, az egész birtokuk eladósodását okozta úgy, hogy a villát a rauenthali rokonok vették át; mikor Kathrin az elhalálozó feleség helyébe lépett, a későbbi házasságával...

Mielőtt tanácsot adnék neki, először kianalizálom a másik két „páciensem” életét is ahhoz, hogy újabb feladatkörrel lássam el őket.

Ludwig – aki az ezelőtti életében, az Edeltraud fia, a Péter volt, elmeséli nekem: hogy Kathrinnal, csak baráti kapcsolata volt. Persze hozzá téve azt is: hogy azokra a gyerekkori játékokra Kathrin tanította őt meg.

Akkor délután, amikor átcsalták őt a szomszédba, a lány még azt is hozzátette: hogy úgy szeretne játszani vele, mint gyermekkorukban. Ezért a fiúnak sem kellett kétszer mondani, mihez kezdjen vele...

Az a tett persze, a Péter lelkét nem úgy érinti, mint a Kathrinét, mert ő nemcsak hogy tapasztalatlan volt az ilyesmiben, de nem tudta igazán, mit tesz „másabbat” vele... Annál is inkább, mert akkor már felkínálták neki azt a lehetőséget, amelyre ő – mint kamaszkorú álmodozó – már rég vágyott.

A gyerekjátékból komoly kapcsolat lett, amelyet Kathrin nem is mesélt el nekem. Inkább kihasználnak, megcsúfoltnak érezte magát, hogy ne kelljen szembenéznie hibáival, mikor fejére olvassák, hogy ő akart kapcsolatot keresni a kamaszkorú pajtásával.

Péter ezeket így meséli el nekem:

– Azokban a napokban igaz, hogy a gyerekkoromról álmodoztam, és hevítgettem magam azzal; de meg sem fordult volna az agyamban, hogy olyaténképpen magamévá tegyem. Azért sem, mivel nekem semmi komolyabb szándékom nem volt vele... De azon a délután, mikor átszól, hogy mutatni akar valamit, tudtam azt is elvárja majd, hogy játsszam vele. A padláson megsértődött, mivel állítólag durva voltam, de utána újra találkozni akart velem, hogy a szó szoros értelmében magamévá tegyem őt. Történt, hogy egyik este becsengetett hozzánk, s mivel már sötét volt, azt mondta: hogy a kívülre nyíló kertészsük szobájában éjjel várni fog engem. Úgy lestem azt az órát, hogy még a harang kongatást sem bírtam kivárni. Már jóval azelőtt oda osontam a villához, hogy a szomszéd kutyái elhallgassanak addigra, míg Kathrin ajtót nyit nekem...

Hajnalig szerelmeskedtünk, mikor egyszer csak a fülemből sűg-

ta: hogy szeret engem, s hogy őt vegyem el feleségül és ne másat.

Ekkor én megmondtam a magamét neki, mert már az egész környék tudta, hogy ő az unokatestvérével van eljegyezgetve.

– „Mondd, kérlek! – ugrottam ki az ágyból dühösen. – Hány férjet akarnál egyszerre? Hiszen Ingoval is lefeküdtél, vagy nem?”

– De igen... – válaszolta könnyes szemekkel. – De őt mégsem szeretem. Csak az anyám kérésére tettem, hogy elvétessem vele magam. Én csak téged szeretlek, és ezért adtam neked oda először magamat!

– Most mondok én valamit neked – öltöztem fel gyorsan. – A mi kapcsolatunk csak baráti lehet és nem házastársi. S ha Ingoval megegyeztél abban, hogy a felesége leszel, akkor tedd meg mielőtt két szék közül a földön maradsz!.. Megértetted?”

Nem tudtam mit tenni. Kategorikusnak kellett lennem, hogy férjhez mehessen, másképpen reám várt volna élete végéig. Az az addig, amíg bele nem szeret, abba az állítólagos igaziba, akihez végül is férjhez megy...

Péternek jóformán az a hibája volt, hogy kihasználta az alkalmakat, s nem sokat törődött mások érzéseivel. S habár neki is lelkifurdalásai voltak a Kathrin elsikerült életéért, mégsem volt annyi bátorsága, hogy tiszta vizet öntsön a poharaikba. Csak akkor mondta meg legalábbis az igazat, amikor már házások voltak és összetalálkozott vele az utcán, ahogyan már mondták.

Különben Péternek, nyugodt és kiegyensúlyozott élete volt, még akkor is, ha nem épp a legmegfelelőbb feleséget találta magának. Ő is, akárcsak Kathrin később ismeri meg azt, akit aztán élete végéig szeretett. Ő ezt így meséli el:

– Ha vártam volna, megtalálhattam volna én is az igazit. Ki persze gyerekkora óta, szimpátiát érzett irántam. S mert túl fiatal volt hozzám, észre sem vettem mennyire szeret engem... Az

egyik farsangi bálon figyeltem föl rá. A barátommal voltam, mivel a feleségem azelőtt született éppen. Ő mosolygott és elvárta, hogy köszönjek neki. Amikor szóba elegyedtünk, akkor sült ki, hogy tizennégy éves kora óta ismer engem. Rólam álmodozott, s gondolatban velem többször is volt. Ezeket később be is pótoltam vele...

Most elég ebből! – mondta Sebastian mosolyogva. – Mivel azt fogjátok hinni, hogy én állandóan ezen lovaglom. Mondhatnátok, hogy perverz vagyok, mivel ezeket mind kipellengéreztem. Bár nem úgy van! Abból a szempontból sem, mert a korábbi életeikből is merítettem, amelyben azokat a házaseleket kerestem, akik mellett végül is meg kell maradjanak. Mivel az Atya törvényében, az is benne szerepeltetik, hogy a földön az ember, egységre törekedve, meg kell találja magának a fentieknek megfelelő duál párját, akitől ő valamikor az anyagi testébe való zuhanásakor, „elszakíttatott”.

Most rátérek a Holger ezelőtti életeire, hogy a hármuk összefadatát is felismerjék mögötte. Azt hiszem, nem kell sokat gondolkodjanak, melyik „szereplőnk” volt ő...

– Az Ingo?... Ugye hogy én voltam Ingo, a Kathrin férje?

– Igen, te voltál – hagyta helyben Sebastian a Holger szemeibe nézve. – És nemcsak, hogy te voltál, de annyira beleélted magad abba az életedbe, hogy alig tudtalak visszahozni téged.

– Miért volt ez? – kérdezte Heike, aki már tele izgalommal figyelte a Sebastian fejtegetését.

– Mert ahhoz, hogy valaki újra szülessen, hosszabb időt kell a túlvilág szféráiban eltöltenie, hogy a bűnök kihatásait is lejárhasa ott. Na meg a feladatvállaláshoz is meg kell érjen az a lélek! Ez csak egy olyan tényező, mint mikor valaki a kilenc hónap elteltével eléri a földre, s még fizikailag sem érett arra, hogy az a test őt befogadhassa.

– Ezt sehogyan sem értjük. Hiszen...

– Ha nem szakítottok félbe, tovább folytatnám a beszédem, hogy lássátok, mennyire precízen működik az atyai törvényekben minden.

– De tényleg! – szólt dühösen az öreg. – Hagyjátok már kibeszélni őt!

– Szóval Holger – a Kathrin férje – az Ingo volt, aki ugyan csak a vagyonszerzéséért vette unokatestvérhúgát feleségül. Amelynek az volt a következménye, hogy unott életet kellett élni egymás mellett.

S ezt ő így meséli el nekem:

– Egy kierőszakolt, elrontott házasság volt az egész. S ezért az anyósom volt a hibás. Ő heccelte és kavarta a dolgokat úgy, hogy a vagyonszerzésben maradjon... Nem mondom az anyám is hibás volt abban, mert ő is úgy tervezte sorsomat, hogy azt siker koronázza.

Egy hideg, téli nap volt, mikor meglátogattak Rauenthálban minket.

Hóborította utakon jöttek fel hozzánk mind a ketten.

Mondanom sem kell, milyen meglepetés volt az számomra, amikor megérkeztek s a lovasszán behúzott a házunk elibe. Mivel akkor már az is feltűnő volt nekem, hogy anyám nem is csodálkozik azon... Természetesnek vette, hogy megérkeznek, és a veszély elkerülése végett, éjszakára is ott maradnak nálunk...

Színjáték volt az egész. Amelyet Kathrin, később be is vallott, amikor megcsaltam őt egy lánnyal a kertünkben. Dühében még azt is a fejemhez vágta, hogy sosem szeretett engem; s azon az éjjelen csak az anyja kívánságára jött be hozzám a szobámba...

– Ingonak is megvoltak a maga rossz oldalai – folytatta Sebastian, a lehajtott fejű Holgerre nézve. – S habár tanult ember volt,

még sem tudott vele mit kezdeni, mert egész életén át csak tévelygve kereste helyét a barátok meg a csitri lányok körében. S mert szakmáján keresztül középiskolai tanár volt, a szép, fiatal lányokhoz is közelebb juthatott...

Egy hatalmas hibát követ el, mielőtt véletlen a felesége szeretőének a feleségét lelövi. Az az volt, hogy egy középiskolás lánynak az éltét is kioltatja a barátaival.

Ezt ő így meséli el nekem:

– Wiesbadenben, egy leánygimnáziumban ismertem meg őt, mikor az egyik tanárnő kollégámat helyettesítettem. Úgy nézett rám, mintha a jövődöbeliét látná bennem. És, mert akkor még gyerektelen, fiatal házas voltam, ígérettem is az elvárásai szerint minden félét neki. Megvallva az igazat, nagyon tetszett ő nekem. Olyan szép csillogó szemei voltak, hogy azt hittem, hogy azok mindig a könnyeiben ringanak.

Eleinte ő is szeretett engem, de amikor a barátaimnak is átadogattam, s én mellőzni kezdtem őt, azzal fenyegetőzött, hogy beárul ha nem tartok ki őmellette. Akkor már nem volt mit tennem, félre kellett állíttassam a karrierem meg a feleségem miatt...

Aljas dolgok ezek!.. – vallja be Ingo halála előtt. – A barátaimnak azt hazudtam, hogy állapotos maradt tőlük; melynek az lett a vége, hogy csónakázás közben a Rajnába fullasztják be...

Most nem mesélem tovább. Immáron gondolhatjátok, milyen lelkiismeret furdalásban halt meg szegény. Már azért is, mert az a lány volt neki azelőtti életében a felesége. Akit akkor – ha nem is olyan jól jött ki vele – de mégis ideális partnernek nevezett. Tulajdonképpen, utolsó óráiban ezt nemcsak, hogy felérezte, de meg is álmodja, hogy valamennyire jóvátehesse hibáját; elmagyarázva fiának is a titkát.

S most, mielőtt a hármuk összefeladatáról beszélnék nekik, a

túlvilági utakról mondanék még valamit, hogy lássátok, milyen pontosan működik az Atya törvényében minden:

Arról már biztosan olvastatok, hogy a bűnök feloldásához, kiegyenlítéséhez csak a földi, anyagi környezet felel meg. Mert a szellemi világba az ilyen bűnös lelkiállapot beengedhetetlen. Ilyenkor az a lélek, aki nagyot vétett az Atyai törvények ellen, s a föld körüli asztrál szférákban hagyta az elhasznált lélekruházát, a következő életében a javulása érdekében, magára kell, hogy öltse. Mert senki sem engedheti meg magának, hogy az ő bűnével „bekoszolódott” lelki ruházatát más vegye fel. Szóval Ingo az azelőtti életéből a be nem pótol feladatával is szembe kellett nézzen. Hiszen ott is voltak hasonló tévedései, melyeket fogadalomtételével az őrzőangyalaitól kikényszerített, hogy hamarabb szülessen a földre, mint a volt felesége. Szóval az a leány, akit aztán a barátaival halálra ítéltetett. A túlvilági szférákban neki, nemcsak azokért a hibákért kellett bűnhődnie, de már egy bizonyos lelki érettséget is elvártak tőle, hogy ne veszélyeztesse embertársai életét. De mert az elkövetkezendő időkből, a ma emberének az ilyesfajta iskoláztatásokra már kevés ideje maradt, minden ilyen „éretlen” lelket leküldenek, hogy jóvá tegyék azt, ami számukra elmaradt. Tulajdonképpen mi most tanúi leszünk majd egy olyan kiválasztódási folyamatnak, amit az égiek János apostolunknak a Jelenések könyvében mondtak: hogy a lélekben érettebbek egy olyan magasabb szellemi világba jutnak majd be, amelyben a sötét oldal, a sátáni késztetés már nem lesz jelen. Azért, hogy az alatt az ezer év alatt ne hátráltassa a lelki szellemi fejlődésében az embert...

De visszatérve az Ingo és a hasonló lelkületűek esetére, annyit azért hozzá kell még tennem: hogy most már jó kezekben vannak, mert az Atyai Gondviselés is gondoskodott afelől, hogy

megváltozzanak. Ide most már semmi más nem kell, csak a szem s a fül, amely az ember lelkéből származik. Nyugtatósképpen, azt is hozzá kell tennem, hogy a hármuk összfeladata fogja majd megmutatni nekik az igazi utat. Hiszen az ő duál párjaikhoz fogja elvezetni őket, akiket az Ég együttesen testben lélekben megerősödve, a legmagasabb szellemi fokozatra emel majd fel...

Azon a nyáron Luise, a francia nyelv elsajátítása érdekében az elzászi nagyszülőknél tartózkodott. Ahová persze a szülők, egyik borongós hétvégén vitték őt le.

– Mondd, kérlek! – szólt feleségéhez vissza felé jövet Louis. – Megtudnád mondani, miért éppen ilyen lelkületű gyerekek születtek le mellénk?

– Hát persze! – nézett mosolyogva a kék szemű hölgy a kérdezőre. – Mit gondolsz én nem gondolkodtam el azon, amit Sebastian mondott: Hogy most, a valamikori fertőzött lelkületű hozzáink tartozóink látogattak le, hogy helyre hozzassuk a hibáinkat; amit másképpen sehogyan sem tudnánk most a magunk valamikori kihágásaikkal beazonosítani. Hiszen a legnagyobb feladat a mindhármuk életében van, hogy azokat a tévedéseket, melyeket abban az életükben én okoztam, eltöröltessem, és a sorsuknak megfelelően kiegyengessem.

– Okos vagy! Már azért is, mert a hibáidat is felismerted mögötte.

– És te is felismerted?

– Persze, hogy fel...

– Hogyan?

– Hogy a mindannyiunk hibájáért és lelki egyensúlyáért felelős kell lennem.

– Ez nem hiba. Ez csak egy újabb feladatvállalás arra, hogy...

– Ha arra gondolsz megint, ami a házasságunk előtt volt, akkor ahhoz csak annyit mondhatok: hogy az is a feladatvállaláshoz tartozott.

– Érdekes! – mondta Heike, Louis felé fordulva, aki most olyan sebesen hajtott, hogy felesége tekintetéről leolvasva, le kellett hogy vegye lábát a pedálról.

– Mi érdekes benne?

– Hogy te mindig csak a feladatodról mesélsz, mikor a másikonban a hibáit keresed.

– Ez egy megmagyarázható, pszichológiai tényező! – nevetett Louis.

– Na jó, ezt én is ismerem... De hogy azzal a kalandoddal, amelyből Ludwig született, mennyit vétkeztél az életben, arról nem beszélsz nekem?

– Miért beszélnék róla, mikor az a lélek, ugyancsak nálunk keresett menedéket?.. Vagy gondolod, hogy ezekből ki kell őt hagynunk?

– Arra nem gondoltam. De arra igen, hogy ha már így történt ez, magunkhoz kéne vegyük őt is. Vagy nem?

– És akkor a nagyszülei mellett ki fog majd maradni? Vagy gondolod, hogy azoknak a lelki fejlődéséért nem mi vagyunk a felelősek? Akiket az ég, azért küldött Eltvillébe, hogy a segítségükre legyünk. Mostanáig már elvesztek volna, ha én meg nem érkezem, s Manfredban fel nem támasztom az emlékeket.

– Na, de most már...

– Tudom mit akarsz mondani, drágám – nézett kedvesen Louis a feleségére. – Hogy most már maguktól is tovább fejlődhetnek. Igen, csak akkor már elveszítenék azt az okot, amiért új életet kezdtek. Hiszen az unokájukon keresztül, rá láttak az igaz-

ságra. Vagyis arra: hogy az életnek egy másik oldala is van, ami jóllehetősen az igazi...

Egyik nap, tizenöt évi börtönbüntetés után Thomas is megérkezett.

Ludwig ment át szólni; hogy Wiesbadenben van, és szeretne beszélni velük. S mert éppen vasárnap volt, leszaladt a két család Sonnenbergbe őhozzá.

– Mondjátok! – szólalt meg Louis, vezetés közben. – Biztosak vagytok abban, hogy a közelben kell az ő külső kertjének lennie?

– Hát persze! Már a Helga életében is voltunk itt nála – válaszolta Hanna, aki annyira el volt foglalva a nézelődéssel, hogy megfeledkezett az irányt mutatóról. – Bocsáss meg nekem, de ide kellett volna betérned! – intett az egyik utca irányába, mikor már elhaladtak mellette.

– És akkor miért nem mutattad meg ezt hamarabb? – taposott rá a fékre, hogy utána elővigyázatosan hátra húz hasson.

– Mert azóta, annyi villa épült ide a környékre, hogy meg se ismertem ezt a vidéket.

– Áh! Most értem. Szóval ez a kert is az ő villájához tartozott; amely a domb keleti oldaláról egészen idáig torkollott.

– Hát persze. Ezt mind próbálom megmesélni neked; mert azóta, amióta a villáját a telek részével eladta, annyi neki azért még is megmaradt, hogy ne kelljen az utcán aludnia.

– Hát az utcán éppen nem! – jegyezte meg Manfred, a felesége szavába vágva. – Hiszen akkor mi adtunk volna menedéket számára. Legalábbis addig, amíg össze nem szedi magát az elveszett évek után.

– Le a kalappal előttetek! – zárta le a hosszan tartónak indult dumát Heike. Aki, meg is nyitotta a kocsi ajtaját, hogy kiszálljon belőle.

A bozontos kerti út, egy lapos tetejű nyaralóházig vezetett, mely termésköböl hasogatott burkolatot képezett ki a tornácig.

Thomas, izzadtan a kertjéből jött elő, és bocsánatkérően előre sietett, hogy magát rendbe szedhesse.

– El sem tudjátok képzelni, mennyire vártam ezt a találkozást veletek... – ment megölelni a barátait. – Kérlek, bocsássátok meg nekem hogy vasárnap lévén, nem pózba öltözötten várlak titeket! Ugyanis, annyi tennivalóm van a ház körül, hogy meg sem tudok állni tőle... Gyertek! Megmutatom nektek a munkám eredményét – intett előzékenyen előre, és egy vadon befutott szőlősön át, egy felásott gyümölcsös felé vezette őket.

A nap épp akkor bújt elő az esőfelhők mögül, majd ércesen égetett, mikor Thomas magyarázkodni kezdett:

– Most még nem úgy néz ki ez a rész ahogyan szeretném, de meglátjátok milyen szépre varázsolom... Tudom az Isten is megsegít ha mindent idejében teszek; mivel már azt is meg fogadtam *NEKI*, hogy máttól kezdve nemcsak az anyagiaknak fogok élni, de az anyaggal fogok *ŐHOZZÁ* emelkedni. Hiszen – mértékkal – azt is megtehetem, nem de?... – Az az érzésem, hogy nem hallottam jól ezt – szólt Hanna, a Thomas szavába vágva. – Mondd még egyszer! Milyen terveid vannak mostan?

– Hogy, amikor munkába álltam, csak annyira fogok gyűjteni, amennyi a megélhetésemhez és a lelki szellemi fejlődésemhez elegendő lesz. Mert mit ér az ember, ha a testében megfullad a lélek, és a végtelen életeit is elveszti általa.

– Mondjátok! – tekintett a körülötte állókra Hanna. – Vittetek be neki is a szellemtudományi könyvekből?

– Hát persze – vágta rá Louis. – Miért ne vittünk volna, mikor ő kért meg minket arra?

– Mikor kért meg titeket, hogy én arról semmit sem tudok?

– Rögtön utána, ami után elítélték, s a börtönbe vitték őt... Akkor kért meg engem arra hogy szóljak a barátainknak – tárta fel titkait Manfred.

– Hát nem éppen így volt. De azért elhihetitek neki!

– Hogyan volt? – néztek Thomasra az egészen, aki szégyenében a kövezetre nézett le.

– Óh! Felejtsetek el az egészet! Ami volt, az volt, és ne mind firtassátok, hogy beszéljünk róla! – szólt a társaságra Manfred. Aki nek kellemetlen volt, hogy annyi év után bolygattassa azokat.

– Na, jó! Ha nem akarjátok megmondani, akkor ne mondjátok! Fontos, hogy a barátunk megváltozott, és felismerte útját – tette rá Louis a Thomas vállára a kezét, hogy a nyaralóház irányába sétáljon vele.

Az eget először sötét felhők borították, majd villámlani és dörmögni is kezdett.

– Gyertek! Siessünk, mert mindjárt bőrig ázunk! – szólt Heike, akinek ugyancsak kellemetlen volt Thomas zavarba jötte.

– Megmondom nektek, ki voltam! – állt meg félútjában a házigazda, aki már körszakállt viselt azóta, amióta börtönben volt. – Öngyilkos akartam lenni, s ezt az apósomnak is megmondtam, amikor a cellámba kísért vissza. Annyira fájt a tettem, hogy nem bírtam a tükörbe se nézni a hibáim miatt. Azt hittem idegösszeroppanást kapok, ha nem tűzöm ki magam elé az öngyilkosságot. Úgy sírtam, mint egy gyerek, és közben kértem őt, hogy a zseb-kését adja nekem. Amelyet mindig a zsebében hordott. De ő halani sem akart róla... És ekkor egy nagy csoda történt – folytatta, miközben felsóhajtott. – Ott álltunk egymással szemben, és elbúcsúzni készültünk egymástól, amikor előttem a Helga alakját láttam kialakulni... Úgy fénylett, mintha foszforral lett volna bekenve...

– Akkor volt, amikor azt hittem hogy megzavarodtál, s félni kezdtem tőled? – kérdezte Manfred, a Thomas közelébe férkőzve.

– Igen.

– És akkor, miért tartottál ki mégis az öngyilkosságod mellett?

– Mert akkor még menekülni akartam a Helga szemei elől is; aki csak mosolygott azon mennyire naiv vagyok. Csak akkor nyugodtam meg, amikor rám beszélted a könyveiteket...

– Szóval te beszélted rá a könyveinkre őt?

– Igen! De remélem nem vétkeztem az emberi becsületem előtt?

– Áh! Dehogysis! – mosolygott Louis a barátjára tekintve. – Inkább dicséretre méltónak tartom talpraesettséged. Hiszen, ha nem úgy tetted volna, ahogyan azt sugallatképpen kaptad, még kitudja, milyen meggondolatlanságot követett volna el ez az ember.

– Mondd, Thomas! – szólalt meg Manfred a házba érve. – Milyen szándékaid vannak? Hol akarsz dolgozni mostan?.. Tudod ezt azért kértem, mert már beszéltem a főnökömmel is az állásod miatt.

– Igazán? – villanyozódtak fel Thomas szemei.

– Ha mondom...

– Mit mondott?

– Hogy a kapunál te is teljesíthetnél szolgálatot.

– S ezt maga Müller mondta?

– Mondjátok! – szólt a diskurzusba Louis. – Honnan ismeri ő a főnöködet?

– Már elfelejtetted, hogy ott ismertem őt meg?.. Ahol annak idején, még ártatlanul is ült börtönben?

– Igazad van!.. Bocsáss meg nekem! De már elfelejtettem, hogy neked köszönheti az életét.

– Az életét nem, de a szabadságát igen – vágta rá büszkén az após, ki oda lépve vejehez, a derekánál átkarolta őt.

– Igaza van Louisnak, hogy az életemet köszönhetem neked! – vallotta be Thomas. – Hiszen annak idején is öngyilkossággal foglalkoztam. Azon az éjszakán, amikor bejöttél hozzám, ha nem nyugtatsz meg, már nem beszélénk most itt, a külső kertemben...

– Miért?

– El akartam venni a késedet, hogy megöljem magam vele.

– Képes lettél volna sarokba szorítani érte?

– Akkor mindenre képes lettem volna, hogy az akaratomat véghez vigyem. Nem hiába határoztam úgy, hogy le ülöm ezt a tizenöt évet.

– Mondok én nektek valamit! – cselezte ki Louis a feszélyezetté vált percek. – Ennek így kellett lennie! Hát nem veszitek észre, hogy összevágunk a dolgok?

– Milyen dolgok?

– A sorsunk segítő kezei.

– Az, azért volt, mert megsajnálta, hogy olyan fiatalon már a tömlöcöt nyomja.

– S miért nem sajnáltad meg a többi fiatait? Akik ugyanazon ítélethozatallal ültek nálatok?

– Mert ő rokonszenvesebb volt.

– Na látod! Ez az, amit mi itt a földön felérzésnek hívunk. Hiszen, nem szabad elfelejteni azt sem, hogy őt, az ezelőtti életedből ismerted meg! Aki végül is megölt téged...

Hosszú csend következett.

A villámlások után, csak a dörgések rázták meg hangosabban a környéket, majd az asztalhoz ülve megtörve a csendet, Heike szólt újra:

– Ennek így kellett lennie.

– Hogyan?

– Hogy mi most itt mindannyian segíthessünk egymásnak. Mert, ha jól átgondoljuk az egészet, az ezelőtti életünkben, egyikünk sem volt jobb a Deákné vásznánál...

Egyik nap levél érkezett Strasbourgól, mely elgondolkodtatta az egész családot.

Luise írt franciául, hogy megmutassa apjának, hogy nem pusztán időtöltéssel üti agyon az idejét.

Drága szüleim!

Most érkeztem nagyiékkal haza, s amíg sült a hús és készül a vacsora, beszámolok Nektek az újabb eseményekről, hogy Ti is lássátok, én is össze tudom kötni a kellemet a hasznossal!

A napokban megismerkedtem egy tizenhat éves fiúval. Akit a közvetlen szomszédunk leánya mutatott be nekem, hogy a moziban négyesben lehessünk. Mert, ha sétálni mentünk, és a barátja megjelent, mindig tennem kellett magam, hogy nem figyelek oda. Úgy vettem észre, hogy szeretik egymást, s már kettesben is ellennének...

Szóval, azóta Julien (mivel így hívják azt a fiút, akit bemutatnak nekem), minden nap meglátogat idehaza engem azért, mert tetszem neki...

Bevallom, nekem is tetszik, mert egy nagyon jó modorú, intelligens fiú. Két évvel idősebb tőlem, s már annyi mindent tud ő is a szellemtudományokról, hogy csak álmélkodom fölötte. Igaz hogy sokszor a nagyiék is tűzkérdések közé veszik őt, hogy kiszedjék belőle érzéseit; de ő csak mosolyog, s diplomatikusan ő tesz fel nekik magyarázatra váró példálózgatásokat, hogy őket is leszedhesse a lábukról.

Egyik este megpuszilt engem. Az előszobába kísértem ki, hogy megkérdezhessem tőle, hogy kedvel-e. S mit gondoltok, mit válaszolt nekem?.. Hogy nemcsak kedvel, de szeret is nagyon. És amikor látta, hogy elkeseredem – mert nyaralni mentek, megpuszilt s a fülembe súgta: hogy egész életében velem szeretne maradni...

Kíváncsi vagyok Papa, mit szóltok hozzá... Lehet, hogy ő az „igazi”?

Ha alkalom adódik hívjatok fel, hogy ne kelljen ilyesmikkel a nagyieék telefonszámláját terhelnem!

Adjátok át jókívánságaimat mindenkinek, és mondjátok meg nekik: hogy nagyon, de nagyon hiányoznak nekem!

Várva életjelt Tőletek, puszillak Benneteket.

Luise.

A lányuk levelét főnnhangon Heike olvasta fel azért, hogy ő is meg mutathassa Louisnak a francia tudását.

– Még csak annyira kérlek meg téged, drágám, hogy öntsél számára is tiszta vizet a poharába!

– De hogyan?

– Hívd fel, és akkor majd meglátod miről van ott szó!..

Az egész est azzal telt el, hogy a család összeülve, megbeszélést tartott a Luise levele fölött. Még az öreg dédnagyapának is le kellett fordíttatni a Luise levelét, hogy megértse.

– Hát igen – szólalt meg Joachim egy hosszas hallgatás után. – Minden így kezdődik egyszer...

– Hogyan, papa? – tekintet gondterhelt homlokkal Heike az apjára.

– Ha visszaemlékezni arra a jelenetre, amikor Louist meglátad, akkor tudnád, miről beszélek...

– Miért?.. Mi volt akkor? – kérdezte Holger kíváncsian.

– Első látására beleszeretett.

– Na, hagyjuk most ezt, mert ez a téma nem idevaló!

– És miért nem?

– Mert erről Holger nem fontos most, hogy tudjon.

– Jó, ha nem akarjátok előttem elmondani, akkor megyek! – pattant fel helyéről a gyermek, s az ajtó előtt még azt is hozzátette:

– Hallgassatok csak előlem is el mindent, és akkor majd meglátjátok kibe szerettek bele!

– Kibe akarsz te beleszeretni? – mosolygott az apja az orra alatt.

– Hát egy olyan..., jó pipába...

– És gondolod, hogy az a mi bajunk lesz?

– Nem. De a ti hibátokból lesz, mert nem akartok felvilágosítani engem.

– Hogyan képzelted el?

– Hogy felismerhessem én is az igazit.

– Miért fontos az neked? – kérdezte most már az anyja mosolyogva tőle.

– Mert már én is szeretek valakit.

– Szóval, tetszik neked is valaki.

– Nem tetszik – vágta rá sértődötten. – Csak az óvodában tetszettek a jányok... De én már ötödikes vagyok!

– Jó, az nem azt jelenti, hogy már nőszülöd kell.

– De igen!.. – vágta rá elpirulva a gyermek. – Mert, amikor a sarokba szorított és megcsókolt engem, megígérted neki: ha megnövök, feleségül veszem...

– Óh! Mennyi bajotok lesz még ezekkel a gyerekekkel – szögezte le az öreg, intve dédunokájának, hogy üljön a helyére vissza.

– De mondjátok! Mi volt az, amikor Heike meglátta Louist?

– Igen-igen, erre én is kíváncsi leszek! – terelte el Hildegard a kínos perceket, hogy erre a témára újra visszatérjenek.

– Olyan szájjal jött be a másik szobából, hogy össze rezzentünk az egészen tőle... De láttátok volna azokat a szemsugarakat, amelyek Louisra szegezett.

– Milyenek voltak azok? – kérdezte az öreg.

– Ti nem láttátok? – tekintett az apjára Joachim.

– Nem. Mert háttal ültünk. Nem beszélve arról, hogy majd el-süllyedtünk szégyenünkben...

– Na, jó! Nem gondoltam volna, hogy egy ilyen jóképű, ismerős valakivel találom magam szemben.

– De azt is mondd el nekik, mennyit kellett még azok után is vesződnöm veled!

– Miért?... Nem akartad, hogy szeressen engem? – kérdezte Louis furcsállón.

– Hát, nem nagyon...

– Miért nem? Ha szabad kérdezni?

– Mert kilátástalannak láttam a szerelmeteket. Annál is inkább mert akkor fölindult s háborgó lélekkel kerestél fel minket.

– Igaza van apának! – helyeselte Heike az apja szavait, majd egy kis idő múlva, még azt is hozzátette: – Legyetek nyugodtak abban, ha én akkor az ismeretséget nem kezdeményeztem volna, nem lett volna belőle semmi se!

– Látjátok, mennyire mellé fogtatok!.. – mosolygott Louis. – Várjatok, mert be is bizonyítom nektek az ellenkezőjét! – mondta, és fölszaladt az emeletre, hogy a következő percekben egy agyon lapozgatott barna füzetecskével jelenjen meg:

– Jól figyeljete! Ezt a noteszemet tizenöt éves koromban kaptam a szüleimtől, hogy a legfontosabbakat jegyezzem le; s amint már tudjátok, az egyetemen voltam, amikor szellemtudomány-

nyal foglalkozva, visszavezettek az elmúlt életeimbe. Ahol persze a feleségeimet is meg ismerhettem. De amit most nem tudtok, az volt, hogy Sebastian még azt is megmondta: milyen betűvel fog a feleségem és a gyerekek nevei kezdődni...

– Igaz ez, Louis? – állt fel a helyéről Heike, hogy a férje noteszébe tekintsen.

– Szóval négy évvel a megismerkedésünk előtt maga Sebastian, ezeket a betűket írta a füzetembe:

A hitvesed neve H-val fog kezdődni; míg a gyermekeitek nevei: L-lel meg H-val.

– Ez hihetetlen! – meresztett Heike nagy szemeket a férjére.

– És erről, miért nem beszéltél akkor nekünk? – kérdezte az após kételkedve.

– Hogy is mondhattam volna erről valamit? Hiszen akkor, tényleg nem hittetek volna nekem... Úgyis azt állítottátok rólam, hogy szélhámos vagyok, aki a valamikori villáját akarja vissza szerezni magának.

– Hát nem volt ez igaz, Louis?

– Igen! De...

– Na és Ludwig?... Őt nem jósolták meg neked? – vágott a szavukba az öreg.

– Őt azért nem, mert ő nem az én utamhoz tartozott. Hiszen azt meggondolatlanságból, a Helga rámenősége miatt tettem.

* * *

Arra a hétvégére a háromtagú család leszaladt Strasbourgba, hogy a fülig szerelmes Luiseval beszéljenek.

Egy verőfényes szombat délelőtt volt, amikor megérkeztek és Holger – nem törődve a szülei etikettes szabályaival – kiugrott az autóból, hogy az udvarból egyenesen a lépcsőház felé tartson.

– Várjál! Hová rohansz?.. Várd meg, amíg összeszedelőzködünk! Mert semmiképpen sem illik csak úgy semmi nélkül beállítani valakihez – szóltak utána a szülők. – Valamit neked is kell vinni, ha már a rajzaid közül egy képet sem hoztál nekik!

– Akkor adjátok ide azt a csokrot, amit a kertünkben a dédi szedett le!

– Azt sem neked illik vinni – szólt rá fiára Heike. – Az már apád feladata, hogy vele az édesanyját megajándékozza.

– Óh, mennyi problémátok van, ezekkel az elavult illemszabályokkal! – kullogott vissza durcásan Holger, aki már vinni szeretne volna a nagyszüleinek, a megérkezésükről a hírt.

– Tudod mit mondok neked?.. – kezdte el most már a lelkiet az apa. – Nekünk – hála a jó Istennek, már ilyen problémáink nincsenek. De neked biztosan lesznek majd, ha nem hoztál magaddal semmit se.

– Honnan hozzam, mikor ezeket itt, a földön kell megtanulnom?

– Nagyon tévedsz, drága gyermekem! – mondta, miközben a csomagtartóból a bőröndjeiket kiemelte. – Mert ha valaki ezeket az érzéseket a lelkében nem hozta magával, akkor még azokon az alsó „fokozatokon” sincsen, amelyekkel – mint „megkegyelmezett”, bejuthat majd a túlélés birodalmába.

– Tudom, tudom! Már hallottam eleget töletek – morgott az orra alatt a sértett, s megfogta az egyik bőrönd fogantyúját, hogy a szélénél megemelve, hatalmas zajjal gördítse végig a macskakövezeten.

– Állj meg, kérlek! – szólt utána Louis.

– Mi bajotok van már megint?

– Azokat én kell vigyem... Mielőtt magunkra nem vonjuk a szomszédok figyelmét.

– S akkor én mit vigyek? – durcáskodott Holger, az egyik szemeivel az emelet lépcsőházának az ablakát figyelve, míg a másikkal az anyját lesve, hogy ő látja-e.

– Gondolod, hogy nem vettem észre, miben settenkedsz?

– Miben? – kacagta el magát a gyermek.

– Hogy magadra akarod vonni a Mathilde figyelmét.

– Szóval így?.. – duruzsolt magában Louis. – Már azt hittem megbokrosodott útközben. Ott van a bőröndöd – mutatott az autó hátsó ülésére. – Nyisd meg az ajtót, és szedd ki belőle! – adta az utasításokat az apa, és ő is feltekintett arra az emeletre, ahol az a szép kislány lakott. S amikor látta, hogy a fia csak ímmel-ámmal ráncigálja elő az utazótáskáját, még azt is hozzátette: – Na látod! Azt már hátizsákként is magaddal viheted!

– És még mit kell csinálnom, hogy nehogy észrevegyenek az emberek?

– Ha visszajössz, megmondom neked!

– Add ide most egyszerre! – tekintett Holger az emeletre, és amikor meglátta Mathildet, hirtelen sürgölődni kezdett. – Ha akarjátok, még a kézitáskánkat is magammal viszem!

– Menj csak előre! Egyelőre, elég az neked – szólt rá Heike a fiára, és felkapott ő is valamit, hogy magával vigye.

– Mondd, Holger! Nem azt mondtad, hogy már eljegyeztetted magad valakivel? – kérdezte az anyja ironikusan tőle útközben.

– De igen.

– És akkor miért tekingetsz a lányok után most?

– Mert Júlia már másat szeret.

– Hogyhogy..., te Rómeó?

– Észrevette ő is, hogy nem illünk egymáshoz.
 – Csak nem.
 – De igen! S hiába próbáljátok bemagyarázni nekem azt, hogy nem illő mások után nézni, addig úgy sem tudok másabb lenni, amíg el nem jön számomra is az „igazi”.
 – Látod, ezt mind próbáltuk megmagyarázni akkor neked, amikor azzal fenyegettél minket, hogy miértünk fogsz majd beválogatni; mert még véletlenül sem gondoltunk arra, hogy gyermekkorodban megnőszülj. De ez sem jelenti azt, hogy a keresésben s próbálkozásokban valakinek is lelki bánatot okozz! Szeresd embertársaidat – folytatta, mikor a lépcsőházba értek, és akkor te sem fogsz csalódni abban, akit később megismeresz majd!
 Mikor a felvonó megérkezett, Louis anyja kinyitotta gyorsan a lakásuk ajtaját, hogy kiszóljon rajta:
 – Jó, hogy jöttök! Sebastian már háromszor is keresett titeket!.. Hívjátok fel, mert nagyon fontos az, amit most mondani akar nektek! Nem is tudom, miért tanakodtatok annyit odalenni? Hiszen egy jó negyedórája, hogy megérkeztetek! – mondogatta a fiának franciául, miközben be tessékelte őket.
 – Holger miatt... Aki útközben megtévelyledt egészen.
 – Miért?.. Mi baj lett neki ott? – törte az idősebb hölgy, most már németül a nyelvet és odahajolva az unokájához, a feje búbját is megcsókolta hirtelen.
 – Egy semmiséért... – válaszolta Holger elkeseredetten.
 – Gyere, kincsem! Meséld el nekem! – nyúlt a gyermek keze után, hogy a szobájába vigye. – Te addig siess, és hívd fel a barátodat, mert már tűkön ül, hogy beszélhessen veled!
 – Mi az, ami olyan sürgős neki? Hiszen az este még semmi kivánsága nem volt?

– Hívd fel, s majd meglátod! – mondta titokzatosan a Louis anyja, és odaszólt a menyének, hogy tartson velük.
 – Meglepetés lenni neki – suttogetta, amikor a szobába értek.
 – Beszélhetünk nyugodtan franciául! Mivel a nyelvet már mindegyikünk ismeri...
 – Te is, Holger?
 – Hát persze! Én sem akarok lemaradni a nővéremtől.
 – Apropos, a nővéred!.. Nem is hiszitek, milyen szépen beszél már a francia nyelvet.
 – Hallottuk... Szóval olvastuk.
 – Hogyan? Franciául írt Nektek?
 – Igen. Mert meg akarta mutatni nekünk is azt, hogy nem hiába tölti itt az idejét.
 – Ha ti tudnátok, mennyire szerelmes...
 – Tudjuk! Hiszen azért jöttünk most ide!
 – Azért?.. – fordult félútjából az anyós vissza, és letéve a vendégágyra az utazó táskájukat, megkérdezte tőle: – Csak nem haragsztok rá emiatt?
 – Áh! Dehogysis!.. Az ilyesmiben föl kell ismerje magát az ember. És nem beszélve arról, már gyermekkor óta tömjük az Atya törvényével a fejét, hogy a járható utat válassza.
 – Mondok én nektek valamit! – nézett Holgerre hirtelen. – A sors kiszámíthatatlan. De ha az ember felismeri a feladatát mögötte, még könnyű dolga lehet.
 – Mondd, nagyanyó drága! – kérdezte szép, francia kiejtéssel Holger. – Örömsz annak, hogy egy ideig én is itt maradok?
 – Ezt nem így szokták kérdezni, Holger! – szólt rá a fiára Heike. – Először megszokták kérdezni a vendéglátót: akarja, hogy itt maradj te is náluk?
 – Miért? Telefonon mi megbeszéltük ezt.

– Mikor, hogy én erről semmit sem tudok?

– A héten – vette át Louis anyja a szót. – Amikor felhívtuk, hogy választ adjunk a levelére. Amiben azt kérdezte tőlünk: itt hon lesz a szomszédunk leánya?

– A Mathilde?

– Ti honnan ismeritek?

– Tőle... Hiszen vele kavarta mostanáig a fejünket.

– Kivel? – jött be Louis, valamiféle elégtétellel az arcán.

– Óh! Ez most már tényleg nem érdekes! – intette le, a semmit mondó beszédet az anyja. – Na, mondd! Mit szólsz ahhoz, hogy ma este egy híres vendégünk lesz?

– Kicsoda? – tekintett Heike a férjére.

– Az indiai... Akiről már beszéltem neked.

– A jógi?... Csak nem?

– De igen! – válaszolta örömmel az anyós. – Mit gondoltok, nem azért mozgósítottam Louiset a nagypapjával, hogy tömjént s gyantát hozzanak?... Mert azzal még a szellemvilágnak is kedvezünk vele...

– Hogy te mire nem gondolnál, mama! – lépett Louis az anyjához közelebb, hogy megölelhesse.

– ...Mivel tudtam, hogy ez volt a vágyad, még azt is megbeszéltem velük, hogy a gyerekek szimpátiái is köztünk legyenek.

– Julien meg Mathilde?

– Igen, ők is...

– Nem gondolod mama, hogy egy kicsit túlzol velük?

– Nem... Abból a szempontból sem, mivel maguk a fiatalok kértek meg minket: hogy őket is vezessük be a szellemtudományi ismeretekbe.

– Mathilde is? – sietett a kérdésével Holger.

– Igen, ő is!.. Csak ő még nem úgy, ahogy a nővéred kedvéért, Julien tette.

– Ezt már sehogyan sem értem, mama! Miket tervezgetsz itt a hátunkban?

– Majd meglátod! De kérlek, addig, amíg nem történik az meg, ne beszéljünk róla!

Estére vendégekkel meg a tömjén szúrós illatával telt meg a szoba.

– Bevallom, szívből örülök ennek a szépszájú gyülekezetnek! – szólalt meg a vacsora befejeztével a vendég. – Abból a szempontból is, mert most, mielőtt visszamegyek Indiába, az égi sugallatoknak megfelelően, át adhatom azokat a tanításokat, amelyeket a szellemvilág ezen okokból, a közelmúltban adott át nekem. Különösebben, azért is örvendek a fiatalok jelenlétének most, mert valami olyasmit szeretnék elmondani nekik, amelyeket ők később, a maguk részéről, majd a következő generációnak is át adhatnának – titokzatoskodott a vendég a nappaliba érve.

Ezen szavak hallatán Sebastian Louisra tekintett, hogy leolvassassa arcáról az örömet. De Louis csak mosolygott, és megveregette a barátja vállát is azért, hogy a következő percekben, mikor nem veszi észre senki, a fülébe súghassa: – Hálás vagyok neked!

A nappali hangulata, a gyanta és a tömjén illatától, egy buddhista templomra emlékeztette a benne elhelyezkedőket, kik kényelembe téve magukat, meghitt hangulatot árasztottak a szónokló felé.

– Kedves testvéreim! – kezdte el beszédét. – Higgyétek el nekem, hogy most nincs szándékomban prédikációba kezdeni, hogy a tanokat valamiféle vallásos keretek közé szorítsam!.. De azért nem bánnám, ha most az egyszer elimádkoznánk azt a miatyánkot, amit Johannesburgban 1948 elején maga *KRISZTUS* adott át nekünk, hogy az eredeti értelmére vezessen minket!

Hangosan fogom mondani, hogy utánam mondhattátok!:

Mi Atyánk, a mennyekben!
Szenteltesék meg a Te neved;
Jöjjön el a Te országod.
Legyen meg a Te akaratod,
mint a mennyben, úgy itt a földön is.
A kenyerünket add meg nekünk nap, mint nap
a szükségleteink szerint.
És bocsásd meg a vétkeinket,
miképpen mi is megbocsátunk azoknak,
akik ellenünk vétkeztek.
És ne engedj minket a kísértésbe,
de szabadíts meg a tévedésektől.
Mert Tied az országlás, a hatalom
és a dicsőség, mindörökké.

Ámen.

Az imádság után a beszélő a mennyezetre tekintve, az összetett tenyereit a magasba emelte, hogy eztán lassan, átszellemülten a szívéig engedje le, mikor meghajol a hallgatóság előtt.

– Kedves testvéreim!.. – szólt újra. – Még mielőtt a témámba kezdek, egy fontos dolgot kell elmondjak nektek, azért, hogy ti is láthassátok, miként, s mi okból alakultak így a vallások ezen a világon! Amit most ezzel kapcsolatosan kinyilatkoztatok: Jézus életéből azt a tizenhét, tanulmányi éveit tartalmazzák, amelyekről a Biblia nem ír...

Ezt most nem azért mesélem el nektek, hogy kíváncsiságot keltsek a szívetekben; hanem, hogy ti is vegyétek azt az utat ész-

re, amit az embernek le kell járnia, hogy visszakerülhessen eredeti szellemhonába. Mielőtt hozzá kezdenék, fontos elmondanom nektek: hogy ezek az adatok az idő fénylemezéről, az Akasha Krónikából származik, amelyek megbízhatóak. Így – felhasználva az általunk ismert, francia házaspár, szellemtudománnyal foglalkozó könyvét – elmesélném azokat a részleteket, amelyek szükségesei nekem ahhoz, amit később ezzel kapcsolatosan mondani fogok – jelentette ki a beszélő a fiatalokra tekintve, akik, elcsodálkozva azon, amit mondott, egymásra néztek.

– A bibliából amint tudjátok: a gyermek Jézus 12 éves volt, mikor a jeruzsálemi templomban a papok meg az írástudók társaságában bemutatkozott...

Ehhez hozzá kell tegyem azt is, hogy a gyermek Jézus azelőtt teszi le a Karmel hegységben – az esszétusok iskolájában, a spirituális vizsgáit. Ez nagyon fontos volt számára, még akkor is, ha mindezen tudást magával hozta e világba; mivel Ő ekkor újra meg ismerkedhetett, azokkal az Atyai törvényekkel, amelyek az ember fizikai testére kihatással vannak.

Ezeket azért mondom most előzetesen, hogy ne gondoljátok, hogy valakinek is, ha már egy magasabb szellemi fokozatról inkarnálódik a földre, már eleve könnyű feladata van. Jézusnak sem volt könnyű a feladata, mert az atyai törvények éppúgy hatottak rá is, mint más emberre. Meg kellett neki is tanulnia újra az anyag összetételének nehéz tulajdonságát, hogy valamikor tanítson... Még tizennégy éves sem volt, mikor őt két mágus elviszi le Nagarba, a mai India szellemi kisugárzásokkal épített városába, Puriba, ahol Őt nagy tudású lámák tanítják tovább, hogy ott újra átvehesse azokat a tanokat és ismereteket, amelyeket Ő valamikor mint Zarathusztra már megtanult egyszer. Gondolhatjátok, milyen öröm tölti be annak a buddhista főpapnak a szívét,

aki Őt akkor fogadta!.. Amikor a gyermek Jézusban felismeri azt az egykori AVATAR-t, aki a valamikori óiráni népnek, az isteni igazságokat hirdette. Jézus – a valamikori Mester – akceptálja persze, hogy újra tanuló lehessen. Hogy az egykori nagy művét, mely az idők folyamán babonás hiedelmekkel telt meg, felújítsa. Ott hallgatja újra Gautama Siddharta buddhista tanait is, hogy a legmélyebb isteni igazságot is felismerje mögötte. Majd befejezve tanulmányait, a nép közé megy, hogy megtanulhassa a Krishna-féle gyógyító technikát is... Szóval az életatomok, fluidikus rendeződését meg az elemek átalakulását... De mondhatni, akkor már nem volt könnyű dolga neki azok közt a papok közt, kik a hindu vallást propagálták, hiszen azok nemcsak hogy a kasztokat hirdették, de a minden tudást elnyelő, dogmájukba fullasztották bele a népet. Ezért Ő onnan Benaresbe, az akkori Varanasiba megy, hogy az ÖRÖKKÉVALÓRÓL, az EgyetlenEGYRŐL meg az egyenlőségről beszéljen...

Jézus akkor huszonegy éves volt s a nép örömmel hallgatja az első, szellemiekben is felrázó szavait:

– „Ismerjétek meg az ÖRÖKKÉVALÓT, és ne csak azért tegyétek a jót mert félitek a rosszat; hanem azért, hogy ti is egyenlőséget s örök életet kaphassatok Általa!” – hirdette, s amikor a népnek egy része már lázadni kezdett, és a bráhmáni köteléket is ledobni készült magáról, egy hitében megrögzött hindu pap az életére tör. Ekkor Jézus felismeri azt, hogy nem maradhat ott tovább. Onnan a Himalája hegységbe megy, hogy újra magára találjon. Mivel ott, ahol az ég a földdel szinte menyegzőre lép, nemcsak, hogy szórványban élnek emberek, de a levegő is ritka. Ezért az a vidék is alkalmas volt arra, hogy a légzés technikáján keresztül megtanulhassa, miként kell testét elhagynia. Voltaképpen energiát kellett gyűjtenie a későbbi feladatához, amelyet már ak-

kor, azokban az években mind jobban és jobban felismer magában. Onnan Kaldeába és Babilonba megy, hogy rá leljen azokra a helyekre, ahol Ő valamikor azelőtti életében tevékenykedett. Hol a Nap Imádók Énekéből, a mai Awestából olvasgatva, leleplezi a század papságának sötét alaptörvényeit. Végül – mielőtt a nagy piramisban, a megkeresztelkedése előtt Őt Mesterré avatják – Görögországba megy, hogy a politeizmus előnyeit és hátrányait is megtanulhassa. Szóval Jézus, a tanulása idején tudta, hogy Ő a saját testének alkimistája kell legyen, hogy a mások elhivatottja lehessen. Elvégre, azt is tudta, hogy az Atya nem kínál föl egyiknek többet, mint a másiknak; mivel az előző életünkből a tettek, és a maiból a tervek határoznak meg minket. Ezért ha Ő a Világ Világossága akart lenni, először saját magában kellett csiholnia a fényt, hogy végül nekünk adhassa szívét...

Ezzel kapcsolatosan, egy fontos dolgot kell elmondanom nektek, mivel az utolsó időkben ezeknek a dogmákkal telt vallásoknak is szét kell esniük, hogy új fényt kaphassanak *KRISZTUS U-RUNK* eljövételére. Most egy olyan titkos Égi Határozatról fogok beszélni, melyről egy szellemtudományi előadáson szereztem tudomást!

A közelmúltban Bali szigetén voltam. Három nappal a szellemtudományi előadásunk előtt, csoportunkkal egy turista kiránduláson vettünk részt, hogy mi is megismerkedhessünk annak a szigetnek a nevezetességeivel. Persze azért is, hogy betekinthessünk az ott élő nép vallásaikba s szokásaiba.

Ezen élményeket nagyjából most azért szeretném vissza adni nektek, hogy megérthessétek a későbbi kijelentetteket is, amelyekkel a mi csoportunk teljes egyetértéssel igenelt utána...

Az utunk – Bali fővárosából – Denpasarból: Gianyar, Klungkung és Karangasem városain keresztül, először Besakih felé veze-

tett azért, hogy az ott élő hindu hitben nevelkedő néptömegekkel is találkozhassunk. Ez azért volt fontos nekünk, hogy az általunk ismert vallásokat meg az azok által kialakult szokásokat is később össze hasonlíthassuk majd az indiai – szüleink által ránk ruházott – felfogásokkal; amely persze nagy eltérést mutatott az ottani és a mi vallásunk között. Abból a szempontból is, hogy mi, a buddhista felvilágosulás felé vezető utunkon keresztül már elhagytuk azokat a babonás, hiedelemmel felruházott szokásokat és ceremóniákat, amelyek az ember kordában tartását propagálták. Ott, a megkötözött gondolkodási mód, nem csak a félelmet növelte az emberben, de az Isteni törvények igazságától is távolabbra vezette – az amúgy is kasztokba sorolható – néptömegeket.

Made Subawa, az útikalauzunk, a kérdéseinkre csak olyan felfogásbeli kényszerűséggel tudott válaszolni, amilyennel őt gyerekkora óta, mint kordába szorított, papok által ijesztgetett egyént neveltek.

Nem kell mondjam, hogy annak a félelmetes, negatív kisugárzásokkal telített mentalitásnak is meg volt a maga pokla. Mert a szó szoros értelmében, az egyik szent helynek a tövében, az idők folyamán egy denevérekkel telített, pokolhoz hasonlatos gondolatmintát – mint a démonok által megszállt területet – hoztak létre, hogy az is igazolhassa nekik a felfogásuk hitelességét. Ahol alant, nem csak kígyó meg mindenfajta csúszómászó garázdálkodott a lehulló „falatokból”; de a kibe repdeső vijjogó szárnyasokból, a sziklákon ólálkodó varánuszok is el-el kapdostak belőlük egy párat.

– Ember kell legyen az a talpán, aki ide be mer menni!.. – jegyezte meg valaki közülünk, és akkor mi az idegenvezetőnkre néztünk, aki persze mosolyogva azt mondta:

– Ezt senkinek sem illő megtennie, mert ez a hely is egy szent

hely. S mert itt a démonok „uralkodnak”, nekik is meg kell adnunk azt a tiszteletet, hogy nem zaklatjuk őket. Ezért a papok is csak innen, ezektől az áldozati oltároktól prédikálhatnak – mutatott az előtérre, ahova már egy-egy éhesebb mérges kígyó is kimerészkedett.

– Látják! Ezért kell kiengesztelődjünk itt mindennel, hogy az isteneink: Brahma, Wishnu és Shiva megvédjenek minket...

– Na és a valamikori, baliak istene: IDA SANG HYANG WIDHI, már nem védi meg magukat ezektől? – szoltam a sárga fejkötős, intelligens kinézésű, útikalauzunk szavába vágva, mivel tudtam, hogy valamikor a számukra is azt az EGY, közös ISTENÜNKET jelentette.

– Ha már más Isteneket imádunk mellette, talán nem – mondta elgondolkodva, és halkán hozzátette: – De az is lehet, hogy akkor a mai napig is aktív vulkánunk sem nyelte volna el a Batur hegységünk tövében azt a sok száz embert...

Másnap az utunk Batubulan, Celuk és Tampaksiringen keresztül, Kintamani felé vezetett, ahol a csoportunkkal meglátogathattuk azt a helyet is, ahol ezelőtt egy pár évvel egy egész falut lepett el a láva.

– Látják, ezért kell áldozati adományt adjunk az alvilágnak s a démonjaiknak, hogy többé ne próbáltassanak meg minket! – mutatott az idegenvezetőnk a még mindig füstölgő vulkán tövére, hol fekete lávával betakart nagy területet melengetett a Batur tó, szürkésen csillogó vize. Ekkor eszembe jutottak azok a kicsi pálmafalevelekből készített, négyszögletűre fonott edénykéik is, amelyekeken megérkezésünkkor a rizslisztból sült fehér kenyér s műanyagból készített színes kávécsésze mellett, egy-egy cigaretta is füstölgött; a fekete fehér kockás saronnal betakart, ijesztőnek mintázott szobrocskák lábainál. S ezt a denpasari, kora reggeli,

páratartalommal telt hőségben tekintettük meg, mely nemcsak félelmetesnek és babonásnak mutatkozott előttünk, de lelkiileg le is nyomott minket.

– Ezért egy idevaló, hindu vallású – folytatta az idegenvezetőnk a beszédét, sosem kezd el addig enni, amíg az „alvilágiakat” ki nem elégíti egyszer...

Harmadnap meg az a vidék következett, ahol a teraszos rizsföldeken keresztül, Tabanan, Pupuhan és Mayongon át egy buddhista templomot is megtekinthettünk, amely persze éppen olyan érdekes és szép volt, mint azok a muzulmán és keresztény építmények a főváros közelében.

– Selamat Datang! – köszönt rám valaki a Beratan tó partján, hogy valami faragott tárgyat eladhasson nekem.

Egy fényképet készítettem éppen a víztorony, pagodás építményéről, amikor a Bedugul kiesén egy mosolygós helybélivel találtam magamat szemben, akinek a kezében persze, három jellegzetes, trópusi fából faragott figura ékeskedett. Buddhát, a Szent Elefántot és a feszületet ábrázolta művésziesen.

– Megveszem mind a hármat! – mondtam, és egy nagyobb összeget nyomtam a kezébe.

– Ön nem alkuszik?.. – kérdezte csodálkozva, és olyan képet vágott, hogy akaratom ellenére is eszembe kellett jussanak az idegenvezetőnk szavai, mikor az indulásunk előtt azt mondta:

– „Itt, Balin nagyon sok eladóval, utcai kereskedővel fognak találkozni, de kérem, ne feledkezzenek el velük alkudozni! Mert itt az olyan vevőket, akik nem alkusznak, nemcsak unalmasnak veszik, de a részükről is hibásnak kell érezzék magukat; mert ők természetesen, az áru értékének a dupláját kérik majd el, hogy a vevő a zsebéhez mérten le alkudhasson belőle...”

– Szenteket ábrázoló, művészeti értékekért nem alkuszom!..

Mivel a szellemi értékeket többnek tartom, mint a mulandó, földi értékeket – válaszoltam neki.

– Jó! Akkor én most vissza adom önnek a többletet, hogy együnk se csapódjon be! – tette hozzá elpirulva, és az áruval a fele összeget vissza is adta nekem.

Már a hotelünk felé tartottunk, mikor röviddel Denpasar előtt megkérdeztem Made Subawat:

– Mondja kérem, milyen szemmel nézik itt a keresztényeket? Ahol, ha jól tudom, több részt hindu meg mohamedán vallásúak élnek?

– Hogy őszinte legyek, nem veszik komolyan őket...

– Miért nem?

– Mert a mai keresztényeket már nem tudják beazonosítani az akkori, Isten teremtetten világi nézettel.

– Nem értem?

– Már ne haragudjon – de ha már megkérdezte – megmondom a véleményemet!

– Mondja, csak mondja!

– Mi nagyon jól tudjuk, hogy a keresztény vallás, egy mindent megbocsátó, szabad akarattal rendelkező tudatosulású út, mely az emberiséget nemcsak, hogy elkapatja a lelki szellemi kiteljesedésében, de szabad kezet is enged a leláncolatlan életre nekik... Mint például a párkapcsolat keresésétől a drog és az alkohol fogyasztására is.

– Bocsánat, hogy közbe szólok! De maga nem a keresztény vallásúakról beszél! Maga az ateistákat, a hitetlen embereket keveri össze a hívőkkel.

– Egyet mondjon meg nekem!.. Ezeket az ateistákat, és a többi rossz úton haladókat, melyik vallás és vallásban kialakult állam vezette oda, hogy ilyen nyíltan és szabadon tegyék ma azt, amit

tesznek?.. Hogyan is tudja egy ország, és annak vezetősége megengedni magának azt, hogy az Isteni törvényeket csak úgy a kénye kedve szerint áthágja?.. Megengedve a népnek a leláncolatlan erkölcsi életet, és a szeretet nélküli szeretetet? Mit vár egy ilyen ország vagy kontinens az utódaitól, ha nem képes rendet megbe csületet tartani benne? Nem hiszem, hogy Jézus Krisztus erre tanította volna őket!

– Hát nem! – hagytam helyben a mondottakat, és szomorúan baktattam a hotelszobám felé. Másnap, a szellemtudományi összejövetelünkön, tovább folytatódott az egész:

– Kedves testvéreim, Istenben!.. – kezdte el egy magas szellemiséggel rendelkező egyén a beszédét. – Nekem az a feladatom, hogy most röviden átadjam azokat az üzeneteket, amelyek a világ minden tájára ki kell, hogy terjedjenek! S mielőtt átadnám a szót a buddhista felvilágosulás hitében nevelkedett testvérünknek, fel kell sorolnom azt, miről lesz még a mai összejövetelünkön szó:

Először is a világ további sorsáról; az emberiség szellemi emelkedéséről, és annak megmentéséről fogunk nektek beszélni. Majd végezetül *KRISZTUS* eljövételének szellembeli uralkodására készülődve, a vallások s az egyházak szétesésére fogjuk felhívni a figyelmeteket...

Most nem akarom újra az egész tananyagot leadni nektek, mert ahhoz nemcsak, hogy időnk nincsen, de fölösleges volna, olyan titkot átadnom nektek, mely a világ füle előtt egyelőre még zártak kell legyenek – szakította félbe beszédét a jögi, majd felemelve az összetett tenyereit, meghajolt újra a barátaink előtt.

– Én csak annyit szeretnék nektek azokból a tanításokból elmondani, hogy készülődjete az elkövetkezendőkre, és ne csodálkozzatok majd azon, ha a kereszténység szétesik, és megszűnik vallásnak lenni!..

Tudom, váratlanul ér titeket a hír – folytatta, mikor látta, hogy a jelenlévők hirtelen egymásra néznek. – Nyugodjatok meg, mert ennek így kell lennie, hogy a világ teremtetésekor fogant *KRISZTUSI* tudás, maradjon csak meg. Sajnálom, hogy azt kell mondanom nektek: hogy a keresztény egyházak, és főleg a katolikus, dogmákra és anyagi alapokra épített vallási területek ma már szellemi zsákutcákba vezették a népet. Azt hiszem nem kell példát említsek afelől, milyen irányba vezette el Vatikán a kereszténységet! Amelyből nemcsak hogy szétszakadások lettek, de a szektákon keresztül ma már a sátánnak, az ördögnek kedveznek. Mert ahol az anyag, a pénz és a vagyon felhalmozására törekednek, nem tesznek egyebet csak a sötét oldalnak, a mindent megszüntetni akaró, lebukott angyaloknak kedveznek...

De egyet nem szabad hogy elfelejtsetek: az Atya a javunkat akarja, és ezt a fajta iskoláztatásunkat is kegyelemből adta, s ha mi most nem a szívünkre meg a józan gondolkodásunkra hallgatunk, az ördöggel együtt ezer évre megkötöztetünk! Ahogyan a Biblia is írja...

– Uram! Bocsássa meg nekem hogy közbeszólok! – állt fel Julien, hogy megkérdezze tőle. – De ezekről miért nem ír a Biblia? Mikor a Jelenések Könyvében nagyjából minden megtalálható, ami a világ végével kapcsolatos? Hiszen ez, amit ön mondott, nagy csalódást okoz majd a kereszténység körében. Abból a szempontból is, mert amiben hittek, csak egy tévesen megszervezett, „zsákutcába terelt” út volt.

– Örvendek e kérdésnek – jelentette ki félig mosolyogva a jögi, mivel ezzel le is zárhatom azt a témát, amit ma nektek a szellemi segítők kérésére átadnom kellett! Adjatok kérlek, egy bibliát nekem, hogy valamit felolvashassak belőle – mondta, s közben az

összesűgőkre figyelt. – Tudtam, hogy ezzel a kijelentéssel valamikor egy egész gondolatlavinát fogok majd elindíttatni a kereszténység körében; akik nemcsak hogy azt hitték magukról, hogy az eredeti Jézusi hitet gyakorolták mostanáig, de meggyőződéssel voltak afelől, hogy más út nem is létezett a kereszténység elterjedésében! – magyarázta a vendég addig, amíg a ház ura kezébe nem adta a szentírásos könyvet.

– Kérlek, nagyon figyeljetelek!.. Mert most nem a Jelenések Könyvéből fogok olvasni nektek – amelyben elvétve, a vallások széteséséről is van szó, hanem János Evangéliumából, ahol Jézus kiküldi tanítványait a világba, hogy elterjeszthessék azokat a híreket, amelyeket e világnak is meg kellett ismernie...

Ennek a történetnek a leírása, a János Evangéliumának a 21. részében található meg. Ahol Jézus – a feltámadása után – már harmadszor jelenik meg a tanítványainak, hogy őket az elkövetkező kétezer évre újabb feladatkörrel lássa el...

15. fejezet: Mikor aztán megebédeltek, szólt Jézus Simon Péterhez: „Simon, Jóna fia, mondd jobban szeretsz te engem ezeknél? S az így válaszolt: Igen, Uram; te tudod, hogy szeretlek téged! S ekkor Jézus azt mondta neki: Legeltesd az én bárányaimat!

Aztán másodszor is megkérdezte tőle, s azt mondta, hogy: Őrizd az én juhaimat! Majd amikor harmadszor is megkérdezte tőle, hogy szereti Őt, ekkor már Péter elszomorodott, mert tudta, hogy Jézus valamit felértzett mögötte. S ekkor ő így válaszolt: Uram, te mindent tudsz. Te tudod, hogy szeretlek téged! Erre Jézus azt mondta neki: Legeltesd az én juhaimat! Bizony bizony, mondom néked; amikor fiatal voltál, felövezted magad, és a saját céljaid után mentél; de amikor megöregszel, és kinyújtod a kezedet, más övez fel téged, és oda vezet, ahová nem akarsz menni...”

Szóval Jézus ekkor a Péter feladatáról és annak sikertelen útjáról beszél. Mert ezek után az a tanítvány, kit Jézus a legjobban kedvel – akit az Akasha Krónikából, úgy tudjuk, hogy az eredeti hitet megőrizni volt hivatott – a hátukban kihallgatva őket, elcsodálkozott azon, amit Jézus Péternek mondott. Mikor Péter látta, hogy az követi őket, megkérdi Jézust: „Uram, mi az ő feladata? Jézus meg így válaszolt: Ha én őt kijelölöm arra hogy megmaradjon, amíg eljövök, mit zavar az téged? Te csak kövess engem!...”

Most ezekből le kell szűrjünk valamit! – tette hozzá a jógi. – Jézus tudta, hogy azok után, ami történt, elkerülhetetlenné fog válni a keresztény vallás megszületése. Ezért is jósolta meg Péternek azt; hogy ha megöregszik, a mások kénye kedve szerint fogják vezetni az egyházát. Éppen ezért Jézus, Jánosnak – annak a kedvenc tanítványának, aki akkor követte őket – már jóval azelőtt megmondta:

– „Kérlek titeket, ezekből a tanokból semmiféle vallást ne hozzatok létre! Mert van már a világokban elég belőle, amely a dogmák falai közé szorulva elsáncolták magukat az Atya törvényei elől. Amelyek elfelejtették azt, hogy a föld forog s a szelek s a viharok tisztogatni fognak. Az embernek először a befelé, a lelkéhez vezető utat kell magában felismernie, hogy ugyanazzal a *KRISZTUSI* fénnel töltekezzen be, mint én. Amelyet jóformán én is, csak az Atya Szellemisége által, a magam erejéből hordok most elöttetek...”

Késő éjjel volt, mire a fiatalok elmentek. Addig a nappali, tömjénes hangulatában vitatták meg a meggyőződéseiket, amelyben nagyjából, a katolikus egyházban csalódott fiatalok, kiutat kerestek a keresztény vallás megmentésére. De mindezek mellett a végén csakis a vendég utolsó mondata jutott az eszükbe:

– „Nyugodjatok meg, mert ennek így kell lennie, hogy a világ teremtésekor fogant, *KRISZTUSI* tudás maradjon csak meg...”

Másnap a család a Rhöne kanyargós partjaira autózott, ahol már kisebb nagyobb sétahajók szelték ketté a Rajna csatornát, a zöldellő világgal.

Louis felsóhajtott, és azt mondta:

– Valahogy itt, mindig a gyermekkorom jut az eszembe. Azért, mert a szüleim akkor nem voltak velem és a keresztapámék fagylalttal kedveskedtek nekem.

– Mikor volt az, hogy mi nem tudunk róla? – kérdezte a Louis apja, a feleségére tekintve.

– Amikor gennyes mandulagyulladásom volt, s az orvosok antibiotikumot írtak elő.

– És miért nem szóltál nekünk róla?

– Mert Sorin bácsi megtiltotta nekem: „Kérlek, ne mondd el a szüleidnek, mert úgy sem fogják megérteni a tettem” – mondta, és még azt is hozzátette: „Ez jót fog tenni neked, meglátod! Estére már lázad sem lesz tőle!..”

Sosem felejttem el, milyen nagy adagot tett egy tálikóba elibem. Még a keresztanyám is megijedt tőle: „Lassan edd!” – mondta, majd Sorin bácsira tekintve, fejcsóválva fanyelven maga elé súgta: „Nafa hafa efze nefem lefesz befetefegefebb tőfőlefe, afakkofo kufutyafa lefegyefek!..

– Ne mint sápiózz! Tudom, mit teszek! A kutya betegségét a szőrivel kell gyógyítani, mert ha attól gyulladt be a torka, attól fog elmúlni...”

– És tudjátok mit mondok nektek! – nézett a körülötte állókra. – Igaza volt a keresztapámnak! Estére már semmi bajom nem volt...

Még a gennyfoltok is elmúltak, úgy lefagyasztotta a fagylalt azokat...

– Na, jó! Akkor mi még nem ismertük ki magunkat a szellem-tudományok terén; mely a lelkieket fokozza és a testet gyógyítja – tette hozzá Louis apja mosolyogva.

– És ha mi most egészségesek vagyunk s nincsen mandulagyulladásunk, nem ehetnénk egy kis fagylaltot? – tette fel ironikusan a kérdését Holger, míg a szeme sarkából az apjára tekintett.

– Dehogy nem! Ha van gyűjtött pénzed, már is vehetsz belőle!

– Hát van..., de az, az itt tartózkodásom idejére kell nekem!

– Jó, akkor gyertek!.. Fizetem én a fagylaltot nektek – szögezte le a nagypapa, majd a cukrászda felé vezette őket.

– Apuka! – szólt utána Louis. – Várj, mert máshova szeretnék elvinni titeket! Hiszen ebédre jöttünk, és én most a „LYONI VENDÉGLŐ”-ben szeretnék megvendégtetni titeket. Különben Holgernek, amit mondtam, tanulságként mondtam, hogy közben ne feledkezzen meg az illemről sem!..

Estére a nappaliba tálalt fel a Louis anyja.

Gyönyörű kardvirágokból válogatott, színes csokrokat tett a vázába, hogy a vendégsereg jól érezhesse magát mellette.

– De anyuka, drága! Miért költi ilyesmire a pénzét? – kérdezte, megbotránkozva Louis. – Hiszen anyukának nincs virágoskertje, ahonnan behozzon egyszeregyszer belőle! Inkább a szegényeknek adná az értékét, mivel azok még jól is lagnának belőle!

– Igazad van, fiam!.. De ne feledd, hogy ma este még a házasságotok évfordulóját is meg kell, hogy ünnepeljük közösen!

– Óh, édesanyám drága! Mennyire elfelejtettem! – nézett az elgondolkodott feleségére, aki most lesütött szemekkel félig mosolyogva az ölében a szalvétáját helyezgette.

– Szabad, mondanom valamit? – kapott az alkalmon Holger.
 – Igen.
 – Ez most azért volt, mert engem mindenki előtt letoltál a délben.
 – De, Holger!.. – szólt rá Heike a gyermekére.
 – Hagyjátok, kérlek! Most az egyszer igaza van. Az ilyesmit az apa, négy szemközt kell a fiának megmagyaráznia. És nem beszélve arról, hogy most már az is tanulság kell legyen mindkettőnk számára: hogy egy gyerek a szüleit semmiképp sem volna szabad, hogy megszólja! – nézett először az anyjára majd az elég tételt érző fiára, aki most összetett kezekkel elpirulva, az evés előtti imádságot készült el imádkoznia.

Másnap, mielőtt Louisék útra keltek volna, oda somfordált Luise is az apjához, hogy valamit megkérdezzen tőle:

– Papa! Ha kérdek valamit, őszintén válaszolsz rá nekem?
 – Hát persze.
 – De nem úgy, mint egy gyerekleánynak; hanem úgy, mint egy felnőtt, érett kisasszonynak!
 – Hova akarsz kilyukadni?
 – Hogy felnőtt leánynak nézzél engem, és őszintén – a szellemtudományoknak megfelelően – válaszolj nekem!
 – Na, jó! Ha úgy akarod tedd fel kérdésedet és akkor, mint egy felnőtt leánynak, válaszolni fogok neked!

Mikor Louis Luisenek mondta, átkarolta a vállát, hogy a napaliba, a kora délelőtti kellemes hangulatba vezesse be őt.

A nap éppen a mellettük lévő magas házak ablakába nyilazott és bevilágított Louis szüleinek a vitrines szekrényébe; ahol a kávé és ebédlőkészletek, a kora reggeli mosogatástól már ragyogni kezdtek.

– Manapság minden lány úgy gondolkodik, hogy akárcsak a fiúk, ők is ugyanazt az utat válasszák; ahol az igazi szerelem a testi kapcsolatok korlátlan kielégüléséhez s a gátlások legyőzéséhez ve-

zeti el őket – kezdte el Luise a filozofálgatást a lábai elé tekintve. – Na most én nem azt akarom tudni, jó vagy rossz ez a mentalitás, hanem azt, hogy mit szól az ÉG ezekhez, mikor a tízparancsolatban az áll hogy: „Ne paráználkodj!”

– Tudd meg, hogy én nagyon örömek ennek a kérdésednek, mert most megmagyarázhatom – legalább szellemtudományilag is neked, hogy hol áll az emberiség ezen törvények felfogásában mostanában; és miért kell mindezen felelőtlen „ténykedésnek”, ma már véget érnie, hogy az emberek Krisztus Ezeréves Uralma alatt, a sátáni félrevezetések nélkül fejlődhessenek...

Mikor Louis ezen szavakat mondta, hirtelen felsóhajtott, és hátradőlt a fotelében, hogy jól meg gondoltan a kamasz lányának a tudomására hozhassa:

– A tízparancsolat tulajdonképpen azoknak van adva, akik még a lelki szellemi beállítottságuk gyermekcipőjében járnak. Akiknek a szigor még útmutatóul is szolgálhat... Na most egy óvadás – a mi szemszögünkből nézve – nem kaphat a szülei által szabad akaratot, mert az nemcsak hogy nem tudja, mit tenne vele, de a környezetének is a veszélyére lehetne. Gondoljunk bele csak abba, hogyha megengednénk neki azt, hogy a gyufával, vagyis a tűzzel játsszon; és mi történne akkor, ha a szabad gyerekes gondolkodására lenne minden rábízva?

Azt hiszem megmagyarázni ezt most neked nem érdemes, mert már nagyjából tudod hová jutnék ki akkor, ha azt a gyereket, ebből a szempontból vizsgálatnám meg veled... Most rátérnék inkább, azokra az „óvadás korú” lelkekre, akik a hasonlatunknak is megfelelnek, és a tűzzel is játszanak ezzel egy időben...

Azért magyarázom így el neked, hogy a jó Isten szemszögéből is egy képet alkothass arról, ami jelenleg a világunkat a sötét oldalra, a törvénytelenységbe vezette.

Valamikor a szigorúság, a parancsolatok betartására való törvények azért voltak adva, hogy az ember boldog lehessen ott, ahova teremtetett. Az inkarnálódásain keresztül pedig iskoláztathassa lelkét, azért, hogy az Atyához is közelebb kerülhessen. De egy olyan valaki, aki manapság azt sem tudja, honnan származott, s miért jött le erre a földre, játszik az Atya törvényeivel. A szó szoros értelmében játszik a tűzzel. Gondold csak el, hogy azon keresztül, hogy a fizikai testét korlátlanul kielégíteni igyekszik, nemcsak saját magát, de az egész társadalmunkat teszi tönkre, ha azáltal fájó szívüket, lelkeket hagy maga után... Nem beszélve arról, azzal, hogy ilyesmiket tesz, már a születendő unokáinak is családnélküliséget szervezget; hiszen a szaporulat hiányával saját népének kihalására állítódott be...

– Igen! De manapság nem minden ember ilyen.

– Ebben igazad van, kislányom drága! Mivel az emberiség közt vannak olyanok is, akik feltudják már fogni ennek hátrányait s éppen úgy, mint egy lopást, gyilkolást vagy a legalapvetőbb emberi érzések ellen elkövetett, bűnnek nevezett hibát – amit az utolsó leszületésük alkalmával, az ezelőtti életeikből felismertek magukban – jóvá tudják már tenni. Akik megegyezésképpen a partnerükkel maguk közt fel tudnák oldatni azokat a kötelezettségeket, melyeket Isten szeretet törvénye ellen elkövetnének...

Hogy még érthetőbben magyarázzam meg neked: itt arról van szó, hogy közös beleegyezéssel – ha már testi kapcsolatra kerül köztük sor – a felek megegyeznek, hogy szemrehányások nélkül végezzék egymás közt azt, amit a test kíváncsalmainak megfelelően tennének...

– Akkor ez azt jelenti hogy én oda adhatom valakinek magamat, ha én vele azt előre megbeszélem. Mert...

– Csak egyet mondjál meg nekem, kislányom! – szólt a leánya szavába vágva az apa. – Mi értelme volna annak, hogy egy hosz-

szabb, lélekhez tapadt kapcsolatot egy rövidke, múlandó anyaggal cserélj fel?

– De ha szeretem... És nem akarom elveszíteni őt?

– Ennek a kijelentésednek is két értelme van: Ha valakit szeretünk, és házasság előtt fekszünk le neki, akkor több mint valószínű hogy elveszítjük az illetőt. Mert az, nemcsak hogy a kalandjára gondol, de az illető hölgyet is egy könnyelmű valakinek tartja. Ha meg valakit a házastársunknak, a kiválasztottunknak tartunk, akkor érintetlenségünket – legnagyobb testi kincsünket – nem olyan egyszerűen „adogatjuk” oda.

– Tudom tudom!..

– Na, ha ezt tudod, akkor ilyen könnyelműségbe nem mégy bele! Mivel nem tudhatod, hogy az igazinak – akit majd tényleg igazán szeretsz milyen nagy lelki fájdalmat okozol vele... Nem tudom ha így megérted, ahogyan én ezt most mondom. De egyet szem előtt kell tartásd: hogy a korábbi tévedéseidet a későbbiek – amiről te abban a pillanatban még nem tudsz – meg ne mérgezzék az ő lelki világát is azzal, hogy te szeretkezés közben erre meg arra gondolsz. Mert neked sem esne jól, hogy az illető, akit te mindenképp felett a legjobban szeretsz, minden olyan alkalommal, amikor testileg egyesülsz vele, az jut eszedbe, hogy ő ugyan úgy, mint veled, a más karjaiban is boldogan szeretkezett...

– Bocsáss meg nekem! – szakította félbe apját a leánya. – De a Ludwig mamájával való kapcsolatom, miért nem mérgezte meg az életemet?

– Én a Ludwig mamájával megegyezésképpen tettem.

– Na és, ha azt anyuka is úgy tette volna valakivel?

– Akkor most nem lennénk együtt...

– Nem értem!

– Erre csak egy példával válaszolhatok neked! Amelyet, vala-

mikor Egyiptomban az Isten Fiak mondtak a lányaiknak, mikor azok valakibe beleszerettek: Mi történik akkor, ha egy pohár vörös borba – mely a férfi valósága a mi esetünkben – egy csepp fehér bort öntünk? És mi történik akkor, ha egy pohár fehér borba – mely a nő valósága a mi esetünkben – vörös bort öntünk? Kérlek, gondolkodj el te is rajta, mert ez fogja megadni neked a mostani válaszomat!..

Már úton voltak hazafelé, mikor Heike a klasszikus zeneszó mellett, megkérdezte férjét:

– Megmondanád nekem, milyen tanácsot adtál Luisenak?

– Hát persze! – volt a válasz, és hazáig a szellemtudományoknak megfelelően, szinte végeláthatatlannak tűnt a beszélgetésük. Hiszen egy ilyen tág fogalmat – lelki szellemi „ruházatot” – nem tudtak oly egyszerűen egyikét embertípusra rá ruházni.

A nyár derekán ilyenkor, minden a legnagyobb pompában tündökölt. A falvak meg a városok szinte egybe folytak az autópályák mögött, ahol már nagy sebességgel vágattak a legújabb típusú autók.

Még csak dél volt, de már a délutáni dugók is bejelentkeztek a hazatérés mintázatára, amelyen persze Louis idegeskedni kezdett:

– Ha ez így fog menni, még estére sem leszünk otthon.

– Na és?... Ha ez ténylegesen így volna, még akkor sem volna szabad bosszankodnod rajta!

– Tudom, kincsem! Tudom...

Volt a válasz s abba Louis már bele is nyugodott, mert tudta, hogy a mosolygós felesége átlát a dolgokon. De késő délutánra, amikor a napot megint a kiedrichi hegyek mögött csodálhatták az emberek, kijött a teraszra a tolókcijával az öreg, hogy el újságolja nekik:

– Végre, hogy megérkeztetek!

– Miért? – kérdezték a fiatalok tőle, szinte egyszerre.

– Mert Thomas már kétszer is keresett titeket.

– Mire fel?

– Ha tudtok szaladzatok le hozzá, mert valami finomat készített nektek! De mielőtt elindultok hívjátok fel, mert valamire még megakar kérni titeket!

– Biztosan arra, hogy azokból az új szellemtudományi kinyilatkoztatásokból is vigyünk egy pár könyvet neki – mondta, szinte sugdosódva a kipirult arcú feleség, és a férjére tekintve úgy érezte, mintha valamiben elszólta volna magát a nagyapja előtt.

– Csak nem akarjátok most odaadni azt a könyvet, amit én a napokban kezdtem el olvasni?

– Tudod, az a helyzet, hogy Thomas a fiatal bűnözők között már előadásokat is tart, és te olyan lassan olvasod azt a könyvet...

– Azért, mert már a felfogóképességem is gyengült. És nem siethetek túl rajta, mikor a mondanivalóját kétszer is meg kell rágnom... Vegyen magának egy másikat, ha már előadásokat tart!

– Ha nyomtattak volna több példányt belőle, akkor most nem kérné el a könyvünket – tette hozzá Heike.

– Na, jó! Vigyétek!.. – egyezett bele lemondóan az öreg, s elérzékenyülten hozzátette: – Úgyis itt hagyom hamarosan a földeteket!

– Bocsáss meg nekem, nagyapa drága! De nem akartalak megsérteni vele – sietett tolókcija elé az unokája, hogy megölelje az öreget. – Bocsáss meg Heikenak, Heinrich bátyám kérlek! – szólt Louis hirtelen és utolérve, még azt is hozzátette: – Gondold csak el azt, hogy egy pár évvel ezelőtt Thomas ugyancsak reád volt szorulva!..

– Tudom, Louis, tudom... Éppen azért mondtam azt, hogy vi-

gyétek neki a könyvet, mivel tudom, hogy neki több szüksége van a fejlődésre, mint nekem!

Útközben WiesbadenSonnenberg felé a sötétedésben, a lehangelő unoka is kiöntötte Louisnak a lelkét:

– Tudd meg, hogy nagyon sajnálom az öreget! Már azért is, mert érzi hogy nem törődünk vele.

– Sajnos, így igaz ez! – értett egyet Louis a feleségével, s a keze fejére helyezve a forró tenyerét, még a gondolatát is kiolvasta: – De tegyük fel azt is; kinek volna nagyobb szüksége arra, hogy lelki szellemi fejlődését elkezdje?

– Jó, hát ebben igazad van! Elvégre ezt ő is belátta, de azért mégiscsak nagyobb figyelmet kéne szenteljünk neki; éspedig azért, mivel ő újra gyerek lett és kényesebb, mint valaha is volt az életében.

– Tudod mit, édesem! – szólt Louis. – Holnap, miután vége lesz a pszichoterápiai óráknak, őt is elvihetjük magunkkal Schlangenbadba...

– Arra a találkozónkra, amelyre a múltkor is vágyott?

– Igen, arra...

És mit ad az ég, másnapra halva találták az öreget a szobájában.

Úgy mosolygott tágra nyílt szemekkel az égre, mintha csak azt mondta volna a többieknek: „Ti nem tudjátok, milyen szép, és gyönyörűsége az élet. Mert ez a világ teremtetett először, és aztán a titeket; amely az eredetinek az anyagi része, a vetülete lett...”

A temetés, rá egy hétre, az állam emberei által volt megrendezve. Hiszen ott, nem csak az volt kifejezésre juttatva: hogy ő a város számára mit is jelentett; de az is, hogy a magas felfogóképességével Louis által megjelölhette és megmutathatta az ott élőknek azt

az utat is, amely a *KRISZTUSI* megbocsátó szeretet törvénye által Eltvillében is egyedülálló volt.

– Kedves testvéreim! Engedjétek meg nekem, hogy valami olyasmit meséljek el nektek, amely a mi szeretet Evangélikus Egyházunkat most nem érinti!.. – ezeket a szavakat egy jóképű, fiatal kinézésű pap mondta, aki a hosszan tartó búcsúztatója után, félig elgondolkodva, a gyászoló család tagjaira nézett.

– A napokban – nem is olyan régen – Heinrich Schmidt testvérünk nálam járt éppen. Valami társadalmi célú és egyéni témájú gondok foglalkoztatták a szívét. A látogatására nem számítottam, s ezért eléggé furcsálltam, mikor a tolószéke kerekét forgatva, a parókia udvarára „hajtott” be.

– „Isten hozta! – köszöntöttem, elé sietve. – Mi járatban van erre?.. Csak nem történt valami baj a családjában?

– Nem, nem... Honnan gondolja?

– Mert rég nem járt nálunk.

– Hát, igen! Be kell vallnom; közben mi is 'megtaláltuk' az Atyához vezető utat, amit az ember nem nagyon tud felismerni, ha hozzá nincsenek meg a tudásbeli kellékei...

– Jöjjön be, kérem! – mondtam, és kíváncsian figyeltem, miként kutat a zsebeiben.

– Amíg el nem felejttem! Át szeretném maguknak adni – a romániai árva gyerekek megsegítésére – ezt az összeget! – mondta Heinrich testvérünk, s átadott nekem egy pénzgöngyöleget, amire persze nem számítottam.

– De hát Schmidt úr, kérem! Önöknek is van elég helyük, ahova kiadhatnák pénzüket! – jegyeztem meg, tudatva vele, hogy a jótékonysági akcióikról már az egyházunk is tudomást szerzett.

– Ez az összeg másra volt félretéve – mondta elérékenyülten.

– De az már nem érdekes. Kérem, adja át az intézőjüknek, hogy

idejében meg is érkezhessen! Hogy azoknak a szegény gyerekeknek ruhát s eledelt vegyenek...”

Azt a délelőttöt a parókián vele, nem felejttem el. A teológián tanultakból s tapasztalatokból nem juthattam volna annyira messzire, mint akkor övele. Én csak kérdeztem őt, s ő mindent megmagyarázott nekem amiről tudni szerettem volna, a hiányos ismereteimben.

Úgy csodálkoztam azon, hogy ő teológiai tudás nélkül annyira messzire jutott, hogy meg is kérdeztem, honnan tudja azt. Mely felismerést, nem csak bölcsességnek nevezett előttem; de egy magas fokú, beavatottságnak is titulált. És megvallva az igazat, teljesen meggyőzött engem afelől, hogy a felvilágosodásunkhoz, nem csak a hitvallásunkat kell gyakoroljuk, de az összes isteni eredetű, tudományos nyelvezetünkéből a kiértékelteket is át kell alakítsuk magunknak a belső, lelki szellemi felfogóképességeinkre. Mely az emberi tudatosulás legmagasabb fokához vezet el az embert...

Heinrich Schmidt! – nézett fel az evangélikus pap az égre. – Be kell vallnom neked, hogy sokat tanultam tőled! Mert nemcsak hogy kinyitottad vele a fátyolos szemeimet, de egy kulcsot is adtál a kezembe az elkövetkezendő időkre; amelyet fel is fogok használni a híveim, lelki szellemi fejlődésére!

Ezt úgy érzem, el kellett mondanom neki! Mert ő most már végignézheti a testi maradványának, a tiszteletbeli elhelyezését is a földön. Amely, ebben a korszakban – a felismerés idejének utolsó szakaszában – természetesnek kell lennie minden fülnek, amelyek persze az ilyesmikre már fogékonyabbak lettek...

És most engedjétek meg nekem, hogy végezetül az ő szavaival fejezzem be a számára tartott beszédemet!: „A viszont látásra odafenn!”

Ámen.

Egyik délután sűrű ködhomály telepedett Eltvillére. A nyár még tűzött, de már az ősz éreztetni kezdte közeledtét a hegyekben. Louis gyújtott be a kandallóba s ott tereferéltek, mikor csengetett valaki.

– Ez meg ki lehet? – kérdezte elcsodálkozva a hősünk, s még a szemöldökét is felhúzta, amikor a többiekre nézett.

A társaság csak hümmögött, várták, hogy Louis menjen ajtót nyitni a vendégnek.

– Holger! Mire vársz?.. Nem mennél ajtót nyitni annak az embernek? Hiszen te vagy a legfiatalabb köztünk, vagy nem?..

– És akkor én kell most mindent csináljak?

– Kérlek, ne vitatkozz! Mivel az is lehet, hogy valamelyik barátod látogat meg téged – mondta Heike, és mosolyogva Louis-ra tekintett.

– Óh, hogy halálra ne kacagjam magam! Hiszen tudjátok, hogy már becsületesen élek, és Mathildet nem csalom meg...

Amikor másodszor is csengetni kezdtek, ugrott, hogy ne tolják le érte.

– Na, mit mondtam nektek; hogy nem hozzám jött a „szerelmem”! – jött be a vendéggel a nappaliba Holger, majd mosolyogva félre állt, hogy azt maga előtt beengedhesse.

– Hát te, Thomas, mi járatban vagy erre? – állt fel Louis örömeiben, hogy kezet fogjon vele.

– Ne haragudjatok kérlek, hogy bejelentetlenül érkezem! De itt jártam a közelben egy szabadságra engedett fegyencünkkel. És amíg ő a szüleivel beszélget, gondoltam benézek hozzátok is egy-két percre.

– Nagyon jól tetted. Mondd, kérlek! Hogy érzed magad a börtönben?.. Mint felügyelő persze?

– Akárcsak otthon, ahol a feladatomat is el kell végeznem.

– Meg tudod értetni magad a fegyenceiddel?
 – A szellemtudomány szempontjából, igen...
 – Foglalj helyet! – intett Louis az öreg volt fotelére, mely azóta – amióta ő elhalálozott – üresen állott a kandalló közelében.
 – És Heinrich bátyánk hová ül le?
 A szomorú tekintetek összetalálkoztak hirtelen.
 – Tudod, a múlt héten – mikor a temetése volt – többször ke-restünk téged!..
 – Ne mondjátok! – tekintett Hildegardra, aki maga elé nézve, magyarázkodni kezdett.
 – ...Mert, mikor felhívtam Manfredot, s ő azt mondta, hogy nyaralni mentél egy nővel, akkor már nem volt hogyan értesít-sünk téged.
 – Na, jó az nem éppen úgy volt! De valami igazság van benne. Mivel, azt a spanyol nőt, akit én Mallorcan, a családi házuknál el-jegyeztem, itt ismertem meg, mint fordítót a fiatalok börtönében – pirult el Thomas a kíváncsi tekintetek mellett.
 – De Thomas! Kérlek, te nem tartozol beszámolóval ne-künk...
 – Tudom tudom. De azóta, amióta megváltoztam még a bü-nözés gondolatától is irtózom, nemhogy most újra elkezdjem azt, amitől már egyszer megundorodtam. Hiszen én, ezen erkölcsisé-geket még a tanítványaimnak is megmagyaráztam...
 – Hogyan? – kérdezte Heike kíváncsian tőle.
 – Azt a tízparancsolatot magyaráztam meg nekik, amelyet Mózes, először vett át a jó Istentől. Mely nem annyira volt szigo-rú, mint a második változata annak...
 – Látod! Erre már én is kíváncsi volnék, hogyan magyaráztad meg nekik azt? – mosolygott Louis az orra alatt.
 – Egész egyszerűen! Mint valami óvodás gyerekeknek; akik a

szellemtudomány ábécéét, vagyis a tévedések eredményeit még nem ismerik.

– El tudjuk képzelni, melyik könyvünkől olvastad...
 – Nem abból olvastam – jegyezte meg Thomas, Louis szavába vágva. – Azzal csak megbizonyosodtam afelől hogy igaza van an-nak, aki a mai felfogásoknak megfelelően az emberiségnek átad-ta...
 Ekkor a bejárati ajtón újra csengetni kezdtek.

– Nekem most mennem kell! – állt fel Thomas a helyéről hir-telen. – De ha megmondanátok nekem, hogy Heinrich bátyánk, hová van eltemetve, akkor a jövő héten őt is felkeresem.

– A Helga sírjához van közel! A kicsi kápolnától, úgy vagy tíz, tizenöt méternyire. Egy magas nyárfa tövében van eltemetve – mondta a villa legidősebbike, aki már a helyéről is fölugrott, hogy Thomast kikísérjék.

– Aztán reméljük, hogy a jövő héten megint felkeresel? – szól-tak utána, majd – mielőtt az a fegyencével eltűnt a parkosított ka-nyarban – visszakialtott ő is mosolyogva:

– Hát persze! Hiszen még nem fejeztem be a beszédem! – volt a válasza, és a kapu előtt leparkolt autójával elindult, hogy a szűk utcából mielőbb kijuthasson a Rajnamenti, platánfákkal beülte-tett útszakaszra.

Aztán jött az ősz, és a fák levelei megint sárgulni kezdtek.

Rudolf, aki már nyár óta nyugdíjban volt, gondolta kiosztja új-ra a ház népe közt a teendőket.

– Gyertek, mert valamit meg szeretnék veletek beszélni!.. – mondta a vacsora befejeztével, miközben a fiatalokra tekintett. – Az az érzésem, hogy a dédnagyapátok elhalálozása óta elfelejtet-tetek, hogy nektek is van tennivalótok. Hiszen, nemcsak én örö-

költem ezeket az anyagi értékeket, de mindegyik közületek. Nem beszélve arról, hogy ti vagytok a legfiatalabbak s a legrendetlenebbek, akik csak plusz munkát okoztok nekem...

– Jó jó!.. De az nem azt jelenti, hogy most mi csináljunk mindent – vágott Holger az anyja nagybácsijának a szavába, akitől már egyszer ezekre a munkákra utasítást kapott.

– Mondtam már, hogy csak azt kell rendbe tedd, amit a futball-labdáddal teszel tönkre!

– Mit csináltál már megint, Holger? – kérdezte Heike.

– Semmit se...

– Hogyhogy semmit se? – háborodott fel Rudolf. – Hiszen az őszi virágainkból már csak a letiport kórók maradtak meg!.. Na meg a szépen elgereblyélt kövecskéket is az úton, úgy szét rúgták Luiseval ketten, hogy itt-ott csak gödrök maradtak az előtéren.

– De kislányom!.. Csak nem álltál le futballozni te is, Holgerrel?

A kérdést Louis tette fel, hogy filozofálgasson mellette. – Egy leány nem szabad, hogy a szép, nőies alakját el férfiúsítsa!

– Most nem arról van szó, hogy a lányotok magát izmosíttatja; hanem arról, hogy már én sem bírom ezt a sok összevisszaságot! Hiszen azóta, amióta apánk meghalt, reggeltől estig egyfolytában dolgozom.

– Jó, akkor most gyertek, menjünk ki az egészen, hogy a feladatokat eloszthassuk! – szólt Louis a hangoskodó mellé állva, s a feleségére tekintett.

– Hagyjátok, kérlek! Én már mindent elrendeztem, a volt kerészünkkel – szólt Ingrid, lesütött szemekkel.

– Micsodát? – kérdezték, szinte egyszerre tőle.

– Hogy egy héten egyszer eljöjjön ide...

– Nem! Ezt nem tehetjük meg, Ingrid drága! – szögezte le Ru-

dolf, aki már azóta, amióta apja meghalt, ő vette át a házban is a vezető szerepet. – Csak nem gondolod, hogy magunknak gazdagok módjára most kisegítőket veszünk fel újra?

– Azt nem! De azért mégis csak jó, ha azzal az egészségünkre is vigyázunk...

– Azzal te nem vigyázol az egészségedre! Azzal megbetegítéd a lelkedet szellemedet... Mert – a rád háruló feladataidat is – másra irányítod; és még amellet magadat is kiszolgáltatod másokkal.

– Hagyjátok, ne vitatkozzatok most, kérlek! – vágott a szavukba Holger. – Én és Luise rendben fogjuk tartani ezentúl a kertet és az előteret, hogy a szegényektől egy pfenniget se vegyünk el.

– Hogyhogy „én és Luise” ?.. Te csak beszélj a te nevedben, mert te futballozol le a kertet!

– És az előteret?.. Ki ugrálja a kötelével össze?

– Nem veszed észre, hogy amióta már nagyobb lettem, nem teszem?

– Hagyjátok ezt a gyerekséget! – szólt Louis. – Gyertek, mert ígérem nektek, hogy mindent a legtestvériesebben osztunk egymás közt el!

A hét végére egy képeslap érkezett.

Az nap Louise vette ki a postaládából a leveleket, s egyenesen apjához sietett vele.

– Nézd, papa! Sebastian írt nekünk Krétáról! És azt írja: hogy hamarosan meglátogat minket a feleségével...

– A feleségéveeeeel? – húzta el Louis a szót, és felállt az íróasztalától, hogy lánya kezéből kivegye a lapot.

Drága barátaink!

Biztosan meg fogtok lepődni azon, hogy nemcsak a magam nevében írom ezt a lapot. Éspedig azért, mivel a múlt héten meg-nősültem és itt, Krétán tartjuk a mézesheteket, amelyek elragadtatóan szépek...

Puszilunk benneteket, sok sok szeretettel!

Marie és Sebastian.

„U. i.

Ha hazamegyünk, fölkeresünk Titeket!

– Olvasta már anyuka is ezt?

– Még nem.

– Akkor ő is fog csodálkozni ezen...

Az egész szombat azzal telt el, hogy Louisék – a többi családtagokkal együtt – csak találgatták, miért s mi okból nősült meg a barátjuk.

– Mondd! – kezdte el Heike estefelé, a nappaliban újra. – Lehet, hogy az a hölgy állapotos maradt tőle?

– Azt nem hiszem! Ő mindig föltudta fogni a helyzetét...

– Nem úgy, mint te. Ugye?

– Kérlek, ne kezd előről az egészet! Mi értelme annak, hogy megint rágódjunk rajta?

– Na jó, csak vicceltem! De gondolhatnád – akár csak te – más sem tud ellenállni a kísértésnek?

– Én meg vagyok győződve, hogy ő igen!.. – volt a Louis válasza, és már alig várták őket haza, hogy megmagyarázhassa.

Másnap Sebastianék – vasárnap révén – fel is hívták őket.

– Halló!.. Otthon vagytok?

– Igen! Nem mentünk sehova se, mert rátok várunk! – szólta bele Heike a telefonba, majd Louishoz sietett, hogy neki is elűjságolja:

– Gyere, mert ezek már Wiesbadenben vannak, és még össze kell szednünk a házat! – volt a parancs, s mire a vendégek becsengettek, már minden rendbe volt téve.

– Óh! Milyen nagy meglepetés ez számunkra! – mondta Louis – a barátja elé sietve, mikor Joachim bekísérte a nappaliba őket. – El sem tudjátok képzelni, milyen napot csináltatok nekünk a tegnap...

– Csak a tegnap kaptátok meg a lapomat?

– Igen...

– Tudjátok, mikor tettem fel?

– Vagy két hete?

– Igen! Hiszen azóta még a szüleidnél is voltam. Nézd, mivel pakolt fel minket! – vette ki a felesége kezéből a nejlontasakot, hogy átadhassa Louisnak. – Ne haragudjatok, de először be kellett volna a feleségemet is mutatnom! Ugyanis őt még nem ismeritek...

– Marie vagyok!.. – ment a szép vonású hölgy mindenkihez, hogy kezét fogjon velük. – Egy gyerekkori ismerőse vagyok a férjemnek s a sors megint úgy adta, hogy ebben az életünkben is össze kerülhessünk...

– Foglaljatok helyet! – intett Louis a fejével s a család többi tagjára tekintett. – Gyerekek!.. Hozzatok be magatoknak is széket, hogy leülhessetek!

– „Gyerekek.” – ismételte meg apja szavát Luise, s elindult a kutató útjára.

– Na mondjátok! Hogyan kerültetek megint össze? – kérdezte

Heike izgatottan tőlük, amikor már a nappaliban mindenki helyet foglalt.

– Hát az úgy volt: hogy a Marie férje hirtelen meghalt...

– Hogyhogy, volt már férjhez menve? – kérdezte Louis Heikeval, szinte egyszerre.

– Mit gondoltatok, miért nem tartottunk esküvőt?.. Vagy gondoltátok hogy titeket – csak úgy egyszerűen – kihagytunk volna belőle?.. Mert ha már nem vehetett fel még egyszer fátylat a fejére, elég volt az, hogy csak a plébánián eskessenek minket össze.

– Bocsássátok meg nekünk, de mi nem gondoltunk ilyesmikre!

– Ez természetes lett volna. Ezért is kerestünk fel titeket, hogy ezt is megmagyarázhassuk nektek.

– Hogyhogy „ezt is”?

– Mert még lenne valami, amiről ti is kell tudjatok! – tette hozzá a Louis barátja lesütött szemekkel, és a nejeire tekintett. – Gyerekkoromban sokat csábítottam őt, hogy játsszon velem...

– Óh, te szent ember!.. Csak nem?

– Na jó! Nem úgy, mint a felnőttek... És ezt, nem véletlenül tettem vele; hiszen ő volt az ezelőtti életemben a feleségem, akit faképnél hagytam. S most be kellett érjem azzal, hogy őt más után ölelgessem.

– És ezt azért, mivel a gyerekkori „eseményeket” nem vetted észre – szólalt meg szép, német kiejtéssel a Sebastian felesége, hogy ő is kimagyarázhassa a félreértéseket. – Hányszor mondtam, hogy szeretlek, és hogy a feleséged kell lennem?

– Tudjátok meg, hogy igaza van Marienek! De én akkor már papnak készültem, és a ministrálást is elkezdtem... Nem beszélve arról hogy akkor a leányokkal szemben egy fajta elidegenedést éreztem, és azt is az ezelőtti életemből örököltem.

– És hogyan találkoztatok most újra össze?

– Meghalt a férjem, és én egy barátnőmmel egy szellemtudományi összejövetelre mentem, hogy „magamra találjak”...

– Te is foglalkozol ezekkel? – kérdezte Heike a Marie szomorú szemébe tekintve.

– Addig még nem annyira intenzíven, mint amióta Sebastiant újra meg nem ismertem. Ugyanis azóta, amióta őt nem láttam, harminc év telt el, s ő ott állt egy sötét bőrű barátjával, és szemezni kezdett velem.

– Mi az, Sebastian! Hát nem ismerted őt meg? – kérdezte Louis, mosolyogva tőle.

– Megvallva az igazat, nem! Mert olyan szép lett, hogy még álomban sem gondoltam volna hogy ő az, akivel én gyerekkoromban játszadoztam.

– Akkor még nem volt olyan szép?

– De igen... De akkor egy nyolcéves leánykát nem nagyon néztem meg.

– Mondjátok! Hány év korkülönbség van köztetek? – kérdezte Rudolf is.

– Négy év, és négy hónap...

– Akkor még a csillagok állásában is egyezik minden, nem de?

– Hát persze. Képzeljétek el, még az aszcendensünk is a négyes!

– Kérdezhetek valamit? – szólalt meg Holger félénken. – Négy évenként és négy hónapoként illenek össze az emberek?

– Az a legideálisabb! De ne feledd, hogy a nyolc vagy a tizenkettő is megfelel ha úgy sikerül persze; de a többiekkel is kilehet jönni, ha megértően élnek egymás mellett a házaspárok – nézett elkomolyodva Sebastian Holgerre. – Miért kérded, csak nem találd meg az igazit?

– De igen, csak...
 – Hagyjátok most őket! – szólta a fia szavába vágva az apa. – Mondjátok!.. Mi a további tervetek?
 – Hogy novemberben hajókirándulásra menjünk veletek...
 – Velünk?... Miért éppen velünk? – kérdezte Heike.
 – Mert a „fentiek” ezt kívánják el tőlünk.
 – Na hát ha ezt kívánják el, akkor mennünk kell!.. – szögezte le Louis is, és felállt a helyéről, hogy a meleg vacsorához hívja őket.

* * *

A repülő, a reggeli órákban Frankfurtból indult, és ahogyan annak előtte meg volt már beszélve, ott találkoztak a barátok a jegykezelő előtt.

– Remélem fényképezőgépet is hoztatok, hogy mindazon szép helyeket, ahova elvisznek majd minket, ti is megörökíthessétek – nézett mosolyogva Sebastian Heikera, miután a jegyeiket lepecsételtették és a bőröndjeiket tőlük elvették.

– Természetesen!.. Anélkül sosem megyünk útra.

– Akkor jó! Gyertek, ülünk le, míg a repülőbe be nem engednek! És, hogy ne unjátok addig agyon magatokat, röviden elmeséljük a Krétán töltött napok emlékét.

– Erre meg is akartunk kérni titeket, mert a görög mitológiából nem sokat ismerünk...

– Most nem arról akartunk beszélni nektek. De megpróbálhatjuk azzal együttesen összefoglalni az ott látott nevezetességeket – tekintett Sebastian a feleségére, aki a hangszigetelt ablaküvegen keresztül, a le és fölszálló repülőkre figyelt.

– Úgy néztek rám az egészen, mintha most tőlem várnátok el a leírásokat – szólta Marie elpirulva.

– Azt nem – mondta Sebastian. – De ha szükségem lesz valami nevezetesebb hely nevére – amit én, lehet hogy elfelejtettem közben – akkor tőled is megkérdezhetném, vagy nem?

– De igen, mert read is figyelek közben.

– A nyaralóhelyünk Rethimnonon volt – kezdte el Sebastian vállvonogatva. – Ahol három nap után, mint minden ilyen szigeten egy körútra voltunk fel iratkozva.

Ez a szellemtudományilag is megismerői út, a híres mitológiai sziget északi részét kötötte össze a déli részével. Különben, azt is hozzá kell tennem, hogy Kréta tulajdonképpen Európa civilizációjának is a bölcsője; ahol Zeusz született, s ahonnan a mondák is elterjedtek. Ezeknek a felismerésére, a Bibliában leírtak is hozzásegíthetnének titeket, de összehasonlításként a görög mitológia teremtéssel összefüggő részét, mégis megemlíteném nektek. Mivel itt szinte minden mindennel megegyezik. Most a hosszadalmas, mesészerű részét nem mondom el nektek, mert arra, nemcsak hogy időnk nincsen, de fölösleges is volna, hogy olyan valamin filozofálgassunk, amely nem a mi célunk. Elvégre, a mitológiában vannak olyasmik is, mint a Bibliában, ami az állatképekben való megjelenéseket, egyetlenegy történetre vagy emberre alkalmazzák. Mivel a bika, oroszlán vagy a bak jegyében születőket annak megfelelően írják le benne. Szóval miután Gaia, az Anyaföld menyegzőre lép Uranosszal, az Éggel és óriások, titánok születnek tőle, akkor Kronosz, a legkisebbik fiúk, miután legyőzi Uranoszt, feleségül veszi a saját húgát, Rheát, hogy más embergenerációt hozzon vele létre. Majd mikor látta, hogy azok is az óriásokhoz hasonlóak – akár egy kígyó – fölfalja őket...

Nem könnyű ezeknek a megértése. De, ha a nem kanonizált Bibliánkból összehasonlítást tesztek ezekre, és az óriások megszületése előtti részét olvassátok el, akkor jöhetnek rá arra, hogy

majdnem ugyanazt a történetet boncolgatják, amit Hénok mesél el...

Szóval amikor Rhea látja, hogy Kronosz mit tesz, elbújtatja Zeust, a legkisebbik gyermeküket, hogy ne fálja őt fel. Elvive őt persze a Diktihegységbe egy barlangba, hogy ott nevelkedhessen.

Zeusz történetét – a 2148 méter Diktihegységben – özönvíz utánra is beazonosíthatjátok persze; de hozzátéve azt is hogy a történetekben időszakok meg évek nem léteztek. Éppen ezért Zeusz, miután felnőtt és az apjának, Kronosznak hánytató szert ad be, hogy a gyomrában a testvéreit is, mint életben maradt Istenfiakat megmentse, összefog velük, hogy az apjukat, s a többi óriásokat is leküzdjék az alvilágba űzze...

Itt megint két dolgot vehettek észre!.. Először az Atyai gondviselést meg a tervet, amelyet Európa megmentéséért és benépesedéséért adott az Isten az embernek, másodszor a szellemtudományi oldalát, ahol a rossz, a korcs már nem szaporodhatott vele egy időben. Ezért Zeusznak az Atya olyan nagy erőt adott, hogy az Olimposzról, szinte az egész világra terjedt ki hatalma. Ameddig persze a szépséges Európát meg nem ismerte. Akit aztán egy bika alakjában át nem visz Kréta szigetére.

A folytatását most nem érdemes elmesélnem nektek, mert akkor sosem érnék a történetem végére. Most ott mesélem tovább, hogy a kirándulásunk alatt – a kereszténység elterjedésével kapcsolatosan, milyen értékes történetet hallottunk:

Az idegenvezetőnk valamikor egy keresztény, egyháztörténelem szakos tanárnő volt, aki a szellemtudomány szempontjából olyan hatalmas látókörrrel mondta el az ógörög és a mai történeteket, hogy a végén meg kellett őt ezért dicsérnem... Ugyanis az utunk, az Imbros-Szoroson át a Moní Préveli kolostor felé vezetett, ahol egy kevés belépődíjjal egy templomot is megtekinthettünk.

Azt az érzést, amit ott éreztünk, nem tudom vissza adni nektek. De annyit megközelítőleg elmesélek: hogy amikor oda megérkeztünk, egy kellemesen jó érzéssel teltünk meg; ami visszavezetőleg is otthonosan hatott a lelkünkre szellemünkre. Ez azért volt, mert abban a kis templomban egy aranyozott keresztet is őriznek, amelynek a közepébe a Jézus Krisztusunk keresztjéből egy fadarabka is be van ékelve.

Ehhez egy érdekes történetet mesélt az idegenvezetőnk el.

Abban az időben, amikor a tanítványok Jézus által kiküldetettek, János evangélistánk – aki azelőtt a Patmosz Szigetén tartózkodott, és a Jelenések Könyvét volt megírni hivatott – Krétára hajózott, hogy azon a helyen, ahol Jézus is tanult, s a híres ógörög szellemtudományi ismeretekből olvasott, saját keresztjét is ott helyezze el.

– Ez tényleg fantasztikus! – jegyezte meg Louis, s felállt helyéről, hogy a többiekkel – a hangosbemondó felszólítása után – a repülőjükbe szállhassanak be.

Frankfurttól Ciprusig az út a csaknem tízezer méter magasságban, a barátok számára eléggé unalmas volt, mert a párok nemcsak hogy távol ültek egymástól, de az evészet, ivászat mellett, a filmvetítés sem volt ízlésüknek megfelelő. Erre az emberünk kivett a táskájából egy könyvet, hogy azt a pár órát is komolyabb dologgal töltse el. Heike is könyvet lapozgatott, mikor a repülő viharba került, s rázkódni kezdett.

– Csak nem vagy megijedve? – kérdezte feleségét a hősünk.

– A haláltól nem félek! Különbösen sem álmodtam ilyesmiket az éjjel. Úgyhogy nem volna szabad, hogy megforduljon ilyesmi az fejünkben...

– Hogyhogy a „fejünkben”? Miért gondolod, hogy én kétségbe eszem?

– Mert látszik rajtad! Vagy te nem volnál kíváncsi a gyermekeidre; hogy később mit csinálnak az életükben?

– Arra igen. De ezt fentről is végig kísérhetjük.

– Ha meg lesz persze engedve!.. Mert ha mi most, a feladatunkat nem teljesítjük, akkor nem is olyan biztos, hogy oda felkerülünk.

– Na, jól van na. Most te győztél – adott igazat Louis Heikének. – De ne gondold, hogy te sokkal többet értél el az életedben, mint én.

– Arra nem gondoltam, mivel én nem vagyok olyan öntelt, mint te...

– Mondd! Mit csináltál volna nélkülem, ha nem kerestelek volna fel?

– kérdezte Louis a feleségét, ami után a vihar lecsendesedett.

– Akkor én kerestelek volna fel téged, s megmondtam volna neked: ha nem veszel feleségül engem, akkor ezt az életedet is elrontod nélkülem!

– S még te mondod, hogy én öntelt lettem? – kacagott Louis. Majd mikor a gép Larnakára érkezett, Sebastian a kijáratban megkérdezte a barátjait:

– Min neveltetek a viharban, olyan jó ízűen?

– Egymás félelmét csillapítottuk, és ő be kellett lássa, hogy ezt az életét is elrontotta volna, ha engem nem vesz feleségül – jelentette ki Heike, megragadva a férje kezét boldogan.

A buszuk már bent volt a parkolóban.

Louis, aki a Heike kijelentésén még mindig el volt gondolkodva, odaszólt a barátjának, hogy először jó volna ha a bőröndjeiket adnák oda, míg a hölgyek helyet foglalnak a buszban. Majd miután bevárta őt, odasúgta neki:

– Valahogy el kéne tereld az asszonyaink figyelmét, mert már nagyon sugdolóznak.

– Bíz csak rám, kérlek, mert én sem szeretem ha körülöttem mással foglalkoznak. Az ilyen témákra – legalábbis ezen a kirándulásunkon – nincsen időnk. Magunkba kell szállnunk, mert itt ebben a három országban valamikor már éltünk!

– Igaz ez?

– Hát persze! Gondolod, hogy kitalálom ezt?

– Áh! Dehogya! Hiszen nekem is volt már ilyen és ehhez hasonló érzésem...

– Most ne beszéljünk ezekről a nőknek, mert én szeretném rávezetni őket az akkori életükre! – szólt Sebastian, és mosolyogva megveregette a Louis vállát, hogy a buszra felülhessenek.

A nap, az ég kék teknőjében már égetett, mire a limassoli hotelükhöz érkeztek.

Pálma és ciprusfákkal beültetett, virágos csoportokkal ellátott utak közt volt a bejáratuk. Mikor a bejelentő lapokat kitöltötték, és a szobák kulcsait is átvették, siettek átöltözni, hogy minél hamarabb ebédhez ülhessenek.

– Hadd a kicsomagolást most! Lesz elég időnk, ha vissza jövünk! Sebastiannék már biztosan várnak minket az étteremben. Valami fontosat szeretne mondani nekünk – szólt rá Louis a feleségére.

– Kérlek, ne sietess! Valami könnyű ruhát kell fölvennem, hogy ne kelljen izzadnom evés közben! – vetkőzött a csinos hölgy alsóneműre, a férjének is incselkedve vele.

Louis csak állt, s mintha egy régi film képeit látta volna maga előtt peregni, feleségére bámult közben.

– Neked most nem különös ez a jelenet?

– Nem. Miért volna ez különös nekem?

– Csak úgy – gondolkodott el a férj a történetek felett; és maga előtt látta a valamikori szerelmét, aki egy esős időben agyonázva, vizet hoz be a padló nélküli földes konyhába.

– Mire gondolsz? – kérdezte Heike melltartóját csatolgatva.

– Egyik életünkre itt, Cipruson...

– Tudd meg, hogy én is álmodtam róla!

– Mit?

– Hogy egy erdei lakásban laktunk, s én a ciprusfák közt, egy mély kútból vizet húztam, majd a kunyhóban meztelenre vetkőztettél engem...

– Gyere! Sebastian is erről akar mesélni nekünk... Mondd, hová tetted a fényképezőgépünket!?

– Ott van a komód fiókjában. Arra gondoltam, hogy csak holnapról fotózunk.

– Heike, édesem! Ezen a kiránduláson mindent, ami az elképzelésünkkel és az érzéseinkkel kapcsolatos lencsére kell vennünk, mert nem véletlenül vagyunk most Sebastianékkal itt.

– Gondoltam... Mert már nagyon titokzatoskodik.

– Te is észrevetted?

– Igen – válaszolta Heike Louisnak, s valami hátsó gondolattal a hotelszobájuk kulcsát is magához vette.

A barátok az étkezőteremben már várták őket.

– Mondjátok, mit csináltatok ilyen hosszan odafenn? Már azt hittük, hogy a tussolás után le is feküdtetek – vonta felelősségre Sebastian őket.

– Hát annyira azért nem volt sürgős – válaszolta meg Louis a barátjának, s a szemsugarakra figyelgetve, Marie mellé ült le hirtelen.

– Na, most ide figyeljtek! Amíg az ebédet hozzák, addig elmesélek egyet s mászt nektek. Mert nem véletlenül vagyunk itt négyesben...

Hogy az elején kezdjem, a kereszténység elterjedésében is valamikor nagy szerepünk volt – állt meg szónoklatával a beszélő, amikor látta, hogy a hölgyek összesúgnak.

– Na, jó! A kereszténység elterjedésében mi, mint nők... – Heike arca piros lett hirtelen.

– Ti mit gondoltok; a száznolc kiválasztott közt, nem voltak nők?

– De igen, de azok Krisztus idejében éltek.

– Igazad van! – nézett Sebastian a zavarba hozott hölgyre. – De ne feledd, hogy abban az időben is éltünk erre!

– Igaz ez? – villanyozódtak fel Louis szemei.

– Hát persze! Ezért is vagyunk most itt...

– Ez hihetetlen! – tekintettek a nők egymásra.

– Most – hogy tovább meséljem nektek – engedjétek meg nekem, hogy az előzményeket is elmagyarázhassam! Ugyanis azokból levezetve fogtok majd rá látni a lelketekre...

– Mondjad csak mondjad! – unszolta Louis a barátját a déli nap bevilágította ebédlőben.

– A szellemi fejlődésünket Egyiptomban kezdtük el. A piramisok megépítése után menekültünk, Atlantiszról oda. S amikor megérkeztünk, egy magas rangú pap várt minket, aki persze az Égiek kérésére minket is bevezetett az ottani szellem-tudományokba. Amiből nekünk, a középső piramisban vizsgát kellett letennünk. Mondhatni ott ismerkedtünk meg először azokkal a tanokkal, amit később Jézus Krisztus idejében – a száznolcak közt – újra föl kellett a lelkünkben ismernünk. Ez a titokzatos száznolc a kiegészítője volt a százhusznak; mely Krisztus tizenkét tanítványát meg a száznolcat tartalmazta. Ezek azért voltak Ő általa kiválasztva, hogy később a megmaradt tizenegy tanítvány az evangéliumot hirdesse, míg a többi-

ek az igazságot, a szellemtudományi értékeket őrizték meg mára a lelkekben...

Ezekről majd Izraelben mesélnék többet, mert túl korai volna, hogy olyasvalamit magyarázzak most el, ami nem ehhez a szigethez fűzne titeket. Hiszen a kiküldetésünk után ide, Ciprusba jöttünk, hogy a KRISZTUSI tanításokat kihirdethessük...

Abban az időben Pál apostol már másodszor jár itt, és Barnabással, akit később az egész sziget püspökévé neveznek ki, a feladatainak megfelelően a keresztény egyház első alapköveit is ide helyezik. Nem beszélve arról, hogy Krisztus Urunk által feltámasztott Lázár is ugyanezen feladattal jön Ciprusra; kit annak a városnak a püspökévé neveznek ki, ahova érkezik. Ezért hívják azt a várost Larnakának.

Most a feladatunkról s magunkról, csak annyit mondanék: hogy abban az időben, mikor ide jöttünk, hogy Jézus Krisztus tanításai elterjesztessék, egyikünk sem volt a kiválasztottjával össze házasodva. Amikor Louissal láttuk, hogy ugyanannak a „testvér kolléganőnknek” csapjuk a szelet, elhatároztuk, hogy sorsot húzunk érte.

– Hogyan? – nézett Heike Sebastianra.

– Akkor feleségül én vettelek el téged, mikor Louis egy másik szellemi testvérnőnk.

– Én voltam a feleséged abban az időben?

– Sajnos igen.

– Miért „sajnos”? – kérdezte most már Louis is a barátját.

– Mert egyik nap megcsalt veled engem. S mert nem akartam a szeretet törvény ellen vétkezni, azzal, hogy összeveszek veletek, otthagytalak titeket, és kiköltöztem a páfoszi hegyekbe.

– Akkor az álomom mégiscsak igazat mondott! – szögezte le Heike belenyugodva.

– Mi volt az?

– Hogy egy kis erdei házban a szeretőm leveleztetett, hogy magáévá tegyen engem.

– Örvendek, hogy magatokra ismertetek! – nézett Louisra, mikor az is igenelni kezdett. – Mert aztán rá – úgy 1100 évre – újra leszülettünk ide, s akkor már mindketten szerzetesek lettünk. Azt a helyet holnap – mikor az Aphrodité születése helyére is ellátogatunk – odafenn a hegyekben nektek is megmutatom! – volt a magyarázat, és szótlanul ebédelni kezdtek.

– Marie!? – szólította meg Heike másnap a barátnőjét a buszban. – Nem vagy féltékeny azok után, ami akkor történt?

– Nem! – válaszolta mosolyogva. – Azért sem, mivel Sebastian már mindent elmesélt nekem, hogy felkészítsen a mai életünkre.

– Azt is, hogy valamikor már házasságot kötöttem vele?

– Hát persze! Hiszen egyik életemben már egyszer én is voltam Louis szeretője...

– Micsoda? – figyelte fel az emberünk hirtelen.

– Semmi! Te csak beszéljess Sebastiannal, mert ő többet tud mondani azokról!

Az út kanyargós volt. S amíg az idegenvezető a sziget nevezetességéről beszélt, Louis Sebastianhoz fordult, hogy megkérdezze tőle:

– Létezik, hogy mi ketten Heikeval, már annyi bűnt követünk el?

– Nem – volt röviden a válasz. – Ti csak tapasztalatlanok voltatok és azért tévelyegtetek s kalandoztatok; de mára a nehéz életek árán már megtanultatok becsületesebben élni.

Aztán Aphrodité születésének helye következett. Az idegenvezetőjük kiszállította a buszból őket, hogy ott a tengerpart mellett, a két sziklatömb előtt, meséljen valamit. Sebastian is megszólított.

ta barátait: hogy jobb volna ha először mindenre odafigyelnének, s a további eseményekről este világosítja őket fel. Majd külön, felhívta figyelmüket arra, hogy Páfosz felett, a Charta hegységbe vonult Agios Neophytos sziklába vájt barlangját is nézzék jól meg.

Aznap sötétedésre érkeztek a hotelükhöz, mert annyi látnivalóra egy kirándulás alatt egyiküknek sem volt alkalmuk. Miután megvacsoráztak, s kiültek a kivilágított szabad uszoda elé, Sebastian mesélni kezdett:

– Remélem, mindent megfigyeltetek, amit a vezetőnk mutatott! Hiszen most, a mi szemszögünkből nézve fogom kielemezni azokat. Tudom sok mindent mesélhetnék még Aphrodité történetéhez, de az az érzésem, hogy nem érdemes, mivel azok nem érintenék a mi akkori életünket! Először a páfoszi első lakhelyünkre kell összpontosítanom a ti figyelmeteket, hogy a lelkiekben elrejtetteket is az emlékezetetekbe vetítsem. Azokon a helyeken, ahol az egészen reám néztetek tényleg a begyomosodott helyét láthatátok azoknak a házaknak, amit kiküldetésünk alatt építettünk oda. A többit ismeritek, miért hagytalak el titeket, de az azután történeteket még nem meséltem el... Azon a helyen, ahol ezeregyszáz évre rá Agios Neophytos barlangot vésett, úgy képzeljétek el, hogy abban az időben csak egy bemélyedés volt. Az egyik jól ismert szellembeli kollégánkkal – akinek a nevét most nem árulhatom el – egy kolostort alapítottunk, és feledve a hétköznapi történeteket, egy remete életet kezdtem vele ott élni...

El sem tudjátok képzelni, milyen egy olyan élet, ahol visszahúzódva a külvilág problémáitól élhet az ember. Hiszen ott nem csak azt kell figyelembe venni, hogy egész nap dolgoztunk s imádkozva meditáltunk, de a szellemieket összekötve az anyaggal, olyan kisugárzást hoztunk a környéken létre, hogy a távolban élő embe-

rek már kíváncsiságból is meg meglátogattak. S mert tudták hogy mi is a Jézus Krisztus kiválasztottaihoz tartoztunk, megkértek, hogy a betegeiket is gyógyítsuk.. A hölgyek miatt most azt is hozzá kell tennem, hogy ne gondoljátok, hogy minden rendű rangú ember, aki hivatást érez egy ilyen életre kolostorba vonulhat be, hogy Istennek, úgymond tetszelegjen. Hiszen nem szabad elfelejteni azt sem, hogy minden embernek meg van a maga küldetése s azt kell elsősorban figyelembe vennie. Ugyanis Isten az embert a szaporodására és a családja fenntartására teremtette, és nem pedig a problémák alól való kibúvására. De az megint más eset, ha már ezen feladatát az ember, az azelőtti életében teljesítette, s már csak a lelkieket kell még, hogy magában kifejllessze. Ezen tényezőkre a mi legjobb ismerősünk is felhívta a figyelmemet, azt mondva:

– „Nekünk még sokszor kell lejönnünk a földre, hogy a hétköznapi oldalát is az életnek megismerhessük. De ne keseredj el, mert Krisztus mindig velünk lesz! Aki – ha hiszünk Őbenne – leveszi vállunkról a terhet!..”

Még most is cseng fülemben, nemhogy rá 1100 évre, amikor Louissal nála szerzeteskedtünk...

Azokról az évekről is sokat mesélhetnék nektek, de mivel a feladatunknak kell eleget tennem, megpróbálom most a legfontosabbakat kiemelni belőle:

Agios Neophytos Cipruson azért született le újra, hogy a szét széledt száznolcat magához hívja... Életrajzáról meg a küldetéséről, az idegenvezetőnk leírásából már kaptatok ismereteket, de arról hogy miért festette ki a barlanglakását úgy, ahogyan az ott volt, arról senki se tudna felvilágosítani titeket.

Már említettem, hogy Egyiptomban kezdtük a szellemtudománnyal foglalkozó éveinket; és azt is mondtam, hogy Atlantiszról menekültünk oda. Na most itt, ahol ő az Evangélium ki-

hirdetésével foglalkozott, és fiatal korában újra azokra a helyekre utazott, hogy az azelőtti életéből a legfontosabbakkal találkozhasson, minket is fölkeresett újra. Akkor mi egy másik kolostorban voltunk, amikor eljött és elkéredztetett minket, hogy menjünk fel vele a hegyekbe egy kolostort építtetni. Neophytos akkor már a barlangját kivéste, és el nem tudjátok képzelni, mennyire csodálkoztunk, mikor a szent földről vitt tárgyait megmutatta ott nekünk. Mert ott, nemcsak a Jézus sírjából voltak kődarabok, de a Karmel hegységből, a mi volt esszénus iskolánkból is voltak elkopott iratok. S én – akinek a tehetsége a hipnotizálásokban már kialakulófélben volt – rávezettem őt is a személyiségére, az ősi tehetségére, hogy megírhasa a Jézus Krisztusunk mellett eltöltött napjait. De ő ezekről nem úgy írt, ahogyan ajánlottam neki, mivel félt, hogy az egyházunkat is megsértené vele... Tudni illik egyházunk a feltámadásokat meg a reinkarnációkat már nem úgy értelmezték, ahogyan az a Bibliában volt. Sőt az akkori értelmezések miatt már sok mindent ki is hagytak belőle. De visszatérve a barlangban látottakra, már azon is el kell gondolkodnotok, hogy ő 80 éves korában a barlanglakása falára azokat a jeleneteket mégiscsak meg merte festetni; hogy Mihály és Gá브리el arkangyalokkal is találkozott, s valamikor Krisztus Urunk lábai előtt is imádkozott...

Azon az éjjelen szinte egyikük sem aludt. Fölkavarhatta őket is az a dolog, hogy ezek mellett a nagy szellemiségek mellett, már ők is éltek. Másnap, mielőtt Limassolban hajóra szálltak hogy Izrael felé vehessék útjukat, Sebastian megszólította barátait:

– Ne haragudjatok! De az este valamit elfelejtettem elmesélni nektek... Ugyanis a hölgyek – mikor kolostorba vonultunk mi ketten – ugyancsak nagy szerepet játszottak az életünkben.

– Micsodát? – villanyoztak fel Heike szemei.

– Ti voltatok azok, akik a szüleink elhatározásától megmentettetek.

Abban az időben a szokások szerint, a szülők választották ki gyermekeik számára a házaseleket, és ezért ők jegyeztettek el 18 éves korunkban minket, és ahhoz, hogy szerzetesek lehessünk, az eljegyzésre váró lányokat is meg kellett kérdezzék. Kyrillos, vagyis Louis akkor veled volt eljegyeztetve, míg én a Marie lelkével, éppen házasság előtt álltunk, mikor egyik reggelre azt álmodtam, hogy az a valaki, akivel annak idején mi a 120-ak közt a legnagyobb barátságban voltunk – aki később az Agios Neophytos testét is hordozta, azt mondta, hogy abban az életemben is szerzetes kell lennem...

Na most ez az üzenet, nemcsak hogy fölkaavart engem, de képzelhetitek, milyen nagy port hintett vele a fejemre, mikor azt a szüleimnek meg a barátomnak, Kyrillosnak elmondtam.

Anyám azon a délelőttön, nem beszélt velem; valamit apámmal megbeszélhetett, hiszen még ő is került engem. Majd, amikor a szüleivel a menyasszonyom is megjelent, már tudtam, mit főzhetek ki együtt.

Abban az időben úgy volt, hogy ilyen esetben, a papunk is meg kellett jelenjen. Aki azt végleg kiverte a fejemből. Azzal, hogy megmagyarázta nekünk, hogy a tartozásunk nagy, és ha szerzetesnek állok be, még a szülői házunkat is elveszítjük...

Erősen tanácstalan voltam, de amikor az álmodat a menyasszonyomnak elmondtam, ő azt válaszolta: hogy segíteni fog megoldani úgy, hogy beszélni fog a pópával meg a Kyrillos kiválasztottjával, hogy mind a négyen Istennek szentelhessük életünket. Persze, abban az időben az ilyesmi nem volt megengedve, de azért elnéztek felette, mert az egyház szolgálatába álltunk mindannyian...

A hajó Izrael felé tartott. S amíg a fedélzetén az emberiség mulatott, addig mindegyik bevonult a kabinjába, hogy kialudhassa magát másnapra; mikor egy nap alatt egy egész ország nevezetesebb helyeit ismerhetik meg.

– Úgy nézzetek erre széjjel, mintha már többször is jártatok volna itt! – jegyezte meg Sebastian Haifan, mikor a hajó a kikötőbe érkezett. – Hiszen arra, a hegyekben – mutatott a Karmel vonulat felé, már Krisztus prédikált nekünk. Különben este, mikor visszaérkezünk ide, újra mesélek erről! De addig jól figyeljétek meg azt, amit az idegenvezetőnk mond!.. Nézzetek széjjel jól, hogy ne kelljen nekem még egyszer elmesélnem azokat!

A barátaink számára az a nap is feledhetetlen volt. Mert akkor is, ha az autópályán „végigrohanva”, egyenesen Jeruzsálem felé tartott a buszuk, a keresztény vallást ismerő, zsidó idegenvezetőjük addig már mindenről beszámolt. Cézareán keresztül haladva – az első pihenőjükön – az illető sokat beszélt a Jézus Krisztus útjairól. Amely, mint mindenütt a Szentföldön csak a keresztény templomokban voltak megtekinthetők.

Sötétedéskor, a „Salamis Glory” hajó elhagyta a haifai kikötőt, és kivontatott a mély vizekre.

A sok élménytől az ismerőseink a kabinjaikba vonultak el, s amíg a hangosbemondón a vacsorarendet bejelentették, addig magukba szállva, az Izraelben vásárolt emléktárgyakat csomagolták odabenn.

– Már ne haragudjatok, hogy zavarlak titeket! – nyitott be Marie tapintatosan az ajtón. – Nem jött be Sebastian ide?

– Nem... Miért kérded?

– Mert már egy jó órája keresem őt...

– Várj, mert veled megyek! – vette Louis magához a zakóját, és szólt a feleségének, hogy vacsorára visszamegy őerte.

A folyosók, mind a négy emeleten, ugyanúgy voltak berendezve. Csak a számozásokról lehetett megkülönböztetni azt, hogy hol jár az ember. Hosszas keresés után, mikor már a hajó fedélzetét is átkutatták Sebastianért, Louis a lelkében fölértett valamit.

– Már tudom, hol van! – jelentette ki Marienak, majd, mikor kimentek a fedélzetre, a mentőcsónakok felé sietett vele.

– Mi van, Sebastian? Mi történt veled? – kérdezte Louis a barátját, mikor látta, hogy – a kivilágított Karmel hegység felé tekintve, a szemeit törölgeti.

– Semmi. Csak elérzékenyültem.

– De miért?

– Ti úgy sem tudjátok ezt megérteni; hiszen akkor, mikor a mi URUNK kiküldött minket, ugyanígy hagytuk el a vidéket. Még hajnali szürkület volt, s odafenn, az iskolánk körül hatalmas csend honolt. Sokáig hallgatóztunk, mikor eljöttünk mellette. Arra gondoltunk hogy Jézust, a mi Mesterünket még egyszer látni fogjuk. Egy sírás fogott el minket, mivel eszünkbe jutott az Ő szeretetteljes kijelentése, amit azokban a napokban, külön hozzászánk intézett:

– „Most bemegyek a Karmelba, a mi volt kolostoriskolánkba, mivel az Atyától más feladatot kaptam. De ti a sötét égek alatt mindig hallani fogjátok a hangomat; hiszen mindegy merre mentek, az Atya meg én ott leszek mindig köztetek és nyugtatni foglak titeket!” – mondta, és megáldva minket, bevonult a Karmelba – akadozott el a Sebastian hangja újra.

– Most már nem értek belőle semmit sem! – állt tanácstalanul Louis a barátja előtt, mint akit addig – akárcsak egy gyermeket, félrevezettek.

– Mit nem értesz ezen?
 – Hogy Ő bevonult a kolostoriskolánkba...
 – A lelkedben már nem emlékszel?
 – És ki volt az, aki a szemünk láttára a mennybe emelkedett?
 – Krisztus volt a „fénytestében”. Aki a keresztfán el kellett, hogy hagyja a Jézus testét hogy a szenvedéseit ne fokozza vele. Elvégre az ÖRÖK ÉLET, nem halhat meg.
 – Áh, úgy!.. Amiről már olvastunk a könyveinkben.
 – Igen. Remélem most már ez is tiszta előtted?
 – Hát persze! – helyeselte Louis, s a megszólaló hangosbemondó hangjára intett, hogy vacsorához mehetnek.

Az étterem nagyon elegánsan volt berendezve. A gyönyörűen csillogó fényben a hatalmas kerek asztalok mellett, nyolc személy ülhetett. Éppen ezért Louisék, közvetlen a bejárat mellett foglaltak helyet, amikor a tömeg a terem közepe felé igyekezett.

– Ez itt a legjobb hely, mert itt távol vagyunk a zajos társaságtól. Nem beszélve arról, itt még egyet s mást elmesélhetek nektek. Kipótolva persze azt is, amit Izraelben láttunk – jelentette ki Sebastian, s amíg a négyfogásos vacsorát tálalták, halkán, hogy a másik négy személy ne hallja meg, mesélni kezdte:

– Az utunkkal kapcsolatosan, amit Haifától Jeruzsálemig tettünk, sokat nincs mit mondanom nektek. Hiszen azokat, a mi ügyes kalauzunk már elmondta. Inkább csak a Jeruzsálemben való történetekről mesélnék, amelyeket Jézus Krisztus idejében, a 108-ak közt mi is megéltünk...

A pincér zavarta meg őket, mert a vacsorához való italra hívta fel figyelmüket. Amikor lecsendesült minden, Sebastian tovább folytatta beszédét:

– Most nem azokról fogok nektek mesélni, amit az idegenvezetőnk már egyszer elmondott. A *MISZTÉRIUM-ról*, Jézus Krisz-

tus megfeszítéséről szeretnék még valamit mondani. Azokról a titkos történetekről, amelyet mi, a heliopoliszi szellemtudomány-foglalkozó iskolájának a kiküldöttjei által tudhattunk csak meg...

Nekünk az volt a feladatunk, hogy azalatt az idő alatt, amíg az a borzalmas megfeszítés tartott, a nyugalmunkat megtartva, ne engedjük hogy a hangulat elharapódzón. Hiszen még az Égiek sem akarták, hogy azoknak a dolgoknak – aminek meg kellett történniük – később más nevet adjanak. Szóval ne legyen felkelés belőle, amit persze a zélóták (a rómaiak alól való felszabadulásukért harcolók) is kihasználhattak volna...

Most együnk! A vacsora után majd találkozunk a hajó poolja mellett újra, s akkor tovább mesélem a titkos történeteket – jelentette ki Sebastian, majd halkán, alig feltűnően az evés előtti imájába kezdett.

A hajó közben „kievezett” a nagy vizekre, és Egyiptom felé tartott.

Louisék, már átöltözve várakoztak az uszoda mellett, amikor késve Sebastianék is megérkeztek.

– Mit csináltak olyan sokat odalenn? – kérdezte Heike Mariet, s az elgondolkodó Sebastianra nézett.

– Még sírtunk egy keveset...

– De miért?

– Mert Sebastian – azokat a borzalmas napokat – át kellett újra élnie, hogy beláthasson az akkori időkbe.

– Az a helyzet – folytatta a barátjuk, hogy most is ugyanazok az igazságtalanságok vetődnek fel, mint akkor!.. Mert, el sem tudjátok képzelni, hogy a mi URUNK, milyen ártatlanul ment a keresztre. Aki még a száját sem nyitotta meg. Hagyta, hogy ártatlanul ütlegetljék; hogy rábizonyítsanak olyan dolgot, amit Ő sem-

miképp sem tett volna meg. Mivel a főpapok mikor látták, hogy Jézust majdnem szabadlábra helyezik, akkor a politikai helyzetre hivatkozva a zélóták szimpatizánsai közé sorolták Őt be. Még Tiberiusz császár is így kapta a jelentést Róla...

– Hagyd most ezt! – vágott Louis a barátja szavába, mikor látta hogy az újra könnyezik. – Inkább mesélj a feltámadásról. Az örömmel tölti majd be a lelkünket.

– Ezeket sajnos nem lehet kikerülni – mondta szipogva. – Ezek a kínos dolgok az életeinkhez is hozzá tartoznak. Hiszen, mikor a felmentő levél Rómából megérkezik, már nem él szegény... Egy alattomos összeesküvés volt az egész, amelyet a papok találtak ki. Pilátus is tudta az igazságot. Azért mosta a kezét...

Krisztus, Jézussal együtt szenvedett a kereszten – folytatta újra – , s amint már tudjátok, Jézus sosem tudott volna meghalni ha az Atya Szellemé azelőtt el nem hagyja Őt. Ezért is kiáltott fel a kereszten: „Atyám!.. Miért hagytál el engemet?”

Azon a hajnalon – mikor Jézus feltámadott, mi még mindig a sír közelében tartózkodtunk. A sírtól, körülbelül ötven méternyire várakoztunk, amikor a vezetőnk odajött hozzánk s azt mondta: „Gyertek, menjünk a Mesterhez!.. Menjünk a sírhoz, mert már volt elég ideje, hogy életerejét összeszedje!”

Azt is hozzá kell tennem, hogy Jézus megfeszítésével egy időpontban olyan vihar és sötétség volt, hogy sokaknak szét kellett szélednie. De az semmi nem volt ahhoz, mint ami után Őt eltemettük. Azon éjjelen olyan nagy földrengés volt, hogy, amire oda értünk, már semmit nem ismertünk meg abból, ami a sír körül volt. A szó szoros értelmében semmi nem volt a helyén. A sír bejárata elől az örökkel az a hatalmas kő is el volt már tűnve. Azt a látványt most el sem tudom mesélni nektek. Képzeljétek csak el, az volt az érzésünk, hogy ott kő kövön semmi sem maradt. De ami-

kor a vezetőnk fáklyát gyújtott s bement a sírba, nagy mozgolódás lett egyszerre.

– „Menjetek! Siessetek! Hozzátok a lovat! – szól ki nekünk. – Itt a völgyben, az első háznál tartják nekünk készenlétben...”

Akkor az egyik elsietett, és pár perc múlva megjelent vele. El nem tudjátok képzelni azt a jelenetet, mikor a mi Urunk két kollégánkba kapaszkodva megjelent a sírbolt előtt. Csak ámultunk bámultunk, s örömkönnyes szemekkel köszöntöttük Őt: „Hozsánna! Ekkor Ő felénk fordította a fejét, és mosolyogva azt mondta nekünk: Győztünk!”

Aznap – amint tudjuk, a zsidóknak ünnepük volt, és senki sem volt szabad, hogy a sírhoz menjen. Éppen pirkadott, és a gerincen már a nap is kibújt, mikor valaki elsietett, hogy a Jézus anyját, Máriát is értesítse a történetek felől...

– De hát ő nem úgy tudta, hogy a fia harmadnapra támad föl? – a kérdését Marie tette fel, furcsállva persze az egészet.

– Csak egyet mutass meg a Bibliában! – szóló Sebastian ingerlően. – Miért nem ment a Jézus anyja is velük, mikor a Magdalai Mária és a másik Mária, a Jakab anyja meg Salomé, az illatszerekkel a sírhoz mentek? Mit gondoltok, hogy neki nem első dolga lett volna! Mikor jóval előtte a fiától is úgy hallotta, hogy arra a titokzatos harmadnapra, támad fel?

– Bocsáss meg nekem!

– Na jól van, na! De azért kérdeztek csak nyugodtan utána, ha valami nem tiszta előttetek! – mondta Sebastian megnyugodva. – Mert én nemcsak ezt az egy titkot akartam elmondani nektek; de azt is hogy a maradék 11 tanítványa közül sem volt szabad, hogy megtudja valaki...

– Miért volt ez?

– Mert, amikor Jézus feltámadt, olyan nagy fény és földrengés

volt, hogy az a két katona, akit Pilátus a sír mellé állíttatott, úgy elszaladt onnan, hogy még a nyomaik sem maradtak arra. S azon a hajnalon azok még a főpapoknak is elmesélték azt, amiket láttak. Gondoljatok csak bele abba, milyen nagy port vert volna fel, mikor az ünneplő tömeg meg tudta volna az igazságot. Ezért – időt nyerve vasárnapig vele – a papok azt a hazugságot találták ki: hogy a mesterük testét a tanítványai lopták el. Nem beszélve arról, hogy azon a hajnalon a heliopoliszi megbízottunk még azt is kijelentette nekünk:

– „Ezeket a titkokat tartsátok meg magatoknak! És ne mondjátok el a többi tanítványnak! Mert ők – amint tudjátok – más feladatot kaptak, amiért ki kell menniük e világba, hogy úgy hirdessék mesterük feltámadását, ahogy az meg volt odafenn írva. Hiszen KRISZTUS, miután összeköti a mennyországot a pokollal – harmadnapra 'támad' fel!”

– Most már mindent kibeszélhetünk a beavatatlanok előtt? – röppent a felesége kérdése újra.

– Mi – a mentők és segítők, a 108 közül, akik az utolsó időkre újra lejöttünk, hogy mentjük, ami még menthető – el kell mondjuk az igazat a világnak! Hiszen úgyis csak az figyel oda, akiben *KRISZTUS* fénye már benne van...

– De még valamit – kapott az alkalmon Marie, hogy azt is megkérdezhesse: Miután Krisztus Urunk a mennyekbe emelkedett, mi történt Jézussal?... Miért nem jelent meg többé e világnak?

– Csak egyet kérdek tőled! Ha Ő most, a jelenlegi időnkben az emberiségnek megjelenne, nem feszítenék Őt ugyanúgy meg, mint akkor? Nem félténék sokan a vagyonukat, vagy éppen az egyházi meg a politikai pozícióikat?

– De igen.

– Akkor gondold csak el ezt abban az időben, hogy mi lett volna, ha Ő a félig meggyógyult testében tanítványaival a nép elé állt volna újra, s azt mondta volna, hogy a papok, akikben ők anynyira hittek, hazudtak.

– Igazad van! De a továbbiakat a Karmelben, már nem ismerik az „emlékezetek”?

– De igen. Az Akasha Krónikából, a francia házaspár szellemtudománnyal foglalkozó leírásaiból már ismerik azokat. Mert Jézus az esszénusok közt még nagyon sokáig tanított, és amikor a magas életkorát elérte és eljött annak az ideje, a maga akaratából hagyta el testét. Úgy, hogy Reá a halál már kívülről nem hatott többé. Vakító fény alakjával – amelyre azt hitték a tanulók, hogy abban a pillanatban az egész fizikai teste fénné változott – még nagyon sokáig lebegett a kolostor felett. Majd testének a megmaradt öltözete, az enyészeti jelei nélkül több száz éven át ott, a kolostorban pihent, majd az égiek segítettek nekik, hogy a költözködésnél, az Ő földi maradványait Távolkeletre, Srinagarba vigyék.

– Ne haragudj, hogy megkérdem! – szólította meg beszéde befejeztével Louis a barátját. – Te mikor, és kitől tudtad meg ezeket?

– Az indiai barátunk, a jógi vezette rá a lelkemet. Ő mondta nekem, hogy meg kell nősnöm, és erre a háromországos útra jöjjenek veletek!

Éjjelre vihar kerekedett és még az eső is eleredt.

Egyiptom felé – a nagy vizeken – erősen ringott a hajó. Úgy, hogy az utasok közül sokan alig aludtak.

Heike a tengeribetegségtől, szinte egész éjjel fenn volt, míg Louis szolidaritásból még vacsorázni sem volt.

– Mi történt veletek, hogy még reggelizni sem jöttetek? – szó-

lította meg Sebastian a barátját, mikor az ennivaló csomagjaikat megkapták s a hajót Egyiptom földjén elhagyták.

– Rosszul voltunk az éjjel.

– Csak nem?

– De igen – válaszolta meg Heike, aki Marieval a hosszan felsorakozó buszuk felé sietett. – De már minden a legnagyobb rendjén van...

– Örvendek! Mivel itt, Egyiptomban is sok látnivalótok lesz ma. És ahhoz is oda kell figyelnetek!

Az út Port Saidtól Kairóig hosszadalmas volt.

Konvojban s fegyveres kíséretben mentek, hogy a turistákat fenyegető veszélyektől is megvédhessék őket. Mivel ezekben az országokban a politikai problémákat ilyenképpen próbálják a terroristák az államaikkal szemben „megoldatni”.

Első útjuk az Egyiptomi Múzeumba vezette őket.

A nap akkor már annyira égetett arra, hogy amíg az idegenvezetőjük a belépőjegyeket kiváltotta, addig ők árnyékba húzódtak el.

– Ide figyeljete! – szólt Sebastian, Louisra tekintve. – Én úgy emlékszem, hogy ti is jártatok már itt...

– Hát persze.

– ...Most azt szeretném, ha a társaságtól lemaradva más irányt változtatnánk odabenn; hogy más igazságról is meséljek. Mivel, azokat a szobrokat, kincseket és felbecsülhetetlen tárgyakat, amit mutatnának ott nekünk, csak a későbbi álfáraók harácsolták a sírhelyeik mellé össze...

Ezekről – a sötét oldalról feltöltött lelkű fáraókról – most nem érdemes, hogy beszéljek, mert akkor csak azzal tölténém el az időmet hogy őket, a „sötéteket” – akik kiirtották az eredeti szellemi értékeket az emberiség köréből – analizálnám nektek, anélkül,

hogy a küldetéseinknek s a feladatainknak megfelelően mutatom be az egészet.

– Hát ez tényleg jó lenne! – jegyezte meg Heike, aki a szemfülességével a vándorárusoktól egy nagy adag képeslapot vásárolt meg.

A hőség és a levegőtlenység odabenn szinte már kibíráhatatlan volt, mert nemcsak, hogy az a nyomottan zsúfolt hangulat támadta meg az agyakat, de abban a nagy zajban, a tömeg is több nyelven magyarázgatott.

– Gyertek velem! – szólt Sebastian a barátainak újra, miután az idegenvezetőjük, a találkozás végett az utasításokat is kiadta. – A mi utunk most máshova vezet minket – fogta meg felesége kezét, ki ide-oda forgatta már a fejét. – Itt van nem messze, amiről mesélni szeretnék nektek.

A hatalmas kőkolosszusok között igyekezve, Louis is megfogta a felesége kezét, hogy halkan megjegyezhesse:

– Tudd meg hogy ennek nagyon örvendek, mert legalább nem kell azokról a nyomasztó dolgokról a szöveget, újra végig hallgatnunk!

– Mit mind sugdolóztok? – állt meg Sebastian útközben.

– Arról beszéltünk éppen, hogy milyen jó ötleted volt...

– Nem az én ötletem volt.

– Akkor kié?

– Az egeké. Ők „súgták” meg, melyik utat válasszuk.

A kíváncsi tömegeket persze egyfolytában kerülgetniük kellett.

– Gyertek! Már itt is vagyunk! – mutatott Sebastian jobbra, és a kiállított tárgyak közt az előtér felé sietett. – Ez itt az Egyiptomi Múzeum egyik leghíresebb szoborcsoportja, amely a negyedik dinasztiaiból Heliopolis főpapját, Rahotepet és a feleségét, Nofretet ábrázolja. Rahotepet az emberek a szellemtudományok őrzőjeként

tisztelték. S azt is hozzá kell tennem, hogy a Jézus anyja, Szűz Mária is egy heliopoliszi templom papjának volt a leánya, aki férjhezmeneteléig szinte még a földre sem volt szabad a lábát le tennie...

Ezek a történetek hihetetlennek tűnnek most nektek, de ha hozzáteszitek, hogy az Égiek Jézus születését a legtisztább Atyai törvényszerűségben, becsületben készítették elő, akkor hinni fogtok most nekem...

– Miért ne hinnénk neked? Mikor még a Biblia is hasonlóképpen írja le ezeket? – hagyta helyben Marie.

– Rahotep meg Nofret, leszületett atlantiszi ŐRZŐK voltak. Akik annak idején nemcsak őrizték a szellemi értékeket, de mentették is azáltal, hogy Egyiptomba hozatták át azokat. Azért születtek erre a vidékre, hogy Heliopolisban – ahol a szellemi élet már hanyatlófélben volt – Jézus Krisztus idejére a feltételeket is elő készítsék. Úgy, hogy azokat a szellemtudománnyal foglalkozó iskolákat, olyan erős alapokra építették, hogy annak Anna, Szűz Mária anyja idejéig is az ősi keresztény tisztaságában kellett fennmaradnia. És mit gondoltok, ki volt utána Rahotep?

– Agios Neophytos?.. – válaszolta meg kérdésével Heike, aki már annyira figyelte annak a szoborcsoporthoz a szemét, hogy a látogatók közül is sokan elmosolyodtak rajta.

– Hogy jöttél rá erre?

– Mert Agios Neophytosnak is hasonló volt a terve.

– Le a kalappal előtted! De még van valami, amit meg szeretnék mutatni! – intett Sebastian jobbra, majd előre sietett.

– Gyertek! Mutatok még valamit, amelyet a középső piramisban találtak a régészek – intett egy üvegbúra alatt kiállított, egészen apró valamire. Erről nem sokat beszélnek a tudósok. Azért sem, mert ennek egy fajta gúny jellege is van. Gondoljátok csak el, hogy a piramis kutatók, amikor 1818-ban feltárják a pirami-

sok legtöbbször, a középsőben egy kőszarkofágot találtak. Ott arra számítottak, hogy benne felbecsülhetetlen kincs van elrejtve. De amikor leemelték a tetejét, ezt a pár milliméternyi kőből faragott emberkét találták. Amiből a kutatók arra engednek következtetni, hogy azok a magas fokú gondolkodók – akik ezt elrejtették benne – az utókornak csak annyit akartak mondani, hogy: „Ilyen kicsik vagytok ti emberek!..”

Onnan az útjuk egyenesen a gízai piramisokhoz vezetett, ahol nem csak azt tekinthették meg, amit Sebastian azelőtt a Chephrenről mondott, hanem a Szfinx előtti teret is, ahol a barátunk egy újabb titokzatos történettel látta el őket:

– Itt úgy nézzetek körül, hogy ez a hely a három piramisba való bejáratot is magában rejti. Mert abban az időben, amikor a piramisok felépültek, a járatok innen a Szfinx lábai előtt voltak velük összekötve... Mert a piramisok, nemcsak hogy a föld energiáinak a kisugárzására voltak felépítve, de egy beavatási s felavatási építmény sorozatnak is, és semmiképpen sem a fáraók temetkezési helyeinek, ahogyan a későbbiek tették...

Innen, a Szfinx lábai előtt a lejárás, nem is olyan egyszerűen történt, mivel ezekbe a piramisokba csak magas fokú, fölvavatott papok nyithattak ajtót, és az úgy történt, hogy azt is eláruljam nektek: hogy a szellemi energiák segítségével – az imáikkal – egy olyan nagy méretű kőlapot mozdítottak el s zártak vissza, amely végleg eltorlaszolta a beavatatlantól is a bemenetet...

– Vajon most azért kutatnak itt, mert keresik a főbejáratot? – kérdezte Marie, az ásatásokra mutatva.

– Nem – vágta rá röviden. – Ők csak kutatnak, mert ez a foglalkozásuk; de amire rájönnének, hogy ez a három nagy piramis, mire volt fölépítve, akkor már késő lesz az „anyag” emberének.

A hajó elhagyta Port Saidot és az irányt vissza Ciprus felé vette. Feltűnően csendes és nyugodt volt a tenger.

A barátok kint voltak a fedélzeten és figyelték, miként maradoznak el a lámpafények; amelyek a kikötőváros, tengerparti reflektorfényeivel keveredve, most egyenként buktak be a koromsötét vízbe.

– Ne haragudj, Sebastian, hogy a gondolataidban megzavarlak téged! – bátorkodott Heike a nyitva maradt kérdésével. – Hogy-hogy nem tudtak meg ezekről semmit az emberek?.. Hiszen a Jézus Krisztus keresztre feszítése óta majdnem kétezer év telt el, s azokból a szellemi értékekből egy pár csak ma lát napvilágot?..

– Örvendek hogy így tetted fel a kérdéset, mert ennek tényleg így kellett megtörténnie, hogy az utolsó évszázadunkban lásanak napvilágot egyesek. Mert nem véletlen, hogy először 1945 decemberében Nag Hammadi mellett, a Jabal al Tarif hegységéből majd később 1947-ben a Qumran hegységéből kerülhettek elő azok a tekercsek. Ugyanis addig, amíg az emberiség kétezer éven át a szellemi megpróbáltatás sötétségében kellett élnen, nem tudott volna mit kezdeni vele. Hiszen azok a tekercsek, amit az izraeliek a keresztényeknek adtak, még most is a Vatikán titkos dokumentumai közt hevernek. Abban arám és héber nyelven, nemcsak azt olvashatja az ember, hogy Krisztus Jézus hogyan szólt az akkori betegekhez; hanem azt is, hogy a született betegségek nagyobb része karmikusan az ezelőtti életükből adódtak. Amire persze megoldások is volnának, ha az ember arra ráismerne. Szóval ezek az „időzítetten” előkerült tekercsek mindig is az emberiség lelki szellemi fejlődésének a legmegfelelőbb pillanatában láthatnak csak napvilágot. Tulajdonképpen mit is kezdene vele egy olyan lélek az „érettségi tételekkel”, aki még az „óvodás korát” sem nőtte ki egészen? Ezért is tudták, a szellemiekben fejlett

esszénusok, miként kell elraktározniuk azt, hogy még kétezer év után is tanulhasson belőle az ember...

Ehhez hozzá kell tennem azt is, hogy egy ilyen időzítetten beprogramált valami még előttünk van. Mely beindítja majd azt a katasztrófasorozatot, amely a lelki szellemi kiválasztódást kezdi el. Amiről a Biblia – az utolsó ítélettel kapcsolatosan – a János Jelenésekben ír...

Másnap a barátok csak a déli órákban érkeztek Limassolba.

Először furcsának tűnt az egész, s azon tanakodtak, hogy késteke.

– Tudom, hogy az este későn indultunk el – jegyezte meg Louis a száraz partra való érkezésük előtt, és a bőröndjeit a szűk lejártnál, mind jobban és jobban a barátja cipősarkához tolt.

– Te úgy sietsz, mintha lekésnél valahonnan.

– Bocsáss meg nekem! De most tényleg az volt az érzésem, hogy valamiről lemaradok! Olyasvalami ötlött át az agyamon, ami a küldetésünkkel volna kapcsolatos...

– Micsoda?

– Odalenn – mutatott a buszokra, elmagyarázom majd neked!

A déli órákban Cipruson ilyentájt már erősen tűz a nap, és ezért, miután a bőröndjeiket átadták és beszálltak a buszba, Louis tovább mesélte:

– Nekünk, ezeket a szellemtudományi dolgokat el kéne egy olyan ezotériával foglalkozó írónak mesélnünk, aki nemcsak hogy megértené azokat, de belőle egy könyvet is írna. De olyanformán, hogy a világ alacsonyabban álló emberei arra felfigyelhessenek. Mert, amikor a természeti csapások elkezdődnek, s százezrével halnak meg emberek, akkor már késő lehet... Vagy nem?

– Igazad van, Louis! – szólt a barátja. – De ez is idő kérdése. Mert ha ezeket a titkokat túl korán adjuk át az emberiségnek, még az is lehet, hogy egyesek megijednek tőle és homlokegyenest

másat fognak tenni, mint amit elképzeltél; mivel úgy gondolják azt, hogy késő.

– Én nem erre gondoltam! Az az író, akit fölkérnénk a mindenki szája íze szerint állítaná be azokat. Mert ha valakiben már benne van az a szikra, amely a lelket s a szellemet érintené meg, akkor a mi történetünk azt „lángra gyújtja”...

– Mondok én neked valamit!: – tette hozzá Sebastian mosolyogva. – Tulajdonképpen az ilyesmikre a sugallatokat, a Szellemvilágból adják nekünk. S ha megérett rá az idő, akkor az az illető – akit te éppen írónak nevezel – magától fog jelentkezni nálad. Meg fogod látni!..

A hátra maradt hét nap alatt a barátok a kikapcsolódásukkal voltak elfoglalva. Még fürödni is a tengerre mentek le hogy a kálória dús evészet után a kilókat, ott adhassák le. „Ugyanis, a bazin mellett csak ellustul az ember!..” – csengett fülükben az idősebbek beszéde, mikor a pool mellé kifeküdtek.

Majd utolsó nap a reggeli után, Sebastian magához szólította őket, hogy azt mondhassa nekik:

– Gyertek! Menjünk ki a helyünkre, ahová elvonultunk a sok ember elől. Ott, a zöldben a pálmafák árnyékában valamire még meg szeretnélek tanítani titeket!

– Hát az meg mi lehet? – kérdezte Heike Louistól átöltözés közben, a szobájukban.

– Fogalmam sincsen!.. Azért sem, mert Sebastian mindig is tartogatott ehhez hasonló meglepetést; amely az emlékeket a lelkünkben, a maga időpontjában ébreszthetné fel...

A pálmafák alatt a korai órákban még egy ember sem volt, de a felhők mögül a nap már javában szikrázott.

– Gyertek! Vigyünk magunknak oda nyugágyat! – szólott Se-

bastian. – Mert később – ha tüzelni fog a nap – árnyékba is vonulhatunk...

Útközben Marie meg Heike fényképet készítettek a pool melletti virágos bokrokról.

– Hagyjátok azt, kérlek! Mert addig, amíg nem jönnek az emberek, imádkozhatnánk egyet – nézett a barátjuk hátra, és siettetni kezdte kezdte őket.

– Maradjatok állva! És így – egy kört alkotva – tegyük össze a kezünket, hogy utánam mondhassátok!:

Mi Anyánk, a földünkkel egységben,
szenteltesse meg a te neved.
Jöjjön el a te országod,
legyen meg a te akaratod,
úgy bennünk, mint benned.
Ahogy nap mint nap
az angyalaidat küldöd,
úgy küld hozzánk is őket.
És bocsásd meg a bűneinket,
miképpen mi is megbocsátunk
azoknak, akik ellened vétkeznek.
És ne engedj a betegségekbe,
de szabadíts meg minden rossztól minket,
mert tied a föld, a test és az egészség.
Ámen.

Ezek után Sebastian a karját széttárta, s úgy tett, mintha az egész világot körbe ölelné vele. Majd kissé meghajolva a szívéig engedte le, hogy úgy, ahogyan a jógi is tette, meghajolhasson a többiek előtt.

– Te ezt hol tanultad? – kérdezte Louis elérzékenyülten.
– Azokból a tanításokból, amit a tekerceken, az esszéusok adtak át az emberiségnek.

– Abból, amelyek a Vatikán titkos archívumában vannak jelenleg?

– Igen. Melyet a magyar származású Dr. Edmond Bordeaux Székely fordított le arám nyelvről e világnak. Amelyben Jézus Krisztus a miatyánk után erre is megtanítja a betegeket... Ez nagyon fontos volt az emberiségnek, mivel az anyagi részünket, testünket a GAIA szellemisége adta. Amit minden reggel a többi kérdésünkkel, NEKI is meg kell köszönnünk, hogy a bőséges ellátásunk mellett egészségesben éljünk...

Hazafelé az út kellemesen telt el, mivel a barátok a repülőben nem csak, hogy egymás mellett ülhettek, de a hölgyek beszélgetve, érdekes felismeréshez juthattak.

– Ne haragudj, Marie! – kezdte el Heike hátsó gondolatokkal. Megmondanád honnan és melyik életedből ismered a Louis lelkét! Tudod, azért kértem, mivel te is átlátsz már a „közös” életünkön.

– Persze hogy átlátok! Sebastian engem is rávezetett azokra. Hiszen én voltam számodra az a barátnőd, akitől Edward Pikhenset csábítottad el...

– Óh! Bocsáss meg, kérlek! Nem gondoltam volna, hogy...

– Várjatok egy pillanatra!.. – figyelt oda Sebastian is. – Ezeket nem lehet így boncolgatni. Mivel – ezen tényezőkhez – mások is hozzátartoznak.

– Beszélj róla, kérlek! – lett kíváncsi Heike hirtelen. – Ugyan is addig nem tudom beazonosítani magam azokba a tévedésekbe, amelyeket ebben az életemben is jóvá kéne tennem..., vagy nem?

– De igen. De ez már meg is történt tulajdonképpen...

– Nem értem.

– Már említettem hogy majdnem mindegyik életünkben – ha nem is azzal a feladatkörrel – de a barátotok voltam, s a lelki „kialakulásotok” miatt a tévelygések bonyodalmára is felhívtam a figyelmeteket. Persze részt vállaltam én is azokban az előkészületekben, ami a mai életeteket az elkövetkezendőkben már akkor is jellemezte... Ez egy törvényszerűség volt, amelyet a leszületésünk előtt vállaltunk magunkra. Mely kisegítőleg nemcsak a fizikai gondokban, problémákban hatott, de az azelőtti problémákat is kiszortírozta és kimosatta a gondolatainkból. Mert, ami után Sarah elcsalja legjobb barátnőjétől Edwardot, akkor én is megjelentem hogy az azelőtti, elfecsérelt házasságaitokat is helyrehozhassam vele. Persze a legelkeseredettebb lelkiállapotában leptem a Sarah barátnőjét meg, hogy egy más fajta igazságra vezethessem. Az az volt, hogy ő, azelőtti életében tőled ugyancsak a legnagyobb szerelmet csábította el.

– Ez hihetetlen!

– Igen, ez hihetetlennek tűnik most neked, de gondold csak el, hogy mi lett volna, ha én nem lépek a volt tévelygésem miatt közéték! Mert akkor már a barátnődben – az általad okozott lelki seb – olyannyira elmérgesedett, hogy már ő is azon törte a fejét miként üssön Sarahnak vissza. Ennek persze se vége, se hossza nem lett volna.

– Te akkor, amikor visszavezettél az ezelőtti életeinkbe, miért nem említetted meg ezeket? – kérdezte Heike mosolyogva.

– Mert akkor még több gonddal s jóvá tennivalóval terheltelek volna meg téged, mikor rendesen – tulajdonképpen Louissal – még össze sem voltatok jöve.

– Na és most? Marieval kapcsolatosan nem kell ugyanazokat jóvá tennem?

– Azok abban az életünkben kiegyenlítődték, de ha még vársz egykét évet, a gyerekeiteken keresztül azok is jelentkezni fognak majd.

Közben a repülő a frankfurti légikikötőbe érkezett.

Louisék elköszöntek a barátaiktól, s a vonattal – mely a föld alatt metróként továbbrobogott – rövidke átszállással, szinte egészen hazáig utaztak.

A nap ércesen csillogott, mikor a november eleji hideg időben hazaérkeztek.

Az állomáson a család várta őket. Várták az idősebbek, és várták a gyerekek, hogy ne csak azt meséljék el, amit e három országban észleltek, de az indító okát is annak; aminek az volt eredménye, hogy napokig kérdezték őket, hogy miért volt fontos azokat, amit ők arra elhintettek, szellemileg is felismerniük magukban. Hiszen, mindennek – ahogyan tanulták ebben az életükben – meg kellett lennie az értelme, még akkor is, ha ők ezt a kikapcsolódásaikra meg a szórakozásaikra használhatták volna fel. Ugyanis az Ég az emberét, sorsának megfelelően vezérli, hogy szellemhonába való érkezéséhez, az elveszítetteket megkereshesse és összegyűjthesse azokra az évekre, amikor „lemérettettek” az emberek.

* * *

Azóta majdnem hat év telt el, és a fiatalokból szinte felnőtt, önállóan gondolkodók lettek. Ott álltak a kiválasztottaikkal (akiket most ők is „barátoknak” hívtak) a búzatábla szélén, hogy láthassák azt a naplementét, amelyet a szüleikkel már többször megtekinthettek.

Az év leghosszabb napján ilyenkor égetett a nap és vörös karikákat festett az ég a kiedrichi erdők felett. A búzatáblák az eny-

he szélmozgásoktól, sárgán hullámoztak, míg a fenyvesek a város határában méregzölden suttogtak a tájban.

– A végén eső lesz belőle – jegyezte meg Julien, s átkarolva a Luise karcsú derekát, a fülébe súgta: – Ez még sokáig tart. Inkább gyere, menjünk be a kukoricásba, mert ott még „elbeszélgethetünk” egy keveset; mert odahaza a szüleid miatt semmi esélyünk nem volna arra.

– Óh, Julien!.. Te nagyon jól tudod, hogy Holger visszamond mindent apának. Még csak az hiányozna, hogy ezekért hónapokig mondogassanak. És nem azért, mert vaskezekben tartanak engem, de már elvárják tőlem, hogy annyi lelki duma után az Atyai törvényeket is éljem.

– Csak egy keveset! Kérlek! – nézett Julien kíváncsival a lány szemeibe.

– Luise! – szólt hirtelen Holger. – Még van egy jó óra, amíg a napot Kiedrich határában lemenni látjuk. Mi bemegyünk Mathildeval most a búzásba, hátha valami pipacsra vagy búzavirágra találunk. S majd a bükkös alatt – ahol a naplementét tavaly is figyeltük – tovább nézzük onnan... Ha akarjátok sétálgatni ti is valahova. Egy óra múlva találkozhatunk! Jó?

– Ha magatokban akartok maradni, akkor legyen. Csak utána, odahaza, egy szót sem akarok a szüleink előtt hallani! Megértetted?

– El van intézve! – csapta a Luise tenyerébe a kezét, és átkarolva a Mathilde vállát, a bükkös felé vették útjukat.

– Óh! Ez a Holger! – nézett fejcsóválva Luise az öccse után.

– Mondd, édesem!.. Ki, kire vigyáz most közületek?

– Mindketten egymásra. Mert ebben az életünkben azt a feladatot kaptuk hogy mindent helyre kell hoznunk. Mert ha nem úgy volna, akkor a szüleink is közbe lépnének ilyen esetben.

Julien, a Luise magyarázatát nem nagyon értette, de azért elfogadta tőle.

– Akkor velem jössz a kukoricásba?

– Ha annyira akarod, akkor valamennyit én is engedhetek! – mondta, és odacsücsörítette vérpiros ajakát egy cuppanós puszi-ra.

A nap lement, s Holgerék még sehol sem voltak.

– Ti aztán jól elidőztetek! – jegyezte meg Luise az öccsének, amikor hányavetetten az erdőből, végre előkerültek.

– Te aztán jól vigyáztál az öcsédre! – szólt kacagva Julien a Holger gyűröttén piszkos nadrágjára mutatva.

– Arra gondoltok, hogy Mathildet már le is fektettem?

– Mi nem gondolunk semmire sem! De azért mégiscsak elgondolkodtat a viselkedésed – válaszolta Luise szigorúan, s intett a kezével, hogy induljanak már haza.

– Na, mit szóltok? – sietett eléjük az anyjuk. – Ugye milyen érdekes erre a naplemente?

– Tényleg érdekes! – válaszolt rá Julien. – Hiszen ilyet és ehhez hasonlót csak a Provence-ban láthat még az ember...

– Nem emlékszem, hogy ott is ilyen lett volna – tekintett Heike Louisra.

– Persze, hogy ilyen volt! Mert, amikor az évfolyamtársaimmal... – folytatni akarta beszédét, mikor a fiatalokból kitört a nevetés.

– Na most már mi van megint? – nézett kételkedően Heike a lányára.

– Semmi. Csak eszünkbe jutott valami.

– Micsoda?

– Hogy mi is úgy néztük most a naplementét, mint abban az időben, a papa tette.

– Mondd!.. Honnan ismerik ezek az én kalandjaimat? – nézett lefekvés előtt Louis a feleségére.

– Itt most nem az az érdekes, hogy ismerik vagy sem; de összenéztek közben.

– Na és?

– Mi az, hogy „na és”? Hát nem láttad, hogy Holgerre meg Mathildera néztek hirtelen?

– Csak nem gondolod, hogy Holger megkezdte volna az életet vele?

– De igen.

– Na, jó! Mikor Mathilde a Julien kocsiával hazamegy, beszél vele – szögezte le Louis, és szép álmokat kívánva a feleségének, még azt is hozzátette: – És ha úgy volna, meg tudnád tiltani nekik? Hiszen a másik is bele kellett egyezzen... Vagy nem?

– De igen. Csak én másra gondoltam éppen.

A hét végén, amikor a vendégek elmentek, odaszólt Louis a fiának:

– Holger! Mielőtt hozzá fognál a szobád rendezéséhez, kérlek, gyere fel hozzám!

Ekkor az a kamaszkorú fiú a nővérére tekintett, és az nemet intett a fejével, hogy nem mondott el apjának semmit sem.

– Zárd be magad után az ajtót, és ülj le az íróasztalom elé! Nem akarom, hogy azt – amit most mondani fogok – a hölgyek is meghallják.

– Csak nem gondolod te is, hogy az erdőben Mathildet letelepertem?

– Óh, Holger! Már mondtam, hogy ilyen surmó módon ne beszélj velem! Én ilyesmit; hogy egy leányt „letepernek”, nem ismerlek. Azért sem, mivel az Atya előtt egy ocsmány szeretetnélküliséget meg egy bunkó paraszt kapcsolatot jelent.

– Bocsáss meg nekem, de ez a sok gyanakvás felháborít engem. Hiszen én őt csak a lehullott, száraz levelekre fektettem le, hogy ölelgessem.

– Jó! Nem kell nekem arról beszámolnod!

– De igen, mert anyuka is olyasmikre célzott, hogy...

– Azokat felejtse el!.. – szólt rá a fiára energikusabban. – Most nem azokról fogok prédikálni neked...

– Akkor miről?

– Hogy jól gondold meg a kamasz fejeddel, hogy mit teszel. Mert nem szeretnénk, hogy az életed elején már is a szeretet törvénye ellen vétkezz! Mert egyet neked is tudnod kell, hogy nem csábítunk el valakit azért, hogy utána ott hagyjuk az útszélen...

– De én ezt komolyan veszem.

– Te csak úgy gondold most, mivel a lelked mélyén mindig is hasonló felfogások voltak. És nemcsak az ezelőtti életedben, de az azelőttiekben is sorozatosan.

– Igazad van, papa! De mondd, mit tegyek, ha ő is szeret engem!

– Csináld úgy, hogy lassan felvilágosítod!

– De hogyan?

– Hogy mindig csak a jövődről és az elképzeléseidről beszélsz neki; mely – az ezelőtti életéből – fel fogja költöni benne is az emlékeket.

– És Luise?..

– Mi van vele?

– Ő már biztos lehet, hogy Julien az ő duál párja?

– Az ember még utolsó percben sem lehet biztos valamiben. Hiszen a sorsok még közvetlen a házasságunk előtt is beleszólhatnak az életünkbe; és akkor már vétkezett az Atya szeretet törvénye ellen...

– A többiek tudom – válaszolta Holger lehangolva, s mielőtt elment volna, még azt is hozzátette: – De azért tudd meg, hogy most tényleg felébresztettél engem!

Az egyik délutánra Sebastianék is bejelentkeztek, hogy jönni fognak.

Szombat délelőtt volt, amikor telefonhoz kérte barátját.

Louis, a család két férfitagjával, Rudolfal meg az apósával, Joachimmal a kertükben tevékenykedtek, mikor Ludwig, a Helga fia kiszólt a leányuk ablakán:

– Apa! Gyere a telefonhoz!.. Franciaországból, a barátod akar veled beszélni.

– Hozd le a mobilt, mert ilyen piszkosan nem mehetek föl!

– Már is jövök – mondta mosolyogva, majd lesietett. – Ha jönne nekem, én is itt szeretnék lenni közöttetek! – jegyezte meg Ludwig s átnyújtva apjának az apparátust, megállt előtte hogy hallgassa, mit válaszol a barátjának.

– Halló! Milyen jó hírral akarsz meglepni minket?.. ..Igen?.. Tudd meg, hogy nagyon jó volna! ...Áh, dehogyis! Mi már rég nem járunk templomba. Nem beszélve arról, hogy az az „Istentisztelet” – amit a jögi tartana – többet érne nekünk... Hát persze! Természetesen... Louis mikor befejezte a beszédét, és odaadta a telefont Ludwignak, sietett, hogy a többieknek is elújságolja:

– Gondoljátok csak el, milyen nagy megtiszteltetésben lesz részünk! Sebastian és az a nagy tudású jögi, holnap meglátogat minket, s még a szüleimet is magukkal hozzák ide...

– Papa! Én is örülök ennek – vágott Ludwig a felnőttek szavába, de megkérhetnék még valamire?

– Mire?

– Én is magammal hozhatnám az ismerősömet?

– Hát persze! Nálunk mindig nyitva áll az ajtó előttetek. Hoz-

zátok magatokkal a nagyiekat is, ha lehet, mert reájuk is ráfér a szellemtudományi ismeret!

Másnap zsúfolásig telt meg a nappali, mert mindegyikük letelefonálta a párjának, hogy másnap délután a villában jelenjen meg.

Ott volt feleségestől Thomas is a három tanítványával, hogy azokat a magas fokú ismereteket – amit a jógi Tibetből hozott nekik – együtt hallhassák meg.

A miatyánk után, ami természetesen a legmélyebb ájtatossággal volt a szónokló által elmondva, mindenki helyet fogalt a nappaliban.

– Kedves testvéreim – mondta. – El sem tudjátok képzelni mennyire örvendek ennek a gyülekezetnek. Annál is inkább, mert többrészt fiatalokkal telt meg újra a helység... Öt hónapot töltöttem Tibetben, hogy azokból az intenzív, szellemi rezgésekből és kisugárzásokból – amit maga Jézus is „beleszórt” tanulása idején a fizikai testének anyagi szövetébe – most kétezer év után, én is felérezhessek belőle valamennyit...

Nem könnyű, hogy ezekről beszéljek nektek; de azért megközelítőleg annyit elmondanék: hogy senki ember fia, aki nincs felkészülve azokra a kisugárzásokra, meg ne próbálja tenni azt, amit én tettem. Amit, maga Jézus is a későbbi feladatának az előkészítésében a Himalája Hegységben megcselekedett. Mert Ő azzal, hogy elhagyni tudta testét, nem csak a keresztre feszítése idejére készült fel, de egyben a feltámadását is elősegítette vele. Mert, hogy egy anyagi test a kereszten meghaljon, és utána ugyanabban a fizikai testében feltámadjon, ahhoz egy hosszú, szellemiekben felkészült út szükségeltetett. A továbbiakat biztosan ismeritek, hogy Jézusnak, miként volt lehetséges azokat az „előre megírt” terveket az Atya Szelleme segítségével elvégeznie. Mindezt csak

azért említtem meg, hogy a következőkkel, amit ezzel kapcsolatosan mondani fogok – amihez a feltételek az utolsó időkben, már minden ember lelkében szükségeltetnek – a Buddhista felvilágosulás és a Krisztusi, mindent megbocsátó szeretet „egységére” kell azzal ráismernetek!..

A közelmúltban a dalai láma Potalla Kolostorában, egy megbeszélést tartottunk azért, hogy miként készítsük elő azokat a szellemi értékeket, amelyek a „kiválasztódás” megkezdésével, a különféle felfogásokra is kihassanak. Voltak ott persze olyanok is, akik a zárlatos vallásaikat elhagyva, átálltak az EGY, igaz vallás oldalára, hogy a megpróbáltatások alól a hozzátartozóikat menthessék...

Ennek a fogalomnak a megértésére sok példát kéne, hogy mondjak. De most hogy én csak a kihírlettekre szeretném felhívni a figyelmeteket, nincsen szándékomban a jelenlegi vallás s hitbeli beállítottságokat kételyek közé vonni; mivel azzal ti kell hogy foglalkozzatok, azáltal, hogy az igazságot kutatva, elérkeshettek a tudás meg az élet fájához. De most az a tényező, hogy átadhassátok magatokat a szellemiségeteknek, vagyis a ti felsőbb ÉNeteknek, újabb korlátokat állítanának föl bennetek. Hiszen azt a tükörképet, amit KRISZTUS által kaptunk az anyagba csúszásunk idején, hagytuk, hogy darabokra hulljon szét. Persze ezt a gyarlóságot az emberi készlettel az ATYA is ismeri az Ő egyszülött Fián keresztül. De most hogy közeledik az Ő második eljövételének ideje, a Himalája hegységben arra hívták fel a figyelmünket, hogy a Jézus leszületett 120 tanítványa közül azokat, akik közt az őrzőink és mentőink vannak – akik később majd az összes vallási felekezetekhez fordulnak majd – támogatnotok kell. Persze azért is, hogy *KRISZTUS* ezeréves országglását is előkészíthessétek velük...

Erről nem beszélhetek részletesebben, mivel a megpróbáltatásos napok „háborúsai” is kihasználhatnák ezt, és a sátáni, sötét oldalra vonzatnák őket. Amikor nekik, az Atyai törvények szerint is, ezer évre a maguk által megálmodott sűrű anyagkérgékbe kell bennrekedniük. Hogy a felvilágosult emberiségnek már ne árt-hassanak többet.

Most egyre hívnám fel a figyelmeteket, hogy – akiket még lehet, el kell érnetek! Hiszen közületek egyesek, nemcsak a száznál közt voltatok, de a lelki szellemi beállítottságotokon is csak úgy javíthattok, ha az elkövetkezendő időkre a világot felkészítitek!

A lemenő nap, a kiedrichi hegyek mögül sütött vissza, mikor a vendégek elhagyták a villájukat.

– Aztán ne feledkezzetek meg arról, amit mondtam!: – kiáltotta ki a jögi az autó ablakán, amikor beült. – Ha valamit porlani láttok, még nincs itt a vég... De akkor, amikor a földrészeteket is el önti a víz, és lángba borul miattatok az ég, akkor már vége lehet...

A rákövetkező szombaton a család éppen a nappaliban tartózkodott, mikor megszólalt a telefon.

– Holger Anouilh!.. – szólt bele a legfiatalabbik a telefonba, mikor látta, hogy a szülei valami fontos megbeszéléssel vannak elfoglalva. – Igen... Hát persze. Már is adom!

– Apa!.. Ne haragudj, hogy zavarlak! De Ludwig valami fontosat akar mondani.

– Jó! Adjad! Halló!.. Hát persze.., nyugodtan; de ha lehet, gyertek most, mivel nyolc óra felé egy előadásra vagyunk meghívva... Tudod Schlangenbadban ilyenkor... – Ludwig valamit mondhatott, mert Louis megállt a beszédével.

– A kislány is kíváncsi az ilyesmikre?.. Jó! Gyertek! A többit majd „leolvasom” róla! – jelentette ki a feleségére tekintve.

– Mi van? Csak nincs Ludwignak barátnője?

– De igen. Most próbálja bevezetni őt is a szellemtudományokba.

– Van valami alapja?

– Nem hiszem. Legalábbis Ludwig még kételkedik benne – mondta, s egy kis idő múlva hozzátette: – De bízzad csak rám őket! Én mindkettőjüket tűzkérdésem alá helyezem...

Még egy negyed óra sem telt el, amikor Ludwig megérkezett, és maga előtt a hölgyet is betessékelte.

– Bemutatom nektek a kiválasztottamat.

– Micsodaaaaa?

– Igen-igen. Ne csodálkozzatok! Végre megtaláltam – az ez-előtti életemből – a duál páromat.

– Ez nagy dolog, amit most mondasz.

– Júlia vagyok! – ment a család minden egyes tagjaihoz kezét fogni az elpirult leányka, majd hosszan a Louis szemébe nézett.

– Foglaljatok helyet, és meséljétek el, hogy hol ismerkedtetek meg!

– A múlt héten növényeket szedegtettem a gyűjteményemhez, amikor őt kerékpározni láttam a környékünkön...

– Neked is kell növényt gyűjtened az egyetemen? – a kérdését Holger tette fel, mert érdekelte a Ludwig növénygyűjteménye.

– Hadd most ezt, kérlek!.. – szólt a fiára az apa. – Miután elmondtam, miként és hogyan ismerkedtek meg, még lesz időd elég utána.

– Hát persze! Bocsássatok meg nekem! – pirult el Holger, és nagy érdeklődéssel várta, hogy mit mondanak.

– ...Megvallva az igazat, először nem ismertem őt meg; mert, amikor utoljára láttam, csak tizenkét éves volt...

– Már azelőtt ismerted őt?

– Hát persze... A másik utcában laktak és az egyik osztálytársamnak volt a húga, és mielőtt Wiesbadenbe költöztek volna, még fényképet is adott nekem. Persze most – mikor egy héttel ezelőtt kerékpározni láttam erre – érdekes érzésem lett hirtelen. Arra gondoltam, ha nem szólítom őt le, akkor egy ilyen szép hölgyet nem kapok még egyet. S ekkor meg is szólítottam:

– „Nem gondolod, hogy egy ilyen szép lánynak veszélyes lehetne erre egyedül?

– Te vagy az, Ludwig? – nézett rám tágra nyílt szemekkel.

– Hát te Júlia, mit keresel itt?..”

– Jó jó! És most honnan gondoljátok, hogy duál párok vagytok? – tette fel Louis újra a kérdését a karórájára tekintve, s azzal lerövidítette a fiának, a hosszú lére engedett beszédét.

– De papa! Nem veszed észre, hogy a sorsaink össze vágnak?

– Milyen sorsotok?

– Hogy az ezelőtti életünkben együtt maradni nem volt esélyünk, és most – mielőtt elhatároztam volna, hogy a barátnőmmel összeházasodom – megjelent Júlia is, hogy felkeressen engem...

– Nem értem?.. Milyen barátnőddel? Milyen házasságról beszélsz itt nekem?

– Na, jó! Ti ezt az esetet még nem ismeritek, mivel a nagyszüleimék megtiltották, hogy beszéljek róla nektek. Attól féltek, hogy őket fogjátok hibáztatni azokért, amiről persze még ők sem tehettek...

A múlt évben egy évfolyamtársnőmbe szerettem bele – folytatta Júliára nézve. – Az annyira elcsábított engem, hogy szóltam nagyiéknak, hogy feleségül veszem. De ők hallani sem akartak róla addig, amíg az egyetemet be nem fejeztem. Tudjátok, az a

helyzet, hogy én vadházasságba, törvénytelen kapcsolatokba nem mentem volna bele, s az a lány azt mondta nekem, hogy ne féljek tőle, mert ha le is feküdne velem, nem tartoznék neki semmiféle kötelezettséggel. S amikor megtörtént az, amire ő is vágyott, még is azt akarta, hogy feleségül vegyem; akárcsak egy ártatlan leányzót, akit én tettem tönkre annak előtte...

– Ludwig! Itt valamit tisztáznunk kell! – szólt a fia magyarázkodásaiba az apa. – Te most már elég idős vagy ahhoz, hogy felfoghassad melyek az Atyai törvények. Mert egy huszonkét éves férfit már körbe kellett öleljen a szelleme annyira, hogy tudnia kelljen a testi kapcsolatait, a lelki beállítottságaitól megkülönböztetnie. Akinek a lelkében az ilyesfajta fizikai s állati ösztönök már nem diktálhatnak...

– De, papa! Én mindezeket Claudiának is elmondtam, és ő azzal vagdalkozott: hogy – amíg vele voltam – azalatt az idő alatt, megszeretett.

– Na, mit mondtam neked! Hogy egy testi kapcsolatért az ember a fejét ne veszítse el! Mert akkor vállalnia kell – ha nem is éppen úgy mint nekem – a sorsukba ütköző felelősségeket. Amit a testi kapcsolaton keresztül, akarva akaratlanul is átvett az ember... Mert, ne gondolja egy lélek se, hogy egy ilyen, jelentéktelennek tűnő tett, nem pecsételi meg őt! Hiszen a testi kapcsolatok – a kisugárzó színes fényszövelein keresztül – egyenesen a lelkébe evődnek. Az Atya, a törvényét ezen okokból hozta gyerekei számára; hogy az a szerencsétlen ember lelkileg ne szenvedjen utána...

– Igazad van, papa! – tette hozzá Ludwig, mikor látta, hogy azok már fel is álltak. – Ha nem tartanánk vissza, még csak annyit szeretnénk megkérdezni: miként segíthetünk valakin, akinek még hite sincsen?

– Direktbe nem lehet a fuldoklón segíteni, mivel az kapálódzik maga körül. Ha előlről mégy oda, még az is lehet, hogy téged is lehúz a mélybe. Ezért „hátulról”, vagyis úgy hogy ő ne vegyen észre, olyan helyen „érintsd” meg, ahol nem tud elérni téged...

Ha megint jönni fogtok, már elvárom tőletek hogy mindezeket meg is tudjátok magyarázni nekem; hogy mit értettetek belőle, és kicsodán akartatok segíteni!

Már Schlangenbad felé tartottak, mikor Louis megszólalt:

– Tudod kicsodán akar Ludwig segíteni vele?

– Nem... Fogalmam sincsen – nézett a robogó autóban Heike a férjére.

– A duál partnernőén, Júlián. Akinek a fényburkolata még az egyszerű érdeklődési szintet sem éri el. Nemhogy a többi, szellemiekben is gazdagabb felületeket...

– Még van ideje, vagy nem?

– Igen is meg nem is...

– Hogyan értsem?

– Valami az életében létre kell jöjjön ahhoz, hogy őt felébressze.

– A természeti csapások? Mikor ő minden anyagit elveszítené?

– Az is, de én most az ő saját lelkiismeretére gondolok; amikor az észrevételi vele, hogy egy az utunk, amelyen az Egy Igaz Istenünkhöz visszatérhetünk...

Louis a következő hétvégére begyűjtött újra a kandallóba.

Aznap nemcsak, hogy hűvös volt, de arra is gondolt, hogy megválaszolva Ludwignak a feltett kérdését, az a téma a többi fiatal is érdekelni fogja majd.

– Ti nagyon jól tudjátok – kezdte el a lobogó tűz sziporkázó lángja mellett, a betegségeknek a legnagyobb része az ember lelki

beállítottságától függnék. Mert, milyen gondokkal, problémákkal foglalkozik az ember, olyan kihatással lesz majd az anyagi testére is. S mert a test magában csak egy tehetetlen anyag, és porrá lesz, ha a lélek a halálával azt elhagyja; akkor azt is mondhatjuk, hogy életét őbenne csakis a lelke meg a szelleme adja. Na most; ha valaki semmiben sem hisz, azaz csakis a merev anyagban, a tulajdonképpen semmiben, akkor az nemcsak, hogy kizárja magából az Isteni erőket, de el is fojt magában mindent. Ez az a sötétség, amiről a mi Urunk Jézus Krisztusunk is beszélt. És most, hogy ebből kiindulva felvázolhassak nektek egy betegséghez kapcsolódó lelki beállítottságot, egyet tudnotok kell: hogy mi, nemcsak az előző életünkben hoztunk magunkkal karmikusan „nehézségeket”, de a jelenlegi tévedéseink is bele íródnának az anyagi szövegeinkbe; ha a földön nem „ébrednénk” fel...

Tulajdonképpen ez a földi „felébredés”, a legfontosabb tényező, amit az ember el kell hogy érjen s nem pedig a jóvátevés, amit odaát felvállalt még hozzá az a lélek. Mert mit ér az ember, ha jó és mindig csak jót tesz, ha a saját testét elhanyagolja, és károsítja vele?... Gondoljatok csak olyanokra, akik odaadón, szinte egész életükben segítséget nyújtanak embertársaiknak. Úgy éhezőket, mint leprás, rákos betegeket ápolgatnak, míg saját maguk nincsenek felébredve, azaz hitetlenek. Nem hisznek Istenben mert csak az okozatot látják mindenben, és jól lehet – ferde nézetükön keresztül – még az Atyát is okolják vele.

Ez egy olyan szemlélet, mely azokat a „segítőkész” embereket egyenesen a szellemi halálba vezethetné, ha nem játszanának közre a betegségek, amelyek addig szenvedtetik őket, amíg saját maguk a hitükben, vagyis a szellemi tudatuk felismerésében fel nem ébrednek.

Ez csak egy olyan példa, amit ti is észrevehettek azáltal, hogy az

ilyen típusú „segítő”, miért juthat a saját „fel nemébredése” csapdájába, és a világ meg nem értésének lesz a csodálatára, amikor az illető idő előtt megbetegszik, és meg is hal valami rák fajtában.

Ezeket azért mondtam el nektek, hogy gondolatok most olyan emberre, aki nemcsak hogy ateista, de a saját lelki szellemi mivoltában sem hisz. Már annyira elborította agyát az a sok anyagi érték s az önteltség, pénz és vagyon utáni vágya, hogy már fuldokol benne. Nemcsak hogy nem lát ki belőle, de még kapálózik és vagdalozik is mellette... Ez az a fuldokló ember, akiről a múltkor beszéltem – nézett Louis Júliára és Ludwigra. – Voltaképpen ez az ember nem azért nem akar a felismeréshez nyúlni, mert nincs meg benne az az „erő”, ami a többi embertestvéreben van, hanem azért, mert nem tud fejet hajtani az Atya előtt. Lezárja maga előtt az „éltető fényt”, ami a lelkén keresztül a testét ápolja, majd bele temetkezik az anyagba, az örök halálba; ami persze széthull, és szétporlad. Az ilyen ember eztán nemcsak hogy maga esik bele a saját csapdájába, de a megpróbáltatások és a betegségek annyira meg kínozzák őt, hogy élete vége felé már saját maga fogja kívánni a halálát...

– Mondd papa!? – szólította meg Ludwig Louist a bejárati ajtóban. – Tudtad, hogy a múltkor – amikor a kérdésemet feltettem neked – a Júliámra gondoltam?

– Persze, hogy tudtam. De az még nem baj, mert ő még fiatal. De ha felnőtté válik s ugyanilyen hitetlen, szóval felvilágosítatlan marad, akkor az egész szervezete beteg lesz majd.

– És ha én segítek neki, és felvilágosítom őt addigra?

– Ezt már elvárják az Égiek is tőled! Hiszen ez is – akárcsak a többi ember iránti segítőkészséged – a feladatodhoz tartozik.

– Én is kell segítsék a „fuldokló” emberiségen?

– Igen. Másképpen, miért születnél volna le a közvetlen közelemben?

A nap a rohanó felhők mögül egy pillanatra kisütött, és millió darabkára szórta szét sugarát a zöldben. Melyben eső után a felfrissült levelek közt a Júlia arca is kiderült. Majd mikor elköszöntek egymástól, a szép, kerek arcú leányka is megköszönte a házigazdának azt, hogy beszédével egy pár pillanatra felébresztette őt.

Egyik nap egy meghívó érkezett, amiben Thomas egy szellemtudományi előadásra hívja meg az eltvilleieket.

– Ez hihetetlen! – jelentették ki a háziak. – Nem hittük volna, hogy Thomas, aki pár évvel ezelőtt még a börtöni ágyát nyomta, most az egyéni előadását fogja tartani...

– Na, jó! Egyelőre csak a bűnöző fiataloknak, de azért mégis elgondolkodtató tényező, hogy a segítőkészsége felülmúlja azokét, kiket mi nap mint nap szellemtudományi tanokkal megérinteni igyekszünk – kapcsolódott Louis is bele az idősebbek diskurzusába, mikor a lépcsőházban őket tanakodni hallotta. – Benne itt azt kell értékelnünk, hogy mekkora szeretettel segít a tévelygőkön! Mivel minden embert – hiszen már tudjátok – a pozitív oldaláról kell néznünk, nem pedig a múltját hánytorgatva, élete végéig kritikus szemmel figyeltetnünk!

– Ne haragudj, Louis! – vágott a szavába Rudolf. – Mi most nem akarunk kritikus szemmel nézni a barátunkra...

– Tudom, tudom. De milyen az ember ilyenkor... A hátsó gondolatában annak az embernek, mindig ott maradnak a negatív tettei. Ez persze természetes, mert az ember, amióta ember, mindig előítéllettel volt mások iránt. Gondolatok csak arra hogy mit mondott Jézus az egyik gonosztevőnek a kereszten, mikor az a másikat megdorgálta, mert az Jézustól azt követelte: hogy ha ő a Krisztus, akkor szálljon le, s szabadítsa meg őket is: „Bizony, bizony mondom néked, még ma a paradicsomban leszel velem!”

Akkor Jézus nemcsak hogy látta, hogy az felismeri bűnét, de meg is hajolt az Atya parancsolatai előtt azáltal, hogy Krisztus tanait elismerte. Ezzel persze kimondta azt is, hogy az embernek még utolsó óráiban is van lehetősége ahhoz, hogy megváltozzon és a mennyország alsóbb szféráiba jusson...

Az esti előadás a késő éjjelekbe húzódott, mert amit Thomas a fiatal bűnözők közt elmondott, annak nemcsak szépszájú hallgatósága volt, de azok – a saját tetteiket felelevenítve – szinte tanúbizonyságot tettek afelől, hogy tévedtek és helyre szeretnék hozni a hibáikat.

– Tudd meg Thomas, nem hittük volna, hogy ilyen hatalmas igazsággal láttatod meg bennük a sötét oldalaikat – jegyezte meg Louis, miután vége volt az előadásnak.

– Miért nem?.. Hiszen gondolhattátok volna, hogy elég tapasztalatot gyűjtöttem, az alatt a tizenöt év alatt össze...

– Hát persze. Már gondoltuk mindannyian.

– Annak nagyon örvendek. Mert akkor nem attól az elvetemült Thomástól hallgattátok meg mindezt, hanem a megtért Thomástól, ki magában már mindent felismert.

Eljött az ősz, és a levelek megszínesedtek a fákon.

A fiatalok ott ültek a teraszon, hogy lássák miként vonulnak el a költöző madarak a kertjük végében.

– Látod, Holger! – szólt Luise. – Mennyire csodálatos minden az Atya törvényében...

– Jó! Hát ez természetes!

– Látod, így gondolkodik minden ember. El sem gondolkodik a törvényei felett.

– Már te is kezded? Azt hiszed – ha valamikor orvosnő leszel – az életnek már minden csínját-bínját kiismerted?

– A szellemtudományokon keresztül igen...

– Mondjátok! Mit vitatkoztok itt, a villa bejárata előtt? – szólt ki Louis a munkaszobája ablakán.

– Az én drága öcsikém nem hiszi, hogy a szellemtudományokon keresztül mindenre rájöhettünk.

– Nem igaz... Most nem arról beszéltünk.

– Hát akkor miről? – kérdezte pentyegőn a nővére.

– A költöző madarak elmeneteléről.

– Jó, hát az is az Isten teremtette világához tartozik... Mely törvényszerűségbe az ásvány, növény s az állat világ is beletartozik.

– Jól van! Győztél!.. – tekintett Luisera. – Megyek futballozni.

– De, Holger!

– Mi van már megint? – nézett az apjára.

– Valamiből még le kéne vizsgáznod, vagy nem?

– Majd utána, miután beesteledik. Amikor már a kandallóba is begyújtottak az öregek.

– Csendesebben! – szólt rá Luise, a villa többi ablakaira figyelve.

Louis elmosolyodott, és megcsóválta a fejét, majd bezárva az ablakot, ottmaradt előtte addig, amíg a fia a labdájával el nem tűnik.

– Jaj, ez a Holger! Hogy mennyi baja lesz még az életben – mondogatta hangosan Louis, és eszébe jutott az a gombázási nap is, mikor az eltvillei fenyves erdőben, a fiával beszélgetett. Amikor az a céziumra fogta az ehető gombák általi rákos megbetegedéseket.

A kandallóban már javában égett a fa, mikor Holger Luiseval betoppant.

– Már tudom mit akarsz tőlem tudni – nézett apjára mosolyogva. – Hogy a megbetegedések csak azokat érhetik el, kik rést hagynak magukban a sötétségnek...

– Így is mondhatnánk. De ezzel még nem magyaráztad meg konkrétan.

– ...Mert az az életburok, amit aurának is hívunk, a felismerőn nem engedi be a csalót. Vagyis a sátáni gondolatot. És azáltal a cézium – ami a rákos gócot elősegíti s az emberben táplálja – megnöveli az eshetőséget a rákos megbetegedésekhez...

– Óh, Holger!.. Ha te a diákjaidnak így fogsz fogalmazni, akkor nem értenek belőle semmit.

– Mondd, papa!.. – nézett a nővére. – Ki mondta meg nektek, hogy én tanárira készülök menni?

– Senki sem. De a feladatodat másképpen nem teheted jóvá, s nem végezheted el ha nem ugyanazokkal a lehetőségekkel rendelkezel, mint az ezelőtti életedben. Nem beszélve arról, hogy azokat a fiatal leányokat – akik közt a kiválasztottad is ott lesz – meg se fogod tudni közelíteni.

– Akkor hogy ismerem őt meg?

– Az is a te feladatod lesz, mivel a felismerés és a lelki szellemi beállítottságod – erre az utolsó életedre – már meg kellett téged is tanítson mindenre...

Egyik reggelre távirat érkezett, hogy a Louis apja meghalt.

– Elment apád! – mondta Louis anyja, amikor a fia megérkezett oda. – Nem tudom miért, de valahogyan ideje sem volt elköszönni tőletek.

A tegnap este még itt, a nappaliban, a szellemtudományi könyvekből olvasgattunk, majd ami után a miatyánkot is elimádkoztuk, csak annyit mondott:

– „Nekem mennem kell! Sajnos nem várhatlak meg téged, mint ahogyan megbeszéltük a múltkor, amikor rájöttünk arra, hogy duál párok vagyunk..., kérlek, mondd meg a fiúknak meg a családjának, hogy ne sirassanak! Nekik is tudniuk kell, hogy az

engem lehúzna fentről. Inkább imádkozzanak, hogy minél hamarabb segíthessek nekik, feladataik elvégzésében. Hogy azok a megpróbáltatásos idők, amelyek hamarosan elkezdődnek, ne érinthessék őket. Különben addig te is velem leszel, és majd onnan 'fentről' – rajtuk keresztül – még nagyobb segítséget nyújthatunk az emberiségnek!..”

A temetés a hamvasztás után egy pár napra, az egész család körében történt meg. Ott voltak a gyászolók közt a szellemtudománnyal foglalkozó elvilleiek is. És azok, akiket a gyárban, a nyugdíjazásuk előtt, mint „sorstársakat” ismertek meg.

A katolikus pap beszéde után, a jógi állt az urnás sír mellé, hogy befejezhesse búcsúztató beszédét:

– Tisztelt testvéreim! Itt most egy feladatokban elvégzett, földi életet szeretnék kielemezni röviden, s nem pedig egy lelkiekben is szomorú búcsúztatót mondani nektek. Hiszen annak hogy a mi eredeti hitvallásunknak megfeleljenek, olyan temetkezési jelleget kell adnom, amely nem a megszokottat mutatja nektek. Mert én ezek mellett még azt is hozzá kell tennem: ő, aki az ember testvérein segített, közvetlen közelemből figyeli a temetését. Mert ne felejtsetek hogy az a lélek, ki egész életében azzal foglalkozott, hogy a maga lelki és szellemi képességét „csiszolgatta”, ép elmével nézheti végig temetését is, ha azt a fentiek megkívánják tőle. Ezt azért mondom, mivel ő másoknak segített, aki az atlantiszi idők óta már nem kellett leszülessen többet, és mégis vállalkozott arra, hogy duál párjával, a feleségével megmerítkezik még egyszer a földi életünkben. Persze azért is, hogy segíthessen, a lelkieg fejlődésben lévő emberiségén...

A jó múltkorában elbeszélgettem vele – folytatta az özvegyére nézve. – Tudjátok mit mondott nekem? Hogy az ember csak a megpróbáltatásokon keresztül ismeri fel a szellemi életét. Mert

addig, amíg bűnt követ el és tévelyeg, addig az anyagban szunynyad és nem ébred fel.

Igazad volt, Sorel – nézett maga mögé a jógi hirtelen. – Mert a szellemi életünk sosem bukott el. Az mindig az emberiség Messiásával, Krisztussal volt e világ kezdete óta. Akit azáltal, hogy Ő teremtett minket, Teremtőnknek is szólíthatnánk, mert Ő volt mindig is az Atya Szellemisége s Igéje...

Tudom, ezt nehéz felfogni nektek. De ha egy kicsit is elgondolkodtok azon, hogy a mikrokozmoszban, a fizikai testünkben, hogyan élnek a sejtek, akkor arra is rájöhetek, hogy a makrokozmoszban, az Atya szellemében, ugyanúgy működik minden. Mert, ha nem úgy volna, akkor nem lennénk a világmindenséggel s a teremtő Atyánkkal „EGY”-gyek. Ezért hasonlatként, azt is hozzá kell tennem: a kiválasztási idő egy olyan megpróbáltatásos folyamat lesz az emberiségnek, mint egy megbetegedett testben a rákos daganat. Amelyet az orvosaink, el kell távolítsanak, ha azt akarjuk, hogy ne pusztuljon el az egész testünk...

Már a temető kijáratában várakozott a tömeg, hogy a családtagoknak is részvétet fejezzenek ki, mikor a Louis anyja megállította a jógit, hogy megkérdezhesse:

– Ne haragudj, testvérem, hogy megszólítalak most külön ezért téged! De megmondanád nekem, mikor beszéltél a megboldogult férjemmel?.. Mert erre nem emlékszem?

– Mielőtt felkészült volna a földi halálra, gondolatban felkeresett engem, és azt kérdezte tőlem: – Lesz-e idő eljönni a temetésemre? Mert az a megtörtetett lelkemnek is jót tenne. És akkor én hosszan el is beszélgettem vele... Tudod mikor volt ez?

– Nem.

– A múlt héten, mikor Jézus Krisztussal beszélgetett egyik este; és Ő azt mondta neki: – „Gyermekem ne feledd hogy időd le-

járt a küldetésedben! De mielőtt úgy határozol, hogy felkészülsz az ’átjövedeleddre’, szólítsd meg a földi vezetődet is, hogy ő is ott lehessen a temetéseden!..”

– Te, Louis! Hallottad, mit mondott a jógi az édesanyádnak? – szólt Heike hazafelé menet az autóban.

– Nem. Mert én a gyászolókkal voltam elfoglalva...

– Gondold el, hogy életében édesapád, már gondolati kisugárzásokban beszélt a szellemvilággal.

– Ez nem újdonság számomra.

– De Jézus Krisztus is felkereste őt.

– Krisztus mindenkiben ott van ha ajtót nyitunk Neki, és a szívünkbe engedjük be Őt..

– És akkor mi, miért nem nyitunk ajtót Neki?

– Mert mi még olyanok vagyunk, mint a nagy tömegek. Akik befalaztuk magunkat az anyagba, s még az ablakainkat is bezártuk Előle. De ígérem neked, hogy hamarosan magamon s a környezetemen minden olyan kérget lefejtek, amely a lelki világunkat nyomja! Azért, hogy csak a finom étertestünk maradhasson meg. Amellyel az Atya országába is beléphetünk. Mert ha a kétez utáni évek, még mindig ilyen primitív s alacsony szintű gondokkal, problémákkal találunk minket, akkor nemcsak, hogy másoknak sem segíthetünk, de az Atya törvénye az anyagba, a sűrű sötétségbe nyom be...

Majd egyik délelőtt, miután az idősebbek begyűjtottak újra a kandallóba, valaki felhívta őket, hogy beszélni szeretne Louissal.

Kissé hűvösebb, hétvégi nap volt az s az emberünk a szobájában olvasott, mikor az anyósa bekopogott hozzá, hogy átadhasa a mobilt.

– Valami egyesülettől keresnek téged – mondta és behúzta maga után az ajtót.

– Halló! Igen. Hát, ha úgy akarják, akkor jöjjenek! De nem hiszem, hogy valami maguk általi, orvostudományi elképzeléssel fogom majd kecsegtetni magukat... Na jó!.. De ha lehet, még most, a délelőtti folyamán látogassanak meg!.. Jó jó! Csak jöjjenek, mert utána már el vagyunk itthonról menve!

– Tudod kik jelentkeztek be hozzánk?.. – ment le Louis a feleségéhez. – A pszichológiai egyetemről, valami orvosi részleg.

– Mit akarnak tőled?

– Hogy a kérdéseikre – amelyek, a mai modern sebészeti technikájukat érintenék – a szellemtudományhoz tartozó tanácsomat szeretnék hallani.

– Köztetek lehettek én is?

– Hát persze... Hiszen az is lehet, hogy a te véleményedet is tudni szeretnék.

A nappali hangulata csodálatra készítette a vendégeiket.

Amikor megjelentek az illatos virágok mellett, a sziporkázó tűz is a közelébe csalogatta őket.

– Megengedik hogy ide, a kandalló közelébe üljünk le? – kérdezte egy intelligens kinézésű fiatal hölgy, aki mosolygós szemekkel mustrálgatta Louist.

– Üljenek oda, ahova akarnak...

– Óh, bocsánatot kérek! – állt fel a nő elpirulva. – Még meg sem mondtam a nevemet: Susanne Kolwicky vagyok!.. A pszichológiai egyetem tanszékének a rektora.

– Örvendek... És miben segíthetek maguknak?

– Egy megszokott operációban.

– Ezt hogyan gondolták most el? – mutatott vissza Louis a hölgy helyére, s miután az helyet foglalt, ő is leült a felesége mellé az ülgarnitúrára.

– A tegnap egy 30 év körüli, tragikus baleset érte fiatal hölgy-

nek a szülei kerestek fel. Nem tudják, mitévők legyenek a lányuk belső szerveinek elajándékozásával kapcsolatosan. Mivel az, egy pár nappal ezelőtt egy olyan megjegyzés tett: ha baleset érné őt, az ép, egészséges szerveivel másokon is segíteni szeretne...

Na most a szülők, kik az ön előadására is járnak – ahogyan mondták – nem mernek Isten előtt olyan „törvénytelen” dolgot tenni, mely később a tudatlanságuk miatt a lelküket is nyomhatná... Itt most azt szeretnénk megkérdezni, milyenek az Isteni törvények ezzel kapcsolatosan. És az elhalt hogyan „reagál” az ilyesmikre, mikor „odaát” felébred?

– A kérdésüket több oldalról kell megvilágítsam, hogy megérthessék feleletemet. Mivel az Atya előtt a fizikai test, nem csak ajándékba kapott, lelki szellemi vetület, de az embertől az égiek mindenkor – még a halála után is – számon kérik azt. Mert azáltal hogy valaki, még „idő előtt” elhasználja a testét; vagyis túlzásban eszik, iszik, és éjjelezve szórakozik is mellette, az csak roncokban adhatja teremtményének vissza. Míg a másik, aki egészségesen él, és vigyáz rá, odaát kiveheti az anyagába beleszőtt lelki szellemi értékeit is... Ez azt jelenti, hogy a teremő Atya előtt minden, de minden értékes és még a legkisebb élőlényt is – amelyet dühösen eltaposunk az útszélén – számon kéri tőlünk...

Szigorú szavak ezek. De egyet mindenkinek meg kell tanulnia az utolsó időnkben. És az nemcsak, hogy az emberiség fejlődésére lesz bízva, de már a 2000. évünk után a lemerítettben az a lélek, már túlsúlyt kell fölmutasson fényszöveiben. Ez azt jelenti, minden ember legalább a négyes fokozatot – ami az EM-BERI fokozatot jelenti – el kell érje. A mi esetünkben, ha valaki „nagylelkűen”, vagyis tudatlanul elajándékozta az ajándékba kapott testrészeit, már azokat az értékeket, amit élete folyamán, a jó tulajdonságaival a kiválasztószervébe szőtt bele, már nem ve-

heti ki belőle. Hiszen egyet tudnia kell az emberiségnek!: Hogy az Atya igazságosan, és egyformán osztotta el a gyerekei közt az anyagi testeket. Ezért is kéri számon őket; és ha valaki – az azelőtti életében például – nem fogta fel ezeket, és önkényesen bánt el vele, az az elkövetkező életében kiegyenlítésül vissza kell adjon belőle. Úgy, hogy élete legboldogabb pillanatában rá ébred arra, hogy valamelyik szerve már nem egészséges...

Az ajándékozásoknak is van egy törvényes kerete. Mivel az ember a saját akarására teremtettet, és ha valaki az életében elajándékozza a többletet, persze a túloldalra is mehet, ha van mit felmutasson a lelki szellemi felkészültségében... De sajnos az ember előre nem tudhatja, hogy odaát mennyi és milyen értékekre volna szüksége, hogy a „lemérettetésben”, legalább az EMBERI fokozatot elérje.

Egy példát mondanék erre:

Tegyük fel, hogy van egy igazságos apa, aki a gyermekei számára az egyszemélyes mentőcsónakjaikat is kiosztotta az árvíz idejére. Mivel tudta, hogy hamarosan árvíz fogja ellepni az alacsonyabban fekvő földterületeket, s mindegyiknek szüksége lesz arra, hogy megmenekülhessen. De ha az apja szándékát valamilyik nem fogta fel, s a „megszabott idő előtt” elfecsérelte, vagy éppen elajándékozta azt, akkor ha az nem tanult meg addig úszni, az árba fog fulladni...

Szótlanul és lehangoltan mentek a vendégek haza. Tudták, hogy azt, amivel foglalkoztak, amit addig emberi meggyőződéssel tettek, akár egy kártyavárat döntött össze Louis bennük.

A november eleji nap már megint ragyogott, mikor ebéd után Louis és Heike kimentek a temetőbe, hogy virágcsokrot tegyenek az öreg sírjára.

– Tudd meg, hogy nagyon jó azoknak, akik mostanáig a fára-

dozáaikba meghalhattak – jelentette ki Louis a vastagon felöltözött feleségére tekintve.

– A bibliából mondtad?

– Nagyjából igen, mert amik ezek után következnek, az nem csak, hogy megtizedeli az emberiséget, de a legkisebb kihágását is „megfizetteti” vele.

– Na és a mai gyerekek helyzete? Akik nem tudhatják még, hogy mi a helyes cselekedett?.. Akik, még arra sem ébredtek fel, hogy a földön élnek, nem hogy már is a lelki szellemi felismerésükhez érjenek el?..

– Egyet a világ emberisége szem előtt kell tartson! Hogy a két-ezredik évünk után már nincsen veszteni való időnk. Hiszen eddig volt elég alkalmunk, hogy földi életünkben megváltozzunk. És a felfogóképességünk is ki kellett fejlődjön annyira, hogy abban a pici gyerekben is – akinek a sorsa is úgy adta, hogy veszen vagy maradjon – már születésekor meg kellett annyi fénymag benne is foganjon, hogy a negyedik fokozatra feljuthasson... Itt most nem beszélünk arról, hogy az csíntalankodik vagy feleselgetve válaszolgat, vagy épp a gyerekagához képest beképzeltlen másokat lenéz. Itt most azt kell alapul vennünk, hogy az Atya igazságos törvénye mindenkit egyszer „fel mér”, és csak azután „mér le” örök életére!..

A napokban éppen ezekről meditáltam a szobámban – folytatta Louis a fejtegetéseit. – És tudod mit sugallt a segítőm?

– Mit?

– Hogy a gyermekeinknek is meg kell mondjuk ezeket. Hogy ők se gondolják, hogy veszteni való idejük van. És „egyszer élnek” – ahogyan a többiek is mondják ezt – s majd azután változnak meg! Mert ha váratlanul ér el a gépszíj minket, akkor őket sem fogja kímélni a tévelygéseikben...

– Tudd meg, a múlt vasárnap – mikor szombat este Ludwiggal szórakozni voltak, pont ezekről tartottam nekik előadást.

– Mit mondtak ahhoz, hogy nem engedted meg nekik azt, hogy szórakozzanak?

– Én nem azt mondtam nekik, hogy ne menjenek diszkóba! Én csak megmagyaráztam nekik, hogy mit jelent éjjelezni; s hogy az Ég, milyen szemszögből „figyeli” a mai fiatalság promiszkuitását.

– Erre már én is kíváncsi leszek, miként magyaráztad meg nekik! – fordult kíváncsian Louis a feleségéhez.

– Először a Jézus Krisztus, Qumran hegységben talált, és eszénusok által leírt beszédéből említettem meg egyet s mást, hogy felismerhessék, miért adatott az ember számára a nappal meg az éjszaka. És persze annak megfelelően, az Atyai törvényekhez illően, miként viszonyulnak a mai, sátán által is elterjesztett szórakozási lehetőségek. Amelyben legnagyobb szerepet a nemi kapcsolat játssza, hogy a fiatalságot a maga oldalára vonzassa.

– S ők mit szóltak ahhoz?

– Hogy adjam oda nekik is azt a könyvet.

– Miért?... Nem hittek neked?

– De igen. Csak meg akartak győződni afelől, hogy jó „úton” járnak, vagy nem...

– Nem értem.

– Mit nem értesz rajta?

– Hogy milyen úton járnak.

– Tulajdonképpen ők jó úton járnak, csak meg kellett bizonyosodjanak afelől, hogy az, amit a szellemtudományból felfogtak, már meg is fogant bennük. Persze ők erre bele is nyugodtak...

Majd egyik nap, mikor az orvosi praxisból a szülők hazamentek, azzal fogadta Holger őket, hogy a téli vakációban a francia nagyanyjához megy.

– Hogyan gondoltad ezt el? – tekintett rá az apja felhúzott szemöldökkel.

– Beszéltem a nagyival, s ő meghívott engem, hogy nála karácsonyoljak s szilveszterezzenem...

– Jó, de kivel akarsz oda menni? Hiszen mi nem megyünk veled.

– Luise visz el engem.

– Luiseeeee? – húzta el a szót Heike, ki közben a kabátját a fogasra akasztotta. – El mer ilyen időben hosszú útra menni? Hiszen a kocsijának még télkerekei sincsenek?

– Jó! Hát ő azt mondta, hogy neki így is úgy is mennie kell.

– Luise! – kiáltott fel az apjuk az emeletre.

– Itt vagyok az ebédlőben! – szólt ki a hölgyike mosolyogva, ki most a haját úgy dobta szemeiből félre, hogy a kezével az ajtófélfát is érintette. – Mi bajotok lesz, ha karácsonyra most én megyek Julienhez?

– Semmi. Csak úgy gondoltuk hogy együtt ünneplünk az egészen – folytatta az anyja hátsó gondolattal.

– Gyertek! Most együnk egyszer, és aztán a többit majd megbeszéljük veletek...

Ebéd közben a gondolatok kicserélődtek. Louis meg Heike megnyugodva néztek egymásra. Míg odakünn a késő őszi szél csak fújta a magáét, a nagyszülők – a másik két idős párral – az ebédlő ablakán néztek ki a tájra.

– Megmondanád nekem, mi olyan furcsa Luisen! – szólt Louis a nejéhez átöltözés közben. – Már egy pár napja figyelem miként vesztí jobban és jobban el azt a szép, leányos kinézését...

– Jó, hogy észrevetted! – mondta lehangoltan a feleség. – Mivel addig nem volt szabad, hogy beszéljek róla, amíg észre nem veszed rajta.

– Miért nem?
 – Mert a lányod megtiltotta nekem.
 – Szóval mégiscsak lefeküdt Juliennek, ahogyan gondoltam?
 Már másnap láttam rajta...
 – ...De az nem is úgy volt, ahogyan feltételezted róla.
 – Mondjál el mindent nekem! Elvégre most már úgy is mind-egy.
 – Azon az éjszakán – mielőtt elmentek volna – beosont Julien a lányod hálósobájába, és bevallotta neki: hogy az egyik volt iskolatársa meghívta a születésnapjára... Ahol lefeküdt valaki neki.
 – „Nem tudom mi tévő legyek... – mesélte Julien, a Luise szobájában. – Addig nem tudok a szemeid közé nézni, amíg el nem mondom, hogy mi történt nyáron a Provence-ban...
 – Mi történt? – engedte be Luise kétségbeesve maga mellé Julien.
 – Az egyik volt osztálytársam, aki már a Provence-ban munkát vállalt, felhívott telefonon, hogy meghív hasson a születésnapjára.
 – Na és? Mi olyan borzalmas benne? – kérdezte Luise tőle.
 – Estére érkeztem meg, és a tizenhat éves húga, aki már az érkezésemkor is mosolygós szemekkel fogadott, a bemutatkozáskor egyenesen szájon csókolt...
 – Te aztán jó helyre mentél oda.
 – De az még semmi nem volt ahhoz, amikor azon az éjjelen, arra ébredtem, hogy ő az ágyamban fekszik meztelenül mellettem.
 – Csak nem tetted magadévá őt? – kérdezte Luise ijedten.
 – Sajnos igen! – válaszolta Julien lehangoltan. – Elveszítettem a fejemet...”
 Hosszú csend következett.
 Gondolhatod, hogyan érezte magát a lányunk Julien mellett. Először megkönnyezett, majd sírni kezdett.

– „Bocsáss meg, aranyom! – sajnálta őt meg. – De hidd el, hogy nem akartam. Távol állt tőlem, hogy valakit lefektessek. De ő mind mondogatta – csókolgatva közben engem: hogy már több fiúval volt dolga.
 – És ha most állapotos maradt tőled?
 – Nem! Azt semmiképpen! – válaszolta Julien. – Már azért sem, mivel a kezében egy gumit tartogatott, hogy azt húzzam fel először...
 – Ez nem lehet igaz, Julien! Mondd, hogy nem igaz, kérlek! Mert én ezt sehogyan sem tudom a te felfogásodnak megfelelően elképzelni.
 – Hidd el, hogy elveszítettem a fejem! – kérlelte Luiset a karjaiban tartva. – Hiszen én sem vagyok fából. Nem beszélve arról hogy veled csak játszadózom, s még azt az eredeti érzést sem ismerem...
 Ekkor a leányod megállt a sírással, és a fiúhoz fordult hirtelen.
 – Mondd, Julien! Szándékodban van még feleségül vened engem?
 – Hát persze. Már nem hiszel nekem? – ült fel a fiú megsértődve Luise ágya szélére.
 – Akkor, gyere! Csak vigyázz ne csinálj nagy fájdalmat nekem!” – feküdt hanyatt a lányod és még a Julien karját is megérintette, hogy az övé lehessen...
 De én mondom neked még valamit!: – lépett mesélés közben Heike az ablakhoz. – A fiad is megkezdte már, ezt az összevisz-sza életet...
 – Holger? Csak nem?
 – Nem ő. Hogyan is képzeled el? De Ludwig, a jó múltkorában a Júliáját is lefektette.
 – Hogyhogy „őt is”?

– Mert volt már egy pár nőcikéje az életében.
 – Honnan tudod ezt?
 – Ő mesélte el Luisenak, mielőtt a leányod elhatározta volna, hogy odaadja magát Juliennnek.
 – Na, jó! Ludwig tettét már meglehet érteni – folytatta filozófiáját Louis.
 – És azt meg miért?
 – Mert ma már egy férfi, aki húszon fölüli nem nagyon bírja ki. Annál is inkább, mert a női fél – aki az elkövetkezendő időszakot már uralni fogja – az égiek által annyi energiát kapott hogy a gyöngéd, nőies érzését lassan elveszíti majd. Ezért is láthatod, hogy a női fél az, ki manapság kezdeményez, és felhívja „keringőre” a férfit.

Aztán eljött a nap, mikor a fiatalok a szobáikban becsomagoltak és már csak az anyjuknak kellett szóljanak, hogy nézze át azokat.

– Még mielőtt bezárnánk bőröndjeinket, megmondanád nekünk, mire volna még szükségünk? – kezdte el tapintatosan Luise. – Neked mégiscsak több tapasztalatod van az ilyesmiben, mint nekem vagy Holgernek.

– Gyere velem!.. A helyszínen megnézhetjük ha valamit elfelejtettél – mondta Heike, és megfogta a leánya kezét, hogy az emeletre menjen vele.

– Lássam! Hány alsóneműt tettél be magadnak arra a két hétre!? – lépett az anyja a leánya bőröndjéhez, mikor a szobába értek.

– Óh! Ez most nem érdekes, mama – szólt az elvörösödött fiatal hölgy az anyjára. – Hiszen – ezalatt az idő alatt – még mosni is fogok...

– Itt most nem az a helyzet hogy mosni is fogsz; hanem az, hogy legalább hét bugyit kell becsomagolnod!

– Van annyi... Kérlek ne számold! – nyúlt Luise az anyja keze után, mikor látta, hogy az kétségbeesetten megáll a bőröndje előtt.

– Hát ez meg mire neked? tekintett Heike a lányára, amikor az antibébitabletta dobozát meglátta.

– Csak nem gondolod, hogy most Juliennel kísérletezni fogok?.. Hiszen a múltkor a gumi is elszakadt, mikor hevültebb lett tőlem...

– Luise, drága!.. – ült le Heike az ágy szélére. – Úgy veszem észre, még nagyon sok mindent nem ismersz ebben az életedben. Hogyan is képzeled el, hogy a saját tested ellen védekezz?

– De minden kolléganőm ezt teszi az egyetemen...

– Várj egy pillanatot, kérlek! – szólt a lánya szavába vágva, Heike. – Itt most nem azt akartam mondani neked, hogy mások rosszul teszik ezt. Hanem azt, hogy az embernek nagyon kell vigyáznia az ilyesmire. Hiszen egyet azért azoknak is tudniuk kéne, hogy a fizikai test törvényei ellen senkinek sem volna szabad védekeznie; mert az megbosszulja magát érte...

Hogy az elején kezdjem az egészet: a fizikai testünk kialakulása a lelkünk szellemünk belülről való kisugárzása után alakult ki ennyire, amennyire látjuk most ezt. És az emberi lélek benne mindenkor, a maga kényelmére gondolt akkor, amikor az Atyai törvényekkel megalkotott „burkolatot” kijátszani igyekezte. Ez azt jelenti hogy az emberiség „fegyvert” fogott, és harcolni kezdett a saját teste ellen. Azért, hogy a szórakozásaiknak és élvezeteiknek éljen benne.

Itt, már is hozzá kell tennem azt is, hogy egy emberi lélek az Istentől szabad akaratot kapott úgy a fizikai teste, mint lelki testének fejlődésére, amelyet persze egy okosabb ember sem téveszthet össze, mi, mire van adva... Főleg nem választhatja

szét őket, mint valami különálló valamit azért, mert manapság az ilyesmi „divatja” lett. Ha egy tudatlan ember – mivel nem mondhatjuk másképpen a mai kísérletező orvosainkat sem – ilyesmit ír elő annak a nőnek, akkor annak tudnia kéne azt is, hogy az a „gúzsba kötött” test meg fogja bosszulni magát érte. És ez persze akkor történik meg, mikor az az asszonyi lélek, már nem számít rá éppen. Hiszen, még 30 év után is rákos daganatokat operálgatnak ki a nő melléből meg az alsó testrészeiből, mert az nagy könnyelműen segített a férjének és a „híres” orvostudománynak vele. És senki sem vette közük észre, hogy emberi érdek áll mögötte. Persze nem csak azért, mert az ember a kényelmére gondolt vele, de a sötét oldal, és a pénzhajsza is úgy kívánta el tőlük... És most – hogy még valamit fűzzek ezekhez – annyit mégis elárulok, hogy valamikor rájönnek erre is a tűzzel játszadozó emberek, hogy mennyire meggondolatlanul tettek mindent! De akkor már késő lesz a földön az ilyen beállítottságú emberiségének.

– De anyukám, drága! Mondd, hogyan védekezzem másképpen? Hiszen a gumi is elszakadhat és viszketegetést is okozhat mindkettőnknek az – tekintett kétségbeesve Luise az anyjára.

– Ha ennyire meggondolatlanul tesz valamit az ember – folytatta Heike higgadtan, akkor a következményének a levét is inni fogja! Ha fölkaavartátok a testeteket, azért, hogy ti is szabadon élhessetek, akkor most választhattok a rossz és a még rosszabb megoldás közt. Hát ha az megadja majd a választ is a problémáitokra...

Luise lassan kihúzott az autójával az utcára, s hosszan integetve, eltűnt öccsével a kanyarban.

– Louis! Ha te tudnád, mit találtam a lányunk bőröndjében,

akkor te is kétségbeesnél tőle – mondta a férjének Heike a villa feljáróján.

– Tudom – jegyezte meg lehangoltan a férj. Majd lebiggyesztette ajakát is hirtelen.

– Honnan tudod?

– Mert végighallgattam a beszédeteket – sietett megválaszolni Louis. – Életemben még nem hallgatóztam egyszer sem. De most meg kellett tennem, hogy a felérzéseimnek is eleget tehesek...

– Nem értem.

– Amikor elvonultatok a szobám ajtaja előtt, és felfelé vettétek az irányt, akkor a segítőm azt „súgta” fülembe: hogy Luise is arra az útra tért el, mint a többiek. S ekkor idegesen a lányunk ajtajához közelítettem, hogy bemehessek.

Ti éppen az alsóneműkről beszéltetek, mikor be akartam kopogni. S mikor a védőszert megtaláltad nála, és kétségbeestél tőle, elhatároztam magamban, hogy az életben többet az ilyesmikbe nem avatkozom bele... És tudd meg, hogy nem bántam meg, hogy ott, az ajtónál kihallgattam azt, amit mondtál arra. Nem hittem volna, hogy ilyen magas, szellemtudományi szinten magyarázod meg neki azokat. Annál is inkább, mivel én megközelítőleg sem tudtam volna így magyarázni azokat.

– Szóval jól tettem, hogy felvilágosítottam őt afelől?

– Nemcsak hogy jól tetted, de kötelességed is volt ebben az életben; mivel az ezelőttiben te voltál az aki őt „vakvágányokra” tetted...

Aztán jött a karácsony, és az nagy hópelyhekkal kedveskedett nekik a villa előtt.

Louis a munkaszobájában volt megint, és kitekintett a tájra.

Amely most a hangulatot adó, tisztára mosott függönyök mögül, elgondolkodtatta őt.

– Ugye, hogy megmondtam neked! – szólalt meg benne újra a hang, amely a jómúltkorában arra készítette őt, hogy világosítsa fel a gyerekeit.

– Mit gondolsz, miért figyelmeztettelek akkor titeket, hogy a gyermekeitek is ugyanarra az útra léptek, mint a többiek?.. Mivel tudtam, hogy ők sem kerülhetik el, a mai kor „törvényszerűségét”, amit az Atya az emberiségre sugárzott ki most, az utolsó időkre. Hiszen akkor túl könnyű lenne nektek az a „lecke”, amit ti meg kell tanuljatok már végre: Most ti, az egészen az összes életektekből tesztek felvételt a „negyedikbe”. Mely fokozat, valamikor az EMBERI fokozatot jelentette, s amit az állati ösztönök bennetek a sátáni birodalmakba húzattak le...

Ne haragudj, de nem akartam szigorú lenni most veled! De gondolhatod, hogyan érzem magam, mikor a gyerekeid a 2000. éveteket átlépve, ugyanúgy „keresgélnek”, mint a többiek!

Félnek, mert félni kell ma mindenkinek, és amellet még kutakodnak is a szebb jövőjük felé; ahelyett, hogy még egy keveset magukon csiszolnának. Mivel az a lélekruha, amibe beöltöztek, inkább bekoszolódott azóta, minthogy megtisztult volna...

– De, mondd! – szólalt meg Louis keserűen. – Mit tehetek többet, mint amit mostanáig is tettem?.. Hiszen ők elég nagyok már ahhoz, hogy ezen Atyai törvényeket felfoghassák?

– Beszélj meg ezt a feleségeddel is!.. Neki is lehetnek elképzelései az ilyesmikben. Hiszen nagyjából a gyermekeitek óálta is kaphattak ilyen ruházatot. Amelyet persze kettőtöknek kell majd „lehúzni” róluk...

Szenteste az eltvillei barátok is felkeresték őket. Telefonáltak,

hogy a délutáni órákban érkeznek, majd visszahívták, hogy Thomasékat bevárva, úgy hat óra fele érkeznek. Mikor az ajtót kinyitották nekik, már hullani kezdett sűrűn a hó.

– Kellemes Karácsonyt!.. – mondták szinte egyszerre, és az elolvadt, latyakos havat leverni készültek a cipőikről, mielőtt a házba léptek volna.

– Hagyjátok most ezt! – szólta a ház legidősebbik ura, és a meleg papucsokra mutatva, azt mondta: – Idebenn már minden el van készítve.

– Ti aztán jól megrendeltétek odafenn, hogy ilyen szép, karácsonyi hangulatot adjon az Isten! – mondta Manfred, az elébük sietett Louisra tekintve. – De hol vannak a fiatalok... , hogy most ti nyitotok nekünk ajtót?.. – folytatta Manfred a feleségét előre engedve, és megölelve barátait, azt is hozzátette: – Vagy ők templomba mentek?

– Dehogysis! Hiszen tudjátok kinőttünk már az ilyesimből, ami nem az eredetit hirdeti nekünk...

– Jó, de azt hittük hogy szentestére mégiscsak „ódon” hangulatot akartak ők. Ahol a gyerekek énekelgetnek és szavalnak.

– Ebben igazatok van, de ők úgy látták jobbnak, hogy ezeket a napokat a barátaikkal tölthetnék el hangulatosabban.

– De hát a 2000. év átléptét nem a szülői háznál kellett volna megünnepelniük?

– De igen. Ezen mi is csodálkoztunk, amikor más környezetet választottak...

– Meg lehet érteni őket! – tette hozzá Hanna is, mikor látta, hogy a diskurzusuknak se vége, se hossza nincsen.

Azt a szentestét a barátok úgy ünnepelték meg, hogy az ajándékosztás mellett énekelgettek, és imádkoztak is közben.

– Ha megengeditek most nekem – szólta Louis a fenyőfaillatot árasztó, karácsonyfa hangulata mellett, akkor valami szellemtu-

dományi tényezőkre hívnám fel a figyelmeteket! Mert ez a nap nemcsak, hogy a Jézus megszületését jellemezi, de a világ emberiségének utolsó fázisát is magába foglalja...

Ti nagyon jól tudjátok, hogy ezzel az utolsó kétezer évvel, le is zárulnak a mi fejlődési éveink. Atlantisz óta most fog megtörténni megint, hogy az emberiségnek egy „vizsgán” kell át esniük, hogy a lelki szellemi fejlettségét bebizonyíthassa. Ez nemcsak azzal jár, hogy lemérettetünk, de azzal is, hogy örök fogadalmat teszünk magunk és az Atya előtt, hogy többé „visszaeső bűnösök” nem leszünk! Ha jól belenézünk az életeinkbe, nagyon jól tudjuk, hogy volt már elég alkalmunk a „megváltozásra”, a tettünk jóvá tételére. Mert ne feledjük, hogy mostanáig jóformán csak tévelyegtünk, és ha egyikét életünkben betekintést is nyertünk a magasabb ÉNünkbe, akkor azzal, hogy ezelőtti életünkben súlyos bűnt követtünk el, a jelenlegiben azokat mégis jóvá kell tennünk!.. De ne gondoljátok, hogy ez így folytatódik a 2000. évünk után is, hogy végeláthatatlanul az életeinkben csak tanulgatunk, s próbálkozunk, hogy vajon elérjük-e azt a fokozatot, amivel az Atya világaiba bejuthatunk... Hiszen az automatikusan ható, Atyai törvények is utolértek már minket, és azok nem csak lemérnek, de fel is ébresztenek, hogy az isteni törvényeket már élni tudhassuk...

Kérlek, gondolkozzatok el rajta, mert mindegyikünknek van min rágódnia. Mert ha nem éppen mi leszünk azok, akik magunknak még gondot okozunk, akkor biztosan valamelyik hozzátartozónk megpróbáltathat minket. Akik előtt – ha akarjuk, ha nem – meg kell adnunk magunkat...

Szóval, hogy tovább folytassam azzal, amivel a beszédemet kezdtem: 2000 évvel ezelőtt Jézus megszületett, hogy a mi Urunk KRISZTUSUNK által is utat mutathasson a fejlődő emberiség-

nek. És azóta el sem ment. Itt áll a szívünk ajtaja előtt hogy engedjük már be Őt; hogy Vele ne csak étkezzünk, de élhessünk is Általa...

* * *

Nyár volt. A nap sugarai mintha kedvesebben ölelgették volna a tájat, mint máskor. Sétáltam, hogy valami az álmaim után is „felismertessék”, de a családtagoknak Louis csak mondogatott, és a teraszukra kirakott oleander bokrai közt tekingetett a napba. Amelyet most egy felhő is eltakart, hogy észrevétesse vele fürkésző tekintetem.

– Keres valakit, uram? – kérdezte kíváncsian, mikor megálltam a tágra nyílt kapu előtt.

– Keresnék valamit, de még én sem tudom, hogy mit – válaszoltam, és amikor felismertem benne a francia „barátunkat”, akkor elpirulva, ekképp folytattam:

– Kiküldtek ide, hogy – mielőtt a következő regényembe kezdek – valamit még „szemügyre” vehessek...

– Jöjjön be! Hiszen vártuk már magát! – lépett hozzám közelebb, hogy kezét foghasson velem.

– Louis Anouilh vagyok!

– Már ismerem önt, Anouilh úr! Egy szellemtudományi előadáson láttam, Wiesbadenben...

– Csak nem te vagy az? Akivel találkoztunk már egyik életünkben?.. – tekintett mosolyogva a kék szemembe, melyek az ismeretlen szemsugarak mellett most vörösés fényt szórhattak a szökökutas előtérén.

– Bocsáss meg, hogy letegeztelek! Hisz annyira megörvendtem, hogy...

– Nem tesz semmit! Én is úgy tudom, hogy egy évben születünk, s ezt a „korunkat” nem véletlenül hoztuk most a földre.

– Bemutatom a ház népét! – mondta, mikor a teraszra értünk.
– Ez itt a villa legidősebbik gazdája, a Rudolf. Aki – az ezelőtti életében – az apám volt, és aki...

* * *

Csengnek fülemben a szavai. Akárcsak egy rég el harangozott istentisztelet után a visszhangzó kongatások, amelyek most úgy simulnak a szívemhez, mint egy szép, tisztára mosott fehér ing, amely visszatükrözte rajtam az „akkori” naplementét.

Nekem nem kellett kétszer mondani, hogyan íram meg a történetüket, mivel a törvények mindig azok maradnak, amik voltak, a kezdeti állapotukban, csak az ember torzította el annyira, amilyenre az el is torzulhatott az utolsó időnkre. Nevezetesen mindezt, a Biblia is megírta előre...

Azon a nyáron én is elkezdtem a testem, lelkem s szellemem tisztogatását. És épp jól jött az álmom (a Louisék története), hogy felismerhessem benne az igazságot. Ahol a képek is összeálltak újra; mert meg volt már előre írva.

– Ne haragudj, Louis! Kérdezhetnék valamit tőled? – szólítottam meg egyik este ugyanazon hangnemben, amelyiken valami kor az egyik életében értettem meg vele magam. – De csak ha nem zavarkodom? – tettem hozzá, amíg ő gondolkodott.

– Hogyan is zavarnál engem!.. Még örvendek is annak, ha „felhívás” meditáció közben. Hiszen itt vagyok a feleségemmel, és a nagy összevisszaságokra most bele nyugodni készülünk az egészbe...

– Miért? Mi történt, hogy...

Valami félbe szakította a sugallataimat, mivel ő tovább folytatta:

– Ma nekünk nem csak Luise okozott gondot, de a drágalátos fiunk is megzavarodott. Most újabbnál újabb elképzelésekkel jönnek hogy engedjük el őket...

– Nem értem... Hova akarnak most menni?

– Egy csoportos kirándulásra a Provenceba... És a Luise új barátja, csak sátorban akar vele aludni.

– Új barátja? – Ne haragudj, Louis! „Átvétitenéd” nekem is a hiányzó képeket?

– Meddig írtad a könyvedet?

– A szentesti beszédedig.

– Akkor jó, mert a bonyolult szilveszterezésükre is rá kell vezetselek téged!..

Volt az utolsó szava, és azon az éjszakán le sem hunytam a szememet.

A képek összeálltak, s a gondolatán keresztül beláthattam a fiatalok történetébe.

A Louis anyja már várta őket. S mert, hogy sötétedésben érkeztek, kiszólt nekik, hogy egy parkolóhelyet is félretéteget:

– Várjatok ott, ahova érkeztetek! Leküldök valakit, hogy helyet cseréljen veletek! – kiáltotta ki az ablakon, mikor észrevette őket.

– Ki volt az a jóképű fiú, aki most helyet cserélt velem? – kérdezte odafenn Luise a nagyanyját.

– Egy új lakó, aki nem rég költözött ide a feleségével.

– A „feleségével”?

– Igen... Miért csodálkozol ennyire?

– Mert olyan fiatal az az ember...

– Mondjátok! – szólt ironikusan Holger. – Én már nem számítok nektek?

– Dehogy nem! – ment megölelni Louis anyja az unokáját is.
– Tudod mit mondok neked, Luise!.. Hogy egy szélhámos nő lett belőled.

– Miért?... Mit vétettem az atyai törvények ellen?
– Hogy másokat figyelgetsz, míg Julien odahaza vár téged...
– De, aranyom, drága!.. – nézett a nagyanyja a leányunokájára. – Csak nem akarsz ilyen későn itt hagyni minket?
– De igen. Megígértem Juliennnek, hogy hat óra felé itt leszek...

A bejárati ajtón már csengetni kezdtek.
– Na, mit mondtam neked! Látod utánam jött Julien – tette hozzá Luise; majd félretolva Holgert az útjából, sietett ajtót nyitni neki.

– Szentestig, szinte nem láttam őket! – mesélte Louis anyja, egy telefonhívás alkalmával a fiának. – Nem gondoltam volna hogy Luise is megkezdje az életet... Előtte voltatok ti, akik az Atya törvényeit nemcsak hogy megmagyaráztátok nekik, de az előbbi életeiket felróva, utat mutattatok mindkettőjüknek...

– De anyuka, drága! – vágott Louis az anyja szavába. – Ők már felnőtt emberek.

– Ez nem mentség! Ez csak egy kifogás, hogy az ember, az elhanyagolt feladatát kimagyarázhassa.

– Mit gondolsz, nem dumáltunk nekik eleget! Nem vertük a szellemtudományokkal a fejüket?

– De igen. Megvagyok győződve róla, hogy a becsületük és a tisztességük érdekében mindent megtettetek; de nem a megfelelő időben...

– Hogyan érted ezt?

– Úgy, hogy egy gyereket először mesével világosítanak fel, és

csak akkor – amikor megérett arra, hogy magától elgondolkodjon – mondják el neki a teljes igazságot.

Ti, nekik az agyukat már gyermekkorukban tömtétek meg azal, hogy féljenek, míg mára kiszáradt a szóbőségetek, s nem maradt sem időtök, sem pedig szavatok arra, hogy megmagyarázhassátok nekik, hogy a partnerválogatásaikban, mitől féljenek... Mert most itt álltok a tettek előtt, s ilyenkor már megtörtént minden. Rég elfeledték azt, hogy a tévedések csak a végén ütlegelnek, és nem akkor, amikor azt a kamaszévükbe hevült test megkívánta.

– Igazad van, mama! – mondta elgondolkodva az emberünk a telefonban. – De Heike – mielőtt a lányunk elment volna – még azt is megmagyarázta, hogy...

– Mit? – vágott idegesen Louis anyja a fia szavába.

– ...Hogy később a védőszer, milyen kihatással lesz a szervezetére.

– Csak egyet mondjatok most meg nekem!?! Mikor kezdte a lányotok el?

– Vagy három hónapja... Amikor Julien itt aludt nálunk.

– Na, látod! Azelőtt kellett volna a lányotokat felvilágosítanotok; ha a sorsa megpróbáltatja, milyen kihatással lesz az életére s nem utána, amikor már gondterhelten védekezni kezd ellene!

A szilveszteri tűzijáték után, Holger is átment a szomszédba, hogy a nagyanyját aludni hagyva, Mathildeval tovább ünnepelhesen nála.

Odaát sem volt senki otthon. A szülők is el voltak menve egy üzemi szilveszterezésre, és a lányukat éppen amiatt, hogy a fiatalokat a test megpróbáltatásaitól megvédhessék, a szomszéd asszonyához küldték.

– Aztán vigyázz, ne élj vissza a bizalmunkkal!.. A Mathilde anyja a lányát reám bízta, s ha valami érné őt, szégyenben marad-

nék előtte! – jelentette ki Louis anyja Holgernek, mikor elkészö-
ve, a lakása kulcsát is átadta neki.

– Óh, nagy! Az én eszem még a helyén van!.. Csak nem gon-
dolod hogy most magamat...

– Én nem gondolok már semmit. Én tudom, hogy az ördög
nem alszik!..

Voltak a szavai, és az ajtóban megcsókolta Mathildét is: – szép
álmokat kívánva neki.

A tv-ben – mint mindig ilyenkor – más sem volt csak a mezte-
lenkedés.

Épp ezért a fiatalok is fel kuporodtak a fotelbe, hogy a revümű-
sorokat onnan nézzék.

– Ha akarsz, ülhetsz az ölembe is! – szólát Holger a lányhoz,
mikor az figyelgetni kezdte őt a sötétben. – Ha nem veszítem el a
fejem, nem történhet köztünk semmi sem.

– Szóval így! Akkor lássam, hogyan veszíted el a fejed?.. – ugrott
a lány játékosan a fiú ölébe, és fölindultan csókolgatni kezdte őt.

– ...Hát így. Ahogyan most megkezdted.

– Akkor gyere! Feküdj le velem, amíg a szüleimék nem jönnek
haza! – mondta Mathilde, majd a Holger térdéről leszállva, még a
kezét is megfogta, hogy a fiút a szobájába vonszolja.

– De, Mathilde! Jól meggondoltad, amit tenni akarsz most?

– Igen. Már réges-régen! – válaszolta a lány, majd gyorsan mez-
telenre vetkőzve, intett a fiúnak, hogy bújjon ő melléje.

„Fellángolt” a szoba hirtelen. A fiatalok most úgy fonódtak
egymás karjaiba, mintha bepótolni kívántak volna valamit, amit
mostanáig visszafojtottak magukba.

Egy óra múlva felült Holger a Mathilde ágyában, és azt mondta:

– Nem tudom miért, de ez a tett nagyon boldoggá tett en-
gem...

– Engem is – sietett a hölgyike mondani.

– És a fájdalmaidat már elfelejtetted?

– El... – esett gondokba Mathilde, és lesütött szemekkel, az
órájára tekintett, hogy ijedten azt mondhasa Holgernek: Gyere!
Ötözzünk fel gyorsan, mielőtt a szüleimék haza nem jönnek!..

– Mondd, Mathilde! – állt meg a fiú a kijárat ajtóban, mikor
az kikísérte őt. – Nem maradsz állapotos tőlem?

– Nem. Mert már egy jó ideje fogamzásgátlót szedek.

A hajnal zajos volt, és Holger most már azért sem elaludt. Va-
lami nyomta még a lelkét. S az, az volt; hogy a nagyanyjának an-
nak előtte megígért valamit.

A rakéták itt-ott még lövöldöztek, mikor belealudt.

– Holger, hallasz engem!?... – szólítgatta valaki álmában, és a
karját széttárva, várta, hogy hozzá menjen.

– Mondd! Mit követtem el? – kérdezte halkán, arra gondolva,
hogy az ő anyja az.

– Semmi rosszat! Csak azt, amit mindegyik fiatal kamaszkorá-
ban tesz...

– El fogsz hagyni engem „azért”?

– „Azért” nem... Hiszen én segítetttem neked, hogy élvezd életed.

– Teee? – nyújtotta el Holger a szót, mikor látta, hogy annak
még szarva is van. – Azt miért tetted?

– Mert törbe akartalak csalni téged is, akárcsak a többieket.

– Szóval te vagy a sátán. Az az ördögi lélek...

– Így is mondhatnánk, de nem az vagyok.

– Akkor kicsoda vagy, hogy ilyen útra vezetted?

– Én az vagyok, aki az ezelőtti életemben is voltam. Az alacso-
nyabbik lélekrészed. Saját magad ellensége...

– S most mit akarsz tőlem? – kérdezte Holger kétségbeesetten.

– Már semmit sem! Csak meg akartam mutatni neked, hogy a barátnődnek is volt már valakije az életében...

– Micsoda? – ébredt fel Holger. – De tényleg. Ennek a szörny-szülöttnek igaza volt!..

Másnap, Holger elhatározta magában hogy a hölgyikét sétálásuk közben kifaggatja majd:

– Ha nem haragszol meg, kérdezhetek valamit tőled?

– Hát persze.

– Miért szedted az antibébitablettát annak előtte?

– Mert a barátnőim azt mondták nekem, hogy jó a pattanások ellen.

– És akkor, kivel voltál énelőttem?

Holger kérdésére megállt Mathilde, és elvörösödve dadogni kezdett:

– Ezt..., honnan veszed?

– Onnan, hogy valaki álmomban megmondta: hogy megjatszottad magad az éjjel...

Hosszú csend következett.

A fiatalok bementek a Münsterbe és a templom ájtatos hangulatában, Mathilde is gyónni kezdett:

– Az egyik barátnőm csalt törbe – tekintett az oltár felé, mikor leültek. – A születésnapjára hívott meg, s ott, a szó szoros értelmében összefektetett a bátyjával.

– Ez nem igaz, Mathilde! Mondd, hogy nem igaz, kérlek! Mert nem hiszem el neked, hogy csak úgy egyszerűen „összefektetetek” – súgta maga mögé Holger.

– De először leittattak, és kábult lettem tőle...

Erre a hatalmas Münster, száznegyvenhárom méteres tornya is beleremegett.

– ...Mert utál téged.

– Kicsoda?

– Hát a barátnőm... Aki minden németet utál azóta, amióta megtudta, hogy azok az átkozott hitleristák a dédnagypját kiányították...

Ez volt Mathilde utolsó mondata, s mielőtt visszautaztak volna Németországba, Holger egy levelet dobott be neki a postaládájukba. Amiben sajnálattal, a hölgynek is megmagyarázta, miért lett a barátságuknak vége.

Hazafelé a testvérek, már nem beszéltek az autóban. Nem azért mert a nagyanyó, megérezve a kicsapongó tettüket, megmondta a magáét nekik; hanem azért, mert Luise is összeveszett a fiújával.

– Neked most mi bajod van? – nézett Luise Holgerrra.

– Semmi. Csak az én drágalátos Mathildem behúzott engem.

– Mivel?

– Hogy másnak is lefeküdt előttem.

– Hogyhogy „másnak is”?

– Csak úgy! Mit érdekel ez most téged? Inkább figyelj az útra, nehogy balesetet csináljunk itt magunknak! – szólt rá hangosan, s még ki sem mondta, mikor Luise nekirohant a hirtelen kialakult forgalmi torlódásban, egy autónak.

– Hát te nem láttad, hogy az vészt jelzett? – kiáltotta a nővére-nek, mikor kiszálltak belőle.

– Inkább szaladjunk félre!.. Mert a többiek is nekünk jönnek – kapta el Luise az öccse kezét, hogy utolsó pillanatban az út leg-szélsőbb sávjára szaladhasson vele.

Aznapi ötven veszítették arra az életüket. Több mint harminc kocsi rohant egybe.

– Apa, drága!? Nem tudnál jönni utánunk?.. Már itt vagyunk Németországban, és a renchtáli pihenő melletti autópályán, egy nagy baleset történt – jelentette be telefonon Luise.

– Mondd, kislányom! Mi van most veletek? – idegeskedett az apjuk.

– Mi megúsztuk egészséggel, de az autónk tönkre ment egészen.

– Már is jövök! Addig menjetek be a vendéglőbe! Ott megtalálalak titeket... – mondta Louis kétségbeesve, és még a feleségét is magával vitte, hogy lássák, neme történt bajuk a gyermekeiknek.

Az ünnepek elmúltak, és egyik este a kandalló mellett ültek, mikor Luise megbánva a tettüket, megjegyezte:

– Megbüntetett a jó Isten minket.

– Titeket nem a jó Isten büntetett meg – vágott a szavába Heike, ti büntettétek meg magatokat azzal, hogy nem hallgattatok a jó szóra.

– Honnan tudjátok?

– Rátok volt írva, hogy azokban a napokban tévelyegtetek. Ha nem úgy lett volna, akkor a balesetet is elkerülhettétek volna; mert az nem volt a sorsotokban...

– Igazad van, mama!.. – szólt szemlesütve Holger. – Hiszen én is otthagytam a barátnőmet.

– Hogyhogy te is?

– Mert Luise is befejezte Juliennel...

– Csak nem?

– De igen.

– Elmagyaráznátok, mi történt veletek Strasbourgban? – kérdezte kíváncsian az apjuk, és hátradült fotelében.

– Ugyanazzal a nővel – akivel azt egyszer már megtette – még egyszer megcsalt Julien. Szilveszter éjjelén csinálta, amíg nekem egy jóképű barátja csapta a szelet. Gondoljátok el azt az érzést, mikor a Julien szobájába léptem, s én ott találtam egymáson őket...

– Ne is mondd tovább! Ennyi elég volt belőle! – szólt rá az apjuk, s az anyjukra nézve, halkán megjegyezte: Igazad volt, Heike!

– És rám?.. Már nem vagytok kíváncsiak többet?

Holger elkeseredetten nézett a nővére, arra gondolva, már elmondta szüleiknek azokat.

– Már nem érdekes. Amit ezentúl tesztet, a levét úgy is ti fogjátok meginni. Ha nem éppen keservesebben, mint az ezelőtti életekben. Amikor férjfeleségként, egymás lelkét tettétek tönkre...

Közben kitavaszkodott, és a gyermekláncfű virága is megjelent a kapu bejáratában. Louis a szobájában dolgozott, és hallotta, hogy a virágos csoportban a szökőkút újra önti a vizét.

– Hát te Rudi, mit csinálsz ott? – kérdezte, mikor kinyitotta az ablakot. – Az rég berozsdált már. Még a biztosítékot is kiveri ha tovább folytatod.

– Te nem vetted észre, hogy közben megcsináltattam?..

– De mire, mikor annyi a tartozásunk?

– Valamikor apánk születésnapjára volt ez fölállítva, és ma lenne a születésnapja. Ennyit megengedhetünk magunknak hogy megemlékezzünk róla!.. Vagy nem?

– Bocsáss meg nekem! De nem tudtam, mi okból indítottad azt be.

A szavak elcsendesedtek, és az ablakok is bezártak, hogy – a gyerekeik miatt odabenn – tovább folytatódjanak:

– Louis! Nem gondoltál arra, hogy húsvétra el kéne hívjuk Sebastianékat is ide? Abból a szempontból is jó volna, mivel ő is beszélhetne a kiruccanókkal. Ugyanis, újra készülnek menni a „híres társaságukkal”...

– Milyen társaságukkal? – nézett nagy szemekkel Louis a feleségére.

– A leányunk egyetemi kollégáival.
 – És Holger mit keres köztük?
 – Az egyiknek állítólag, egy szép húga is van.
 – Na, jó! Elég legyen ebből! Tudod, mit mondok neked: hogy többet a „susztáik” engem nem érdekelnek!..
 – De ezt nem teheted, Louis! Hiszen a gyerekeidért mindent meg kell, hogy tegyél!
 – Mi az a minden? – ült vissza Louis az íróasztala mögé, és higgadtan a feleségére tekintett. – Csak nem gondolod, hogy ennyi beszéd után, most előlről kezdem velük?
 – Azt nem... De azt igen, hogy őket Sebastianékkal is megközelíted!
 – Jó! Megteszem értük! De te fogod felkészíteni őket a lelki dumákra!
 Húsvétra telt ház lett újra. Szakadt az eső – mint mindig ilyenkor – és az ablakukat verte éppen, mikor Sebastian megszólalt:
 – Most a sok csevegés után, valami komolyabbra hívnám fel a figyelmezteteket! – tekintett végig az összegyűlteken, ahol Ludwig Júliájának, a kutyája körül hahotáztak az egészen.
 – Mire? – kérdezte Holger.
 – Hogy a kétezredik évünkben vagyunk, és nincs veszteni való időnk!
 – Azért mert a megpróbáltatások jönnek? – kérdezte Luise is elpirulva.
 – Én mondom nektek! – szólt szigorúbban a vendég. – Örvendjétek hogy nem kezdődött el! Mert ha elkezdődik, titeket ebben a semmit mondó lelki állapotokban porrá tiporna. A jelen kisugárzásotok, szóval az aurátok után ítélve, a legalacsonyabb szinteket hordjátok magatokon. Az Atya automatikusan működő törvénye kegyetlenül el ítélne most. Úgy, hogy magatoknak nem-

csak baleseteket okoznátok, de másokat is nyomorékká tennétek egész életükre...

Gondoljatok csak Thomas esetére! Ő tizenöt évet vállalt fel azért, hogy „mérlegét” kiegyenlítse; míg nektek, a legjobb indulattal sem mondhatom, hogy ennyi időtök volna még... Mert ne feledjétek, hogy a megsértett lelkek is visszaütnek! De nem úgy, ahogyan gondoljátok. Mert, amíg arra gondoltok, hogy ti vagytok a „sértettek”, addig a másik oldalról, az ellenségeitek oldaláról is „lemérnek” titeket. Mivel, ti okoztátok magatoknak, hogy abból a meggondolatlanul elhamarkodott barátságból törvénytelen-ségek jöjjenek létre...

Bocsássátok meg nekem, hogy felettetek ítékeztem! De tudhatnátok, hogy az Atyai törvények mindig a felnőtt lelkeket büntetik jobban, mint azokét, akik azokról a hibákról még nem tudtak semmit!

Veletek már gyermekkorotokban megismerttettem az igazságokat. És nem kevésbé szűkszavúbban adta tanácsát apátok meg anyátok is azért, hogy szellemileg fejlődjétek. És mit csináltatok belőle?.. Elárultátok a sátáni közegeknek azáltal, hogy utat nyitottatok magatokban a rosszra. Mely, nemcsak a testeteket fogja kínozni, de a lelketeket is megkaparintja végleg.

– De mit csináljunk most, Sebastian drága?.. – kérdezte könnyes szemekkel Luise. – Belátjuk hogy buták voltunk, de valamikor azt mondtátok, hogy még utolsó percünkben is megváltozhatunk, ha bűneinket belátjuk.

– És honnan tudjátok melyik az a perc, amelyikben lemérettetek titeket? – kérdezte higgadtan a vendég. – Hiszen – ahogyan apátok mondta – már kevés időtök van a jóvátevésre...

– Mondd, Sebastian! Elárulnál valamit nekem? – kérdezte Luise a kijáratban tőle.

– Ha megengedik a „fentiek”, megteszem.
– Mikor kezdődik el minden?
– Már elkezdődött, és az emberiség nem vette még észre... De amikor észreveszik, már rég lemerítettnek s az első természeti csapásnál „kiselejteződnek”.

Az idő, akár egy hatalmas vízkerék mely a malmát forgatja, úgy ellapátolt mellettünk, hogy észre sem vettük, hogy megint őszbe „eveztünk”. Augusztus eleje volt, és a feleségemmel a teraszon napoztunk, mikor valaki a gondolat hullámhosszán megszólított:

– Barátaim!.. Hallottok minket?
– Igen – emeltem fel a fejem s a szellemtudománnyal foglalkozó könyvemmel magam mellé helyeztem. – Te vagy az, Anni? – kérdeztem, mert a kisugárzásából ítélve, egy női hangot fedeztem föl benne.

– Nem! – felelte röviden, és kedvesen hozzátette: – Én vagyok, Heike! Ne haragudjatok, hogy a déli órákban zavarlak titeket; de valamit sürgősen el kell még mondanom nektek!

– Mondjad, csak mondjad!
– A gyerekek; Holger meg Luise, már több mint két hete elutaztak, s még életjelt sem adtak magukról.

– Miért nem?
– Megsértődtek, mert leszidtam őket. Az volt a helyzet, hogy Luise már a harmadik barátját váltotta, és még az öccsét is ugyanarra a rossz útra vezette...

– Melyikre?.. Ne haragudj, de a könyvemhez ezek a „kicsinysegeknek” tűnő dolgok is szükségesek!

– A Luise évfolyamtársának, az unokahúgát is magukkal vették, hogy Holgernek legyen ott valakije. Ahol sátrakban akartak aludni...

– Heike! Tudod mit? „Visszahívlak”, ami után beleláltam a gondolataikba!

– Látod, erre akartalak megkérni téged! Nézz utánuk, kérlek! Hiszen Louis is ki van már tőlük készülve. Nem tud írni idegeségében...

A színek kifakultak, s a provence-i tájak is feltűntek a szürkésen csillogó, homokos strand mögött.

Luise valamit mondott, s a barátja felülve odahajolt a barnára pirított hölgy köldökéhez, hogy megcsókolhassa.

– Na, és? Ha állapotos maradtál még elvétettheted a gyermekedet!

– Azt nem – ült fel Luise idegesen. – Annyira elvetemült már nem lettem. Hiszen manapság – ha arról van szó, még gyerekekkel is maradhatok. Nem fog megszólalni senki sem.

– Na, jó! Bocsáss meg nekem, ha az idegeidre léptem! De azt hittem, te is elvétetted, mint a többiek, akik állapotosak maradtak tőlem.

– Én nem! Jegyezd meg magadnak örök életedre!

A hangok elcsitultak és egy hosszú, feszültséggel teli idő után, a fiú is megszólalt újra:

– Te miért nem szedsz fogamzásgátlót?

– Mert nem akarom a testemet is tönkretenni azzal...

– Nem értelek, Luise! Hiszen az orvostudomány...

– Tudod mit mondok neked! – ült fel a hölgy dühösen. – Az orvostudomány még nagyon primitíven ítéli meg az ember testét. Úgy boncolgatja, mint ahogyan a kukac az almában teszi azt. Csak rosszat tesz azzal ha nem a test mögötti, lelki szellemi érzéket veszi figyelembe.

– Melyek azok?.. Mondd meg nekem, mert én már többet tanultam belőle, mint te! – nézett a felbőszült barátnőjére, aki a csi-

nos lábait most maga alá húzta, hogy figyelhesse a fürdőző fiúkat.

– Nézz rám, kérlek! És ne figyelj másokat, amíg veled beszélek!

– Az emberi test – a jó Isten által – a lelkeszelleme után volt megalkotva... – kezdte el Luise.

– Óh, hagyd ezt, kérlek!.. Már ismerem az egészet – szakította félbe a fiú a leányt, és felháborodva hozzátette: – Ezeket a badarságokat biztosan apádtól hallottad, ugye?

– Tudod mit mondok neked?.. Hogy mostantól, már nincs miről beszéljek veled! Jobb lesz, ha összeszedelőzködöm, és örökre befejezzük! – állt fel Luise majdnem sírva.

– De, Luise! Én nem akartam az apukádat megsérteni azzal, hogy...

– Te nem apámat sértetted meg – mondta kipirultan. – Te most a lelkivilágomat alacsonyítottad le azáltal, hogy az ateista felfogásoddal kétségbe vontad az Atyai igazságokat.

– Hát erről még vitatkozhatnánk is egy keveset...

– Nem, Uli! Mi ebben az életünkben semmiről nem vitatkozunk többet! – mondta, és odaszólva Holgernek, intett, hogy hazamennek.

Estefelé – mikor az olvasást is befejeztem, megszólítottam az eltvilleieket, hogy hallgassák végig üzenetemet:

– Louis! Te vagy az?... Ne haragudj, hogy zavarlak! De a feleségedet nem érem most el...

– Egy pszichoterápiai előadáson van.

– Jó! Nem tudtam... Elmondhatom neked is, mi történt a gyerekeitekkel?

– Nagyjából tudom, de még a lelkükbe nem láttam be annyira, mint te.

– Honnan gondolod, hogy én többet tudok róluk?

– Mert a gondolatom találkozott a tieddel... Amelyben a gyerekeink „befolyásolhatóbbak” voltak teáltalad.

– Áh, úgy!.. Akkor nem kell mondjak már semmi többet.

– Dehogy nem! Mondd csak nyugodtan el! Hiszen a jövőjükbe is „beleláttál”, vagy nem?

– Most azt akarod, hogy jósoljak is neked?

– Ha nem esik nehezedre, elvárnám tőled, mielőtt végig írnád a könyveidet!

– Jó! El van intézve!.. Átvetítem nektek a képeket, de ne mondjátok meg nekik! Mert addig – amíg a tévelygéseik után rájönnek, hogy mit tettek – hosszú és kínos is lesz az az „út”...

– Meg fognak változni azokra a napokra?

– Hát persze! Mit gondoltál másat? Hiszen a fénymagot nem lehet átörököltetni másokra. Az velük kellett szülessen, hogy a megfelelő időben felébressze őket...

A képek átkerültek, és a szülők megnyugodtak, mikor átnézték őket.

Mert azon az estén – mikor az állomáson várták a gyerekeiket – csoda történt.

Luise sem hitt a szemének, mikor a vonatról leszállni készültek és az apjuk nyújtotta a kezét, hogy lesegítse.

– Hát ti, mit kerestek itt? – hüledezett a barnára pirult hölgyike. – Csak nem vártatok valakit az állomáson?

– De igen. Még Holgert is, nem csak téged! – válaszolta az apjuk, és lesegítve a leányát, a fia bőrröndjei után nyúlt.

– Biztosan Uli hívott fel titeket, hogy érkezni fogunk? – szólt Holger csalódottan, és odament az anyjához, hogy annyi idő után őt is megcsókolhassa.

– Így volt ez, papa?... – nézett Luise reménykedően az apjára.

– El is tudod képzelni, hogy Ulinak – azok után, amit neki mondtál, volt még bátorsága felhívni minket?

– Úgy veszem észre, hogy az a „valaki” már felvilágosított titeket.

– Nemcsak minket, de titeket is figyelmeztetett arra, hogy mi várna rátok, ha ti ezt a fajta „életet” félbe nem hagyjátok...

A szavak s a mondatok elhallgattak, és a Louis kocsjában a ki-ruccanásukról már senki nem beszélt. Luise összetette a kezét, mivel úgy érezte hogy közben megjött a „vendége”. Halkan, hálát adva Istennek hogy nem esett teherbe, még meg is könnyezett érte. Hiszen, most már nemcsak azok a féltő kisugárzások segítettek neki, melyeket a szülői gondok irányítottak őfelé; de az Égiek is úgy kívánták el tőle, hogy újabb problémákba ne essék. És amikor a villájuk elé értek, és a bőröndjeiket is bevitték, odaállt Holger is az apjához, hogy megjegyezhesse:

– Nem tudom miért, de nekem a „Tékozló fiú esete” jut most az eszembe...

– „Aztán a belátásuk szerint is becsületesebben éltek az egészen. S ezt nem azért tették mert meg volt írva minden előre; hanem mert a segítőkészség is megszólalt bennük. A tudtukra adva, hogy nincsenek egyedül; és ott, 'azon az oldalon' annyi szép reménysugár nyílik számukra, hogy azokat a sötét réseket is – amelyeket tévelygésük alatt, a sátáni késztetéseknek nyitottak magukban – betölteni igyekszik majd az Isteni kegyelem. Ezért Luise – az egyetem elvégzése után – megtalálja a duál párját, és egy praxist nyit a férjével. Ahol, első helyen az áll, hogy a betegség okát a lelkiekben keressék és ne a fizikai testekben...

Ludwig a Júliája mellett marad végleg. Majd miután a felesége hal meg először, egy könyvet ír kettőjük életéről. Amelyben, azo-

kat a 'tévelygő pillanatokat' idézi fel, amiből mások is tanulhattak még életükben.

Holger, a filológia egyetem elvégzése után – mint elsőéves tanár – beleszeret egy diáklányba. Akiben nemcsak, hogy felisméri az ezelőtti életéből, a barátaival megöletett duál párját, de rávezetve őt is arra, hogy egymáshoz tartoznak, feleségül veszi őt...

Olvasom az Akasha Krónikából, az idő fénylemezéről.

„Majd amikor a világ gazdasága összezsugorodik – mert azt a kijelölt várost az embereivel, egy földrengés alkalmával elnyeli a víz – sokan mindenüket elveszítik, és csak annyi marad meg számukra, amivel lelküket s a szellemüket táplálhatják mindaddig, amíg az utolsó csapás el nem érkezik. És ez sajnos elérkezik. Nemcsak azért, mivel meg van előre írva, hogy a hatmilliárdból csak az egyharmada éli túl az utolsó megpróbáltatást; de azért is, mivel az emberiség is így akarta, amikor megengedte magának, hogy ne csak az embert, de magát az Anyaföldet is kifosszák, hogy maguknak vagyont gyűjthessenek össze. Mert ha nem is éppen így gondolkodtak, de játszottak az Atyai törvényekkel, úgy, hogy az „igazságot” figyelembe sem vették...

A mennyország szféráiba, és Krisztus Ezeréves Birodalmába csak azok jutnak be, akiknek a homlokukon már kifényesedett a tudás bélyege. Akik az EMBERI fokozatot is elérték...

Visszhangzott fülemben tovább a hang, míg a reményt árasztó színes Egek alatt, a láthatatlan kezek sötét foltokat festettek a napra. Melyek most azért jelentek meg, hogy utoljára elgondolkodhasson az emberiség rajta.

Vége

TARTALOM

ELŐSZÓ	5
ELTVILLEI SÍRVEREM	7
BEVEZETŐ	175
VISSZA ÖNMAGUNKHOZ	177

RÉVAI DIGITÁLIS KIADÓ KFT.
TEL.: 1-365-1063; FAX: 1-365-1065
MAIL: INFO@KONYVCSINALO.HU
WWW.KONYVCSINALO.HU

ISBN 963 ??? ?????